

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

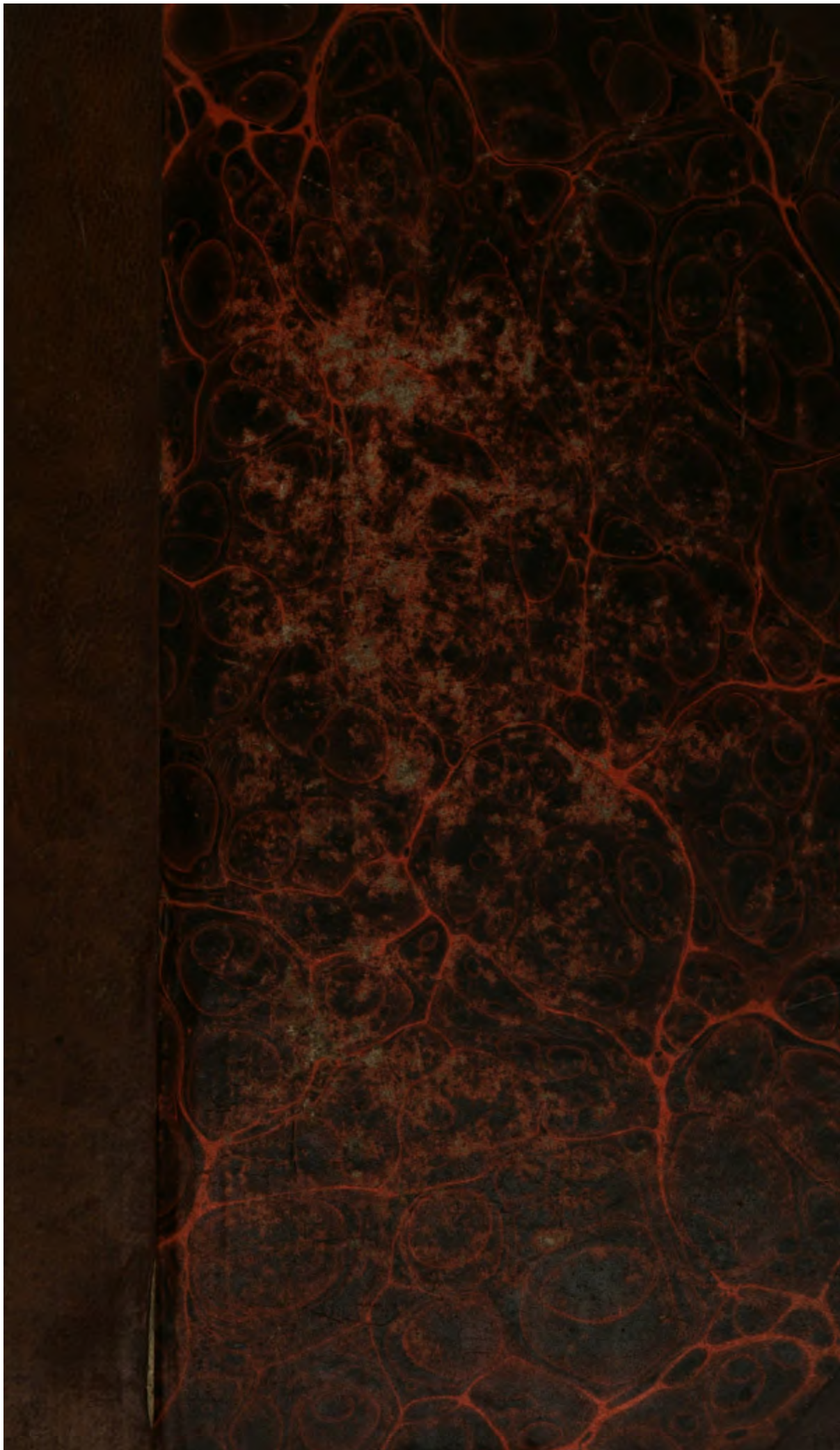
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

Vet. Scand. III B. 76

From the girls for Xmas. 1904
W. S. Lawrence

A. Worm
J. Worm.

Dehlenschlägers
samlede Digte.

Anden Deel.

Kjøbenhavn 1823.
Trykt paa Forfatterens Forlag,
hos Hartv. Fridr. Popp.

TAYLOR INSTITUTION
UNIVERSITY
25 FEB 1972
OF OXFORD
LIBRARY

F o r e r i n d r i n g .

I første Deel af denne Samling følge Digtene i chronologisk Orden, fra 1799 til 1807. Langelandsreisen er fra 1804, men da den udgjør et Heelt for sig, fandt man det passeligere ei at afbryde de mindre Digtets Række, før den var gaaet saa vidt, at det større Digt kunde slutte første Deel.

Her i anden Deel kommer nu Aarets Evangelium, ogsaa fra 1804. De blandede Digte begynde med et Par omarbejdede Stykker fra yngre Tider. Fra det femte Digt af iagttages atter den chronologiske Orden, fra 1808 indtil 1823.

I Aarets Evangelium findes otte ny Stykker; i de blandede Digte endeel Sange som Forfatteren paa sin første Udenlandsreise skrev paa tydsk, og som han her frit har

fordansket. Lægges nu til, hvad som ei før har været trykt, saa indeholder denne Deel omtrent et halvt hundrede Stykker, som Læserne ikke kiende. Halvdelen af det Øvrige, der har staaet i Tidsskrifter og Flyveblade, og her findes meget forkortet og omarbejdet, kan vel ogsaa regnes saa godt som nyt, for Nutids Læsere.

I n d h o l d.

	Side.
Marets Evangelium.	
Christi Fødsel	3.
Maria	5.
Joseph	6.
Den hellige Familie	7.
Barnet lærer i Templet	8.
Johannes i Stormen	10.
Flugten til Skoven	12.
Johannes den Døber	14.
Den himmelske Daab	15.
Fristelserne i Ørten	16.
Bjergprædiken	23.
Miraklerne	28.
Pharisæeren	32.
Saducæerne	35.
Nicodemus	37.
Simon Peder	41.
Paulus	46.
Johannes Evangelist	49.
Transfigurationen	52.
Den hellige Nadver	55.
Judas Iscariothes	59.
Getsemane og Golgatha	64.
Disciplenes Jubelhymne	67.
Paaske	72.
Pindse	74.

B l a n d e d e   D i g t e.

Den Elskende	77.
Den Haabefulde	80.
Fødselsdagen	81.
Landlivets Skønhed	83.
Med et lille Speil	87.
Vinterangst	89.
Sommertroost	90.
Sang til en Melodie af Mozart	91.
Rafaels Madonna i Dresden.	93.

	Side.
Kunstnerens Morgen- og Aftenbøn	96.
Kongens Fødselsdag i Paris	98.
Julen i Paris	100.
Til en norsk Veninde i Frankrig	104.
Længsel i Paris	105.
Da jeg reiste til Italien	107.
Simplon	110.
Kongens Fødselsdag hjemme	114.
Phoenix	116.
Schimmelmanns Fødselsdag	119.
Baarsang	121.
Digteren og Amor	124.
Digterens Hiem	127.
Til Schulk	131.
Til Melpomene	134.
Mine Mestere	138.
Til min Lærer	141.
Tilbageblik paa Rom	143.
Uly og Gulhyndy	158.

Efter Gøtthe.

Med en Guldhalskiede	161.
Hilsen og Affked	162.
Sangeren	164.
Blindebuk	166.
Violen	167.

Bryllupsang	168.
Variation	170.
Bragi og Idun	173.
Stærkodders Svanesang	177.
Til Kongen	180.
Til Fædrelandet	182.
Sang for Skydebaneselskabet	186.
Dronningens Skaal	188.

Thorvaldsenske Billeder.

Venus med Aplet	190.
Charitas	192.
Christus med Børnene	195.
Amor og Psyche	196.
Hektor, Paris og Helena	197.

	Side.
Til Ludvig Heiberg	198.
Velkomst til de danske Krigsfanger	200.
Hertug Frederik Christian's Minde	202.
Prinds Christian Frederik's og Prindsesse Caroline Amalias Bryllupsbøitid	205.
Kongens Fødselsdag i Wien	208.
Dronningens Fødselsdag	210.
Aaret efter	212.
Selskabsfang	214.
Gang ved Kroningsfesten	216.
Kroningsfesten paa Frederiksborg	219.
Apol og Muserne	222.
Til Fru Frederike Brun	227.
Til Ida Brun	231.
Huusalken	234.
Rosing	238.
Knudsen, sidste Gang paa Skuepladsen	241.
De brandlidte Amagere	243.
Kunst viger for Natur	245.
Kunst bøder paa Natur	247.
Hamlet paa Kronborg	249.
Den vandrende Digter, eller Don Quixote den Yngre	251.
Borgersang	286.
Colds Solbryllup	289.
Martin Luther	291.
Horats	295.
Bachus og Cupido	297.
Hans Hegers Jubeldag	300.
Galeotti og Schall	304.
Stiftamtmand F. Moltke	305.
Thorvaldsen	307.
Den gamle Præst	311.
Anders Sandoe Præst	314.
Da Kongen atter var kærst Fødselsdagen efter	317.
Selkirk i Robinsonshulen	319.
Vebersvenden og Ægtemanden	321.
Poesiens Nytte	324.
Til Morgensolen	326.
Tristan til Isalde	335.
Maanen i Tusmørke	337.
Undskyldning	339.
Æfen	341.
Roveren, Ægtemanden og Bonden	343.
Den hvide og blaa Viol	345.
	351.

	Side.
Lilien	352.
Ynglingen og Rosen	353.
Skorpionen	354.
Løveungen	355.
Den Druknedes Redning	356.
Reiset og Hyrdinden	357.
Regnbuen	358.
Velkomst til Prinds Christian paa Sorgenfri	359.
Studenternes Sang til Høistamme	361.
Fædrelands Sang	363.

Min Kirkegaard.

Paa min Moders Grav	369.
Sophias Grav	371.
Hans Heger	372.
Charlotte Schimmelmann	376.
Ole Hieronimus Mynster	379.
Michael Rosing	382.
Emilie Henriette Kirstein, fød Cramer	386.
Thomas Chaarup	388.
Frederike v. d. Maase	392.

Marcks Evangelium

i

Naturen og Mennesket.

Christi Fødsel.

Hver Vaar, naar Taagerne flygte hen,
Da fødes det lille Barn Jesus igien.
Den Engel i Luft, i Lund, i Elv,
Det er vor Frelser, det er ham selv.
Derfor Naturen, saa huldt og skiont
Sig fryder, og klæder i Haabets Grønt.

For unge, uskyldige Hyrder, brat,
Som stirre til Himlen i klare Nat,
Guds Engle da trine paa Marken ind;
De svæver og bæver i Maanestien,
Og svinger: I dag er en Frelser fød,
Af Vaarens, den hulde Marias Skød.

Den rene Dug er hans eneste Drif,
Til Himlen stirrer hans fromme Blik;
Til Himlen han rækker sin barnlige Haand,
Til Jorden bundet med Rosenbaand.
Hans Lallen er Zephyr, hans Bugge Straa,
Hans Pine funklende Himmelblaa.

At Hyrder! ganger i Bethlehem ind,
 Og rører det kolde, forhærdede Sind,
 Og beder dem ud paa Marken gaae,
 At skue det Barn i de spæde Straae;
 At dets uskyldige Smil og Røst
 Kan hæve til Himlen det jordiske Bryst!

Saa svæve de Engle til himmelske Hiem;
 Men Hyrderne vandre til Bethlehem;
 Og sigte hvad dem er paa Marken hændt,
 Og vorde bespottet og Ryggen vendt.
 Saa vandre de atter paa Marken ud,
 Og knæle for Barnet, og troe paa Gud.

Og Stierne blinker paa Himlen frem,
 Og vinker de Konger af Østens Hiem.
 Og Straalerne kommer i fromme Chor,
 Og synker ydmygeligt ned til Jord,
 Og prise Frelserens hellige Navn,
 Som smiler i Moderens skønne Favn.

Og reise sig atter fra sorten Muld,
 Som Blomster, i Purpur og Bløil og Guld;
 Uskyldige Børn, saa fromt, saa smukt,
 Halv stigende, halv mod Jorden bukt,
 Og række de Urner, saa sødt forgyldt,
 Med Birak, duftende Myrrha fyldt.

M a r i a.

Mild og varm,
Med det søde Barn i Arm,
Ung, uskyldig, huld og skøn,
Smiler Naturen til sin Søn;
Lægger ham ved sit fulde Bryst,
Fuglesang er hendes Røst,
Hvid, som Lilien, hendes Haand,
Himmelblaat hendes Klædebon,
Blue, som Havet, dunkelblaae,
Vølgende Taarer i Øiet staae.
Haaret er Solens Straaleflod,
Kinden Morgenens Rosenblad.
See hvor i Ætherens Sølvelflor,
Sødt hun vugger sit spæde Noer.

J o s e p h.

Fra fordums Aar
End den tørre, brune Stamme staer;
Stygger med sin nøgne Stub,
Om den spæde Blomstertnup;
Er en gammel Stav, hvoromkring
Bedbend synger en frodig Ring;
Er i Hytten det tørre Mus,
Børn for Storm og Solens Blus,
Gammel, trofast, blid og rund;
Men en Pleiefader kun.

Den hellige Familie.

Nu Blomsten leer, den skælnste Lille,
 Hist i sin Moders grønne Skød.
 Den gamle Green, for Blade død,
 Sig hælder bag ved Rosen rød;
 Og medens Bækkens Bover trille,
 Paa Musset glindses Duggens Taare,
 Thi Barnet glæder Gubben saare.

Elisabeth hist see vi staae
 Som graalig Sky paa Himlen blaa.
 Hun gjør Besøg, hvor hine bygge,
 Og møder Jorden med sin Skygge.
 Hun har til Jesus: Rosen sendt
 Zefyr: Johannes, velbekiendt.
 De lege nu i Græsset sammen,
 Hvor yndigt, til de Ældres Gammen!

Johannesbarnet, lille, spædt,
 Snart voxer op i Stormen klædt;
 Da bruser han med mere Brede,
 Da rendser han den tykke Luft,
 Paa det sig Himmelrosens Duft
 Kan salig over Jorden brede.

Barnet lærer i Templet.

Oldingen i Skoven gaaer,
 Nært han her for Kilden staaer;
 Unge Bøve vover kiæk
 Fra sin sølverklare Bæk
 Høit at tale Viisdoms Sprog.
 Gamle Mand er ei saa klog.
 "Yndighed, Sagtmodighed,
 Mandig taale hvad man leed,
 Mellem Torne sig at snøe
 Venlig kiæk, Naturen troe,
 Fra det Udspring Himlen gav,
 Til vort Hiem, det store Hav!
 Række Brødre Lædskedik,
 Synge Glæden, som forgik,
 Sødte forfriske Nabostrane,
 Speile sig i Himlens Blaa —"
 Saadan Tale, mild og stolt
 Kilden har i Skoven holdt.

Kiærlig Moder Alnatur

Søger nu sin Yndling puur,

Hører Barnets Visdomsord,

Og igiennem Skyens Flor

Smiler Øiet over Bang,

Til den Lilles fromme Sang.

Johannes i Stormen.

Bort nu, I Øgleunger! nu bort!
 Forpester ei længer med Gift den hellige Luft.
 Styrter hisset i Mosen! Fort!
 Flyer for den listige Blomsterduft.

I Eder Taager lure kun Lumskhed og Død;
 I dæmpe den hellige Morgenglød,
 Som Herodes I dræbe de diende Smaae,
 At Jordens Skionhed maa plat forgaae.
 Men den trives! og snart jeg den vier til Daab.
 Bort giftige Taager, som true mit Haaab!

Bruser, I Eger, og ryster den løvrige Lok!
 Knager dybt ind i den mægtige Blok.
 Høit vil jeg raabe fra drivende Sky,
 Medens i Klosterne Dampene flye.

Nu døe, hvad ei lever og aander med sundeste Blod.
 Alt Øren ligger ved Træets Rod,
 Og hvilket Træ, som Frugt ei bær,
 Afhugger jeg til Roden qvær,
 Og kaster det paa Jlden her.

Bort nu, fort!

I Tuder, I Øgler, I Slanger!

Snart forsvinder det natlige Nulm med Anger,

Snart lovpriser sin Gud den bevingede Sanger,

Høit nu Johannes fra hestigtvindrindende Sanger

'Styrter hver Orm

Med med sin Storm.

Hylar, I Øgleunger, affted!

Drivskyen brager, Gud Herren er med!

Flugten til Skoven.

Hvor blev du Skionheds Mand?
Hvor blev du, Dreng saa sød?
Som strakte høit din Haand
Til Gud fra Jordens Skød?
Aft! i de' svedne Straae
Jeg finder ei dig meer;
Men hist i Skovens Braa
En Yngling jeg dig seer.

Saa smækker og saa skion,
I dunkle Skyggers Hegn,
Du vanter om i Løn
Og slyer den hede Egn,
Hvor stolte Pharisær
Forblinder golde Muls,
I sit Skarlagenstær,
Med brede Bræmmer Guld.

Nu Heden virker altfor stærk,
Fordærver Baarens unge Bærk
Og Blomsten visner, Græs blier gult,
Og Træet revner trødsket hult.

Forsvunden er det grønne Friske,
Levksien, paa den tørre Strand,
Misunder, hist i Bakkens Vand
De lykkelige muntre Fiske.

Dog tyst! Johannes kom igjen
Som Skabningens trofaste Ven.
Nu vederqvæger han vor Egn
Ei vred som Storm, men mild som Regn.

Johannes den Døber.

Lad mine klare, kiølige Draaber
Svale den brændende Sommer!
Jeg blødgjør Naturen, Skabningen haaber,
Hvergang jeg qvægende kommer.
Arme Vexter! som ey kunne trives
Paa denne tørre, solbare Grund,
Sødt af min Morgendug skal I oplives.
Hvi staae I ey hist i den kiølige Lund?
Jeg er afmægtig, med Vand kun jeg døber,
Snart det borttørres, udøst af min Haand.
O men den Himmelske hist, som Zephyrerue røbe,
Som bygger sig Slotte
I Skovenes Ly, i den dunkle Grotte,
Han er større, han døber med Aand.

Den himmelske Daab.

Drægende sødt de klare Perler bæve,
Kioligt de giennem mit luftige Legem gaac.
Let forfrisket jeg vil mig af Badet nu hæve
Med min husvaledede Æther, blaa.

Fristelserne i Orken.

Første Fristelse.

U d t ø r f t i g h e d e n
til Blomsten ved Bækkens Bred.

Hvi stander du der
 Ved phantastiske Bæk,
 Og skjuler dit Skær
 Bag en tornfuld Hæk?
 Af Somrens Blik,
 I gavmilde Stund,
 En sparsom Drik
 Jo nyder du kun.
 Varnagtige Smil!
 Hvad nytter I til?
 Kom, skynd dig, til!
 Jeg dig omskabe vil.
 Bliv nærende Korn!
 Sug Bemod ei sødt

Af Maanens Horn;
 Sligt Liv er dødt.
 Gaae Marv og Kraft,
 I Solens Favn!
 Din nærende Saft
 Da virker Gavn.

B l o m s t e n

Frister, onde Frister, lad i Ro mig staae!
 Troer du ei jeg hisset seer de fvedne Straae?
 Grum den strænge Sol har meiet alting af,
 Hvad du kalder Livet, tykkes mig en Grav.
 Mildt mig Almagt satte hen ved Bækkens Siv.
 Brudte Straale der ei røve kan mit Liv.
 Alt forstokkes hist hvor Heden mægter hen,
 Uskylds fagre Rose her ei falmer end.
 Troer du da, af Brødet Livet næres kun?
 Nei, af hvert et Ord, som gaaer af Herrens Mund.
 I den store Bog, Naturens fromme Chor,
 Er min tause Blussen selv et helligt Ord.
 Fly fra Lundens Hvalving, fra min stille Bo,
 Frister, onde Frister, lad mig staae i Ro!

Anden Fristelse.

V e l l y s t e n

til Fuglen i Træet.

Hvortil de Sange? Hvortil de Spring?
 Hvortil de forfængelighøie Sving?
 Forvildede Barn, brug din Fornuft.
 Hvortil det Liv i den tynde Luft?
 Siig, hvi altid op du stræber?
 Hvortil de Psalmer paa de fromme Læber?
 Livet ei i tynde Intet boer,
 Men paa den rige, arefaste Jord.
 Fortro dig til mig!
 Jeg omskaber dig,
 Mere skion, end før du var,
 Mere lykkelig.
 Seer du vel hint Slangepar,
 Som i varmen Sand hist velter sig?
 Seer du den vellystige Mine?
 Seer du de spraglede Farvers Pragt?
 Langt mere levende, skionnere langt end dine!
 Seer du med Glæden den trofaste Pagt?

Med ganske Legem den glødende Jord de beboe,
 Mellem Blomster og Urter i Belyst langsomt sig snoe;
 Favn mod Favn,
 Fortryllet, indflettet, nedstunken i Glædens Havn.
 Fly den intetsigende Duft,
 Sving dig ei meer i kielige Luft,
 Styrt dig, styrt dig i Lysternes Rige;
 Og trylles du ei —
 Flyv atter din Vei,
 Du har jo Vinger, du kan jo stige!

S u g l e n.

Kom ei med den frække Tale,
 Med de høistforvorne Ord.
 Her i denne grønne Svale
 Sød og sornigfrit jeg boer.

Høit i det azurne Rige,
 Fra den tause, dunkle Skov,
 Lader jeg min Psalme stige,
 Til min Skabers Priis og Lov.

Ei mit spæde Legem taaler,
 Lave Dunst! at nærmes dig.
 Keent, i Morgenrødens Straaler,
 Mine Lemmer bade sig.

Taaen i den dybe Rose
Vilde blinde snart mit Blik;
Duggen paa den unge Rose
Er min Føde, som min Drik.

Koldt jeg gyser ved at tænke
Mig i dette fæle Dyb,
Bugnet under Lasters Lænke,
Mellem Jordens lumste Kryb.

For mit Blik er hist at seue
Denne vellystfulde Dal,
Som et Helvede, hvis Lue
Vinker mig til evig Qual.

Hadde du mig først dernede —
Ha jeg seer hvor lumst du leer!
Eil min eenligfromme Rede
Hæved jeg mig aldrig meer.

Ei jeg kunde bort mig vriste,
Bellyst gjorde Vingen lam.
Jeg min Gud vil aldrig friste.
Ene vil jeg tiene ham!

Tredie Fristelse.

Urgierrigheden til Mennesket.

Hvi gaaer du halvvaagen
I Taagen?
Hvi søger du dunkle Skygger,
Hvor Uglen bygger?
Hvi sluttet du ind af Krat og Buss og Elv?
Hvi slutter du dig i dig selv?
Foragter den Glæde, som huldt dig favner,
Higer efter den, som du savner?
Sværmende Daare, vaagn af din Drøm,
Følg, følg den rivende Strøm!
Da hæver dig høit den Bølge,
Som nu vil forfølge.
Gjør dig ei selv det værre,
Bær Tidens Træl, saa vorder du Herre!

Lyd mit Raad, jeg er den gode Hyrde,
Letter tro din Byrde.

Følg mit Fied, gik med mig op
Her paa denne Biergetop.

See ned i Dalen: Hvor de lege,
Sig bevæge,
Frugter bryde,
Nyde!

Med Krog skal man Fisk angle,
Børn med en Rangle;

Tag Ranglen dristig af min Haand,
Og tien og tilbeed mig! jeg er den gode Mand.

M e n n e s k e t.

Blig bort fra mig, Satan! Thi der staaer
skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud, og tiene
hannem allene.

B i e r g p r æ d i k e n .

(Den gamle Skov giennem Hornet).

Lad mine dunkle, bølgende, grønne Kroner
 Vinke dig bort fra Larm og bedøvende Toner!
 Toner ene fra Fuglens uskyldige Strube
 Trylle dig i min alvorlighvælvede Grube.

Hvislende Hæt,
 Kislighenvislede Bæt

Surre, som fromme Vi fra den eensomme Kube!

Siger den Gysen, som ryster de inderste Grene,
 Medens du vandrer her stille, modløs, ene,
 Siger den ei dig, at Livet er meer end en Skygge?
 Lærer du Tryghed ei af de Stammer saa trygge?

Saa som de staaer,
 Stode de hundrede Aar,

Wente nu roligt paa Døden i dæmrende Skygge.

Glem da nu her for din Rødtørst et Dieblig Sorgen,
 Tænk ei med Vengsten idag paa den Dag imorgen!
 Denne Hvælving, mod Himlens kun trang og liden,
 Fierner dig dog med sit Løv fra Rummet og Tiden.

Sæt dig i Læ

Under mit venlige Træ.

Sæt dig! Du har jo Violser og Roser ved Siden.

Seer du ei Spurven hiffet saa muntert at hoppe,
 Qvidrende høit, i de øverste, farlige Toppe?

Den er rolig, dens Bryst ei Sorger beklemme;
 Frygter ei for at falde, Gud kan den ei glemme.

Det er dens Trøst,

Det gyder No i dens Bryst,

Fattige Fugl, som den er, uden Skionhed og Stemme.

Den er rolig, og du? du er angst og bange?

Frels dig, frimodige Siel! vær ei Kummerens Fange.

Seer du den Dal, som hist giennem Træerne bryder?

Seer du hvor Lilier, Græs og Violser den pryder?

Ikke de saae,

Ikke til Høsten de gaae,

Dog deres himmelske Fader dem klæder og fryder.

Skulde han dig, sit Billed, ei fryde, ja klæde?
 Stille! Vist Taaren af Øiet, byt Kummer med Glæde!
 Hør kun den rislende Bæk, hvor melodisk den falder,
 Hør paa de Smaafngles Sang i den kjerlige Alder,
     Ætherens Blink,
     Blomsternes barnlige Bink;
 Hør det, og see! Det er Gud, det er Herren, som kalder.

Lad ei den modløse Sløvhed din Styrke forhaane!
 See mine Træer, som høit over Bjergene skraane:
 Flittige Biergmænd Saltet af Gruberne bryde,
 At det med Smag og med Kraft kan Mennesket fryde.
     Hvad er det alt,
     Siel! mod dit herligste Salt?
 Taber det Kraften, hvad er da listigt at nyde?

Lad ei dit indre Lys af Taager indhylles!
 Natten kun sortner at Stierne mere kan forgyldes.
 Seer du det mørkt omkring dig? velan, du ei gyse,
 Hæv kun din Aand, lad som Solen paa Himlen den lyse,
     Høit paa det Blaa
     Kieft lad den varmende staae,
 At ei i dæmrende Mulm dine Brødre skal fryse.

Aldrig smaalige Sysler med Jorden dig bœie,
 Vend til de store Bedrifter med Uudren dit Øie!
 Kummer, Armod og Qval ei din Taare kun vinde,
 Og saa ved Livets uskyldige Leeg bør den vinde,
     Vindenes Suf,
     Blomsternes vinkende Suf,
 Pigernes salige Smil og ved Tidernes Minde.

Kinge Dyders Fortræfflighed op du ei læse,
 Ei for hver given Skierv i Vasuner du blæse.
 Mærker du Regnen, hvor kiel, og hvor sødt den falder?
 Venlig til Live med Perler, den Blomsterne kalder:
     Taler dog ei,
     Tier og drager sin Bei.
 Naab over sigt er Beviss paa forsængelig Alder.

Vil med din Gud du dig inderligt, trofast forene?
 Guldet ei elst, thi med ham kan du Mammon ei tiene.
 Seer du Oldingen hist? Hans Fodder sig flytte
 Langsomfremt; hans Hænder til Staven sig stytte;
     Ryggesløs Larm,
     Frækhed har saaret hans Barm,
 Gammel og graa har han bygt sig i Skoven en Hytte.

Du, som er ung, som er kiet, og tapper tilmode,
 Flygt ei til Skoven, drag Sværd og kæmp for det Gode!
 Tilgiv Næsten, naar du kun fornærmet er vorden;
 Men vær Nidingens Rædsel, en Hævner paa Jorden!

Luften er qualm,

Bortsvier Blomsten til Halm?

Da kommer luttrende, rensende Lynild og Torden.

Kierlige Siæl! at lad min Natur dig henrive,
 Luk dine Øine for Tant, lad lukte dem blive!
 Men lad med Andagt, med brændende Andagt dem skue
 Dybt i Altkierligheds evigstraalende Lue!

Da skal din Aand

Bryde de jordiske Baand,

Svinge sig høit imod Himlens hvælvede Bue.

Elfte! den Løn, som dig venter, den salige Glæde,
 Tungen ei kan, kan ei Naturen udqvæde.

Bølgernes dæmpede Nislen og Fuglens Tone,
 Hyrdernes Viser og Binden i Bladens Krone,

Alt er kun Klang,

Enkelte Lyd af den Sang,

Som af Cheruberne singes om Skaberens Throne.

M i r a k l e r n e .

Hvor Sangerfken glædeligt toner,
Hid venligt i Bussenes Ly,
Til Skovens husvalende Kroner,
Fra lumre Forsamling du flye!

Kom, bad dig fra Foden til Jæsen
I Bækken, som bugter sig hen,
Og var du verkbruden og visen,
Du faaer dog din Sundhed igien.

Og mens du bag Grenene sidder
Paa denne mildtskraanende Høi,
Og horer paa Fuglenes Qvidder,
Langt fiernet fra Daarernes Støi;

Og drikker Zephyrernes Sødme,
Mens Kilden sin Cithara slaer,
Og indsuger Rosernes Rødme,
Mens Solen i Purpur opgaaer;

Da, medens ham Sangerstken priser,
Fra dugsprængtduftende Jord,
Din Jesus dig kjerlig bespiser
Alt med sit udeeltbare Ord.

Det hvisler i Bladenes Hvidslen,
Det klinger i Skovenes Klang,
Det risler i Bølgenes Rislen,
Det synger i Hyrdernes Sang.

Og sad her den talrigste Vrimmel,
Hvor henrykt nu sidder kun du,
Det salige Brød af hans Himmel
Blev nok og tilovers endnu.

Bed Bækken, hist henne, du finder
Den klare, den ætherne Vand.
Det Vand, som saa perlende rinder,
Det vorder til Viin i din Haand.

O kom du, som halter iblinde,
 Kom, sæt dig ved Bøgenes Rod!
 Dit Syn du vist atter vil finde,
 Og fast skal du staae paa din Fod.

Og slumred forhærdet end længe
 Dit Hierte, ja isned det hen,
 Sin Grav det dog snarlig skal sprænge,
 Og lue mod Himlen igien.

Thi Herren ei hader sonr Kain,
 Ei dræber af Nag og i Løn.
 Kom, grædende Enke fra Nain!
 Her finder du atter din Søn.

Mens Naanen med Straalerne bæver,
 Og stiger af Bølgenes Skid,
 Hans Aand dig saa tierligt omsvæver,
 Han sover, men ei han er død.

O Jesus! dit Tempel du bygger,
 Hvor Blomster og Bølgerne leer.
 Dig hist, mellem Trærnes Skygger,
 I Salomons Omgang jeg seer.

Der dine Disciple sig samle,
Du trykker dem fast til dit Bryst.
Med Andagt de Unge, de Gamle,
Nu lytte saa fromt til din Røst.

Og Børn, som Gudsenglene ligne,
Dem taer du paa Skjodet, - de Smaae;
Jeg seer dig dem helligt velsigne,
Og skue mod Himmels Blaa.

Pharisaeren.

Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
 Jeg Sympathi med dig har aldrig havt.
 Min Tse kan din hede Brand ei taale,
 Den svækker Kraften, selv i Feberkraft.
 Dit Solstik martrer kun, som skarpe Naale,
 Og tærer bort al Livets Ungdomsaft;
 Det bringer med sig Støv og Qualm, og Tørke,
 Og gjør et Paradis til Sahras Ørke.

Du vækker Mandens ubetvungne Luc,
 Som bortforjager fromme Dæmringskær.
 Med dørste Blik den troer sig alt at skue,
 Dog er dens Middag Nattens Mørke nær.
 Den lyser op af yderste Formue,
 Og brænder Stæder af, som vilden Hær;
 Og kalder Mørkheds Børn, hvor ei sig boie
 For Afgud dig! Du med det frække Øje!

Almuen blindes af din stolte Flamme,
 At synke ned for dig den kalder Dyd,
 Og medens dine Purpurlapper bramme,
 Frarøver du dem Fromhed, Tro og Fryd.
 Hver Helligdom for dig maa staae til Skamme,
 Du haaner Skisshed, Wiisdom, Spil og Lyd;
 Og troer en bedre Lyst at tilberede,
 Naar mat der gispes i din Middagshede?

Ha fly til hine grændseløse Lande,
 Hvor Blomsten døer, hvor ingen Klang er hørt,
 Hvor Hvirvler Støv med heden Luft sig blande,
 Af en forpestet Wind i Beiret ført.
 Der brænd og lys! men skaan de hulde Strande,
 Af Rosenhækker og Kiærminder sørt.
 Der ryst din Fakkell paa den golde Hede,
 Og vilde Afreer skal din Ild tilbede.

Dit blodiggule, dumme, drukne Øje
 En yndig Farveglands ei see formaaer;
 Hvor Sol ei brænder over golde Høie
 For dig strax Overtroens Taage staaer!
 Den hele Jord din Straale skal ompløie?
 Men Tidser er din Høst, fra Aar til Aar!
 Og dog din Middagsbrand, som døsigst ofer,
 Skal foretrækkes Morgenrødens Roser?

Dog brænd og bram i straalebræmmet Raabe!
Din Gld skal slukkes og din Magt ei staae.
Din Plumshed skal ei Afmagt meer anraabe,
En kielig Luft skal over Egnen gaae,
Dg bringe Livet atter til at haabe,
Dg qualmen Hede kief tilbageslaae,
Dg gvæge Jorden med sit Perleklæde,
Dg vække Spirerne til Held og Glæde.

S a d u c æ r n e.

See her os arme Stubber staae,
 Iblandt de svedne, visne Straae.
 See vore runkne, gustne Lov,
 Fortært af Orm, bedækt af Støv.
 See hist den hvasse, nøgne Torn,
 Hvor Jomfrurossen stod tilforn!
 Den Blomst, som endnu hisset staaer,
 Som Jomfrurossen snart forgaaer.
 Alt er i Verden kun et Spil,
 En Klang med ingen Mening til.
 See Bækken hist i heden Sand,
 Den svinder under Solens Brand.
 Den Sommerfugl, som nys var glad,
 Som flaged om i Solens Bad,
 Kun saare kort sin Lyst den nød,
 Nu hviler den, thi den er død.
 Et Dieblit er Jordens Fryd,
 Et Vølgeslag, en Tones Lyd.
 Et Dieblit er Jordens Liv,
 Et Pust, som knækker svage Siv.

Hvortil da disse Planer lagt?
Hvortil det Skrig paa Kraft og Magt?
O Stolthed! lad mit visne Løv
Kundgiøre dig, at du est Støv.
Et Snug, som sig for Binden snoer,
Og synker atter ned til Jord.
Hvortil da dette Grubleri,
Om du est evig eller fri?
Du lever, siden du blev fød;
Naar du est død, da est du død.
At du opstaaende skal igien —
Hvor kom det fra, hvor vil det hen?
Den cengang visne Blomstertop
Den spirer aldrig atter op,
Snart i dens Sted en anden groer
Og sletter ud dens sidste Spor.
Det som du blier, alt est du nu,
Og aldrig mere vorder du.
Ehi nyd dit Liv mens det bestaaer,
Og græm dig ei, at det forgaaer;
Det Øieblik som flyer, som kom,
Det er din hele Eiendom.

N i c o d e m u s .

Hvor smuk er Aftenstunden!
 Nu synker Solen, det er kiøst i Lunden;
 Den duster frisk; paa grønne Straae
 Det er ei fugtigt end at gaae.
 Paa Marken hist jeg hører Faaret bræge.
 En Timestid jeg vil mig vederqvæge.

Har man sin Dont forrettet,
 Og Dagens Byrde fra sit Hierte lettet,
 Saa blier man hen ad Aften træt,
 Da kan man ikke sandse ret.
 Naar ei man gavne kan og virke mere,
 Det tilladt er i Skoven at spadser.

Jeg nægter ei, det Grønne
 Har noget Yndigt, som jo alt det Skønne.
 Her kunde selv man fast faae Lyst
 At synke til Naturens Bryst,
 Og tolke Følelsen, som mangen Rimer,
 Naar man har Tid, i sine Frihedstimer.

Jeg Lysten ei kan tæmme;
 Men høres maa for Guds Skyld ei min Stemme:
 I Staten var mit Held forspildt,
 Man holdt mig for en Sangerpilt.
 Hvo Skionhed tolker, i Naturen skuer,
 Den til Forretninger ei længer duer.

Thi gaaer jeg med det stille;
 Og hører jeg paa Nattergalens Trille,
 Da skæer det i en sildig Stund
 Bag Grenen i den mørke Lund;
 At ei jeg røbes skal af mine Lige.
 Hvad vilde de til sig en Vandring sige?

Saa kom Natur! mit Øre
 Jeg laaner dig, du maa mit Hierte røre.
 Fortæl de Eventyr du veed,
 Om Uskyld, Skionhed, Eighed!
 Og spotter du end Tidens Trællekænte,
 Jeg vil dig dog Opmærksomheden skænke.

Den hellige Stemme.

Hør mit Ord i Nattens Vind,
 Lad det af dit Hierte mødes:
 Ingen gaaer i Himlen ind,
 Som paa ny ei barnlig fødes.

N i c o d e m u s.

Du tvinger mig til Latter!
 Hvorledes kan den fødte fødes atter?
 Nu æres jeg, en voksen Mand,
 I Embed, Velstand, med Forstand.
 Og skulde forfra dog som Barn begynde?
 Vil du mig Sværmerier her forkynde?

Den hellige Stemme.

Risod er Risod og Mand er Mand.
 Snart udslettes Jordens Farve!
 Hvad som fødes ei af Mand,
 Det kan aldrig Himlen arve.
 Tidens Lænke dig omsnoer,
 Evighed er dig en Gaade?
 Hvem ei Lys i Hjertet boer,
 Nyder ikke Lysets Naade.

N i c o d e m u s.

For dunkel, maa jeg sige
 Vil nu din Sang sig i mit Hjerte snige.
 Jeg elsker alting med Fornuft,
 Og griber ei i tomme Luft.
 Af Visdoms sunde Kilde vil jeg drikke,
 Men giættkes her med Taalemaader ikke.

Den hellige Stemme.

Mægtig bruser stærken Wind:
 Hørte du den mægtig bruse?
 Hvorfra kom den stærke Wind?
 Hvorhen vil den atter susse?

N i c o d e m u s.

Det trækker her i Lynden.
 Jeg frygter, mig forkløser Aftenstunden.
 Jeg atter gaaer til muntre Stad;
 Her føler jeg mig lidet glad.
 Til Følelser jeg mig ei meer indvier;
 Det er jo dog kun Barndomsfantasier!

Den hellige Stemme.

Flygter du, naar jeg kun toner
 Jordens Qvad i Skovens Kroner?
 Ha hvad blevst du, hvis dig klang
 Evighedens Himmessang?

Simon Peder.

Milde Morgenvinde, finde,
Kisle heden Sommerluft,
Krusse Havets Blande, blande
Sig med Lundens Blomsterduft.

Lilien op sig lukker, bukter
Under Sommerfuglens Vægt.
Rundt, i muntre Klynger, synger
Hele Skovens Fuglesægt.

Morgenpurpurfuglen, Fuglen,
Langsom hin, og hin med Sil,
Lover over Havets Bover
Gud med Sang og Rosensmil.

Medens Lærken synger, gynger
 Baaden i det stille Vand.
 Ved sin Angel rolig, trolig
 Sidder ungen Fiskermand.

Dg som han fornsiet Øjet
 Kaster hen paa Sol og Jord,
 Synes ham hans Øre, høre
 Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,
 Bølgen, Fuglen høit paa Qvist,
 Dg den Duft, som viger, siger
 Hvad han aldrig før har vidst.

Alt e et Sprog kun maler, taler
 Selv det hemmelige Sprog.
 Øjet rundt sig vender, brænder
 I Naturens store Bog.

Dg mens Blikket stirrer, dirrer
 Bogens Træk i gylden Glands
 Dg hvorhen han skuer, luer
 Du en venlig Blomsterkrands.

Først en Flok af blide, hvide
 Lilier staaer ham ganske nær;
 Tvende smaae Kiærminder, finder
 Piet i det hvide Stjær.

Og ved dem to søde, røde
 Roser, klædt i Jomfrupragt.
 Gyldne smaae Aurikler, vikler
 Sig i den foreente Pagt.

Og af Tulipaner baner
 Sig en broget Sværm sin Gang.
 Medens Skyggen lindrer, tindrer
 Solen, lyder Fuglesang.

Og, for Peders Øje, føie
 Lilier sig til Lillie blid;
 Og mens Blomsten viger, stiger
 Frem en Yngling, liliehvid.

Og de blaae Kiærminder, svinder
 I hans Øine himmelblaae;
 Kindens Rosenbuer luer
 Der, hvor nys han Roser saae.

Dg de smaa Kurikler, vitler
 Sig i gyldne Lokker smukt.
 Tulipaner bølge, dølge
 Skuldren i en Klædebugt.

Dg de høie Straaler høie
 Om hans Linding sig med Lyst.
 Dg den Sang, som lyder, bryder
 Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Øje nu engang sin Skar-
 ber dog?
 Har det endelig da lært at tyde dette stumme
 Sprog?
 Finder det i Blomsterflokkens Glæds, i Fuglens
 muntre Sang,
 Kildens Røst, i Skovens Svale, Solens live-
 lige Sang,
 Tidens gamle Runestene, Hardeharpens høie
 Lyd,
 Skjaldens Sang, den Bisses Grublen, Heltens
 Daad og Qvindens Dyd,
 Ikke blot en Glæds, som slukkes, ei et Liv, som
 dræbes brat,
 Men en evig Dag, som bryder frem igiennem Gra-
 vens Nat?

Men en Hær af lyse Straaler, funklende fra Pol
til Pol,
Som i sikker Retning samles i en skion Forenings-
Sol?
Skuer du din Skabers Finger, som i Alting per-
ger frem,
Og hver Mand, som opad stræber, viser til sit
rette Hiem?
Saae du, da den tykke Taage fra dit kiedte Øje
faldt,
At for sig er Alting Intet, men i Alt er Alting
Alt?
O da læg din ringe Medde, kast den hurtig fra
dig her;
Fist du ikke meer skal fange, du skal fange Mens-
nesker!

P a u l u s.

I de hede Middagstimer Ynglingen i Staden
 gaaer;
 Skyggen søger han forgieves; hist en gammel
 Kirke staaer.
 For i Rislning at forfriskes, træder han i Kir-
 ken ind,
 Og den høitidsfulde Hvælving taler mægtig til
 hans Sind.
 Alt er som i Graven stille, det i Dag er Søn-
 dag ei;
 Hist en Krands om Daaben finder han endnu af
 visne Mai.
 Giennem broget Bindue Solen skinner paa den
 hvide Steen,
 Som med Munkeskrift bedækker gamle Ridders
 muldne Been.

See, da smeltes ham hans Hierte; Længsel føler
han og Haab:

Er som Barn jeg ikke viet til min Gud i denne
Daab?

Var det ei for Altret atter jeg mig fromt med ham
forbandt?

Og hvor ofte kom jeg siden, mens de vilde Dage
svandt?

Mellem Stoi og frække Sværme, spotted jeg paa
Daarffabs Bud,

Ofte disse hellige Stikke, ja det Helligste: min
Gud!

Meer ham Taaren ei tilsteder, Ruelsen ham by:
der: Tie!

Hist paa Altret ligger Biblen, og hans Øjne see
deri;

Og de Ord, han læser, tyde fuldeligt hans Til:
stand nu,

Ehi det er et venligt Barsef: "Saul, hvi mig for:
følger du?"

Da med kraftig Anger kaster han paa Knæe for
Altret sig:

Nei, Du Himmelske, han raaber, jeg vil ei for:
følge dig.

Dig hvem jeg i Livet hylde, i Naturen, i Bes:
drift,

I de gamle Skjaldefange, i den vise Hednings
Skrift,
Skulde jeg dig ei tilbede, Herre, hvor du straa-
ler ned,
Faderligst, i renest Lue, kaldt af Jesu Kiærlig-
hed?
O tilgiv min fordums Letsind, see jeg lyder kiæk
dit Gud!
Jeg vil elske, jeg vil virke, jeg vil døe for dig
min Gud!

Johannes Evangelist.

Hvad er det hist, som ringer?
 En Aftentlokke dybt i Skoven klinger;
 Saa længsel og saa vemodsfuld den klager,
 Og fjerne Fielde blaae dens Lyd gientager.
 Dybt mellem Skovens Kroner
 Den lokker mig med sine Solvertoner;
 Her maa jeg vist den søge,
 Ved Bækken, mellem disse gamle Bøge.

I Solens Aftenluer
 Et aabent, rødt Kapel jeg hisset skuer;
 Igiennem rene Blaa, saa sødt til Himlen,
 Dets Klokke sender op sin dumpe Vimslen.
 Med høie Liliestængler
 Det prydet er, og friske Rosenhængler;
 Og Bækken frisk sig slynger
 Om Altrets Fod, og fromt sin Psalme synger.

Paa Altret op er stillet
 Det hellige, betydningsfulde Billed:
 Jeg seer paa sorten Kors sig ædelt bøie
 Den store Jesus, med sit brystne Døie.
 Nu Kilden meer ei murrer,
 Og Klokken tier, Turtelduen kurrer;
 En Eremit fremtriner
 I lange Klædebon med blide Miner.

Er det, med Jammerklager,
 En Olding graa, som Verden nu forsager?
 Som Nag har qvalt, som er andægtig bleven,
 Og angre vil den Synd han har bedreven?
 O nei! Jeg henrykt stuer
 En Ungling skøn, hvis fromme Øie luer;
 Afsmægtig ei han bæver,
 Med Kraft sin Haand mod Himlen høit han hæver.

Glat er hans hvide Pande,
 Paa den har Lasters Præg ei funnet stande.
 Hans Kind er frisk, en Jomfrurose, lukket,
 Som Lysters Gift ei falmet har ei dugget;
 Hans dybe Blik ei skielver,
 En rolig Bue ham om Øjet hvælver,
 Hans Haar i gyldne Strømme,
 Som Straaler skildt, fra runde Tinding svømme.

Hans klare Stemme lyder:

Min Jesus! ene du mit Hierte fryder.

Her bygged jeg dit Huus, her kan jeg vanke,

Hvor ingen Larm forstyrret fromme Tanke.

Kan da jeg roligt hviler,

Naar ved dit Bryst jeg i dit Øje smiler,

Naar i dets rene Luer

Din Misfandhed, din Rærlighed jeg stuer.

Du gaaer mig tit imøde,

Min Frelser! thi du opstod fra de Døde.

Din Elskov alt omfatter,

I hvert et Øjeblik du fødes atter.

Kun Tiden og Naturen helligt maler

Det store Billed, som din Glands udtaler.

Selv i mit Hiertes Kammer,

Er du det Lys, det fromme Lys, som flammer.

Transfigurationen.

Yndig er en Aftenvandring
Bag den dunkle Skovetop;
Men nu vil jeg til Forandring
Stige did til Bierget op.
Her alt Skyggen længe dækker
Dalen med sin Binge bred;
Men hvor Bierget høit sig strækker,
Er ei Sol end gaact ned.

O hvor herligt saa at stande!
Taagen skjuler Skov og By,
Men om Fjeldets rene Pande
Snæver ingen Taagesky.
Kast endnu, saa let, saa tapper,
Som en Steenbuk, som en Vind!
Nu ad Klippens Rømpetrapper
Svang jeg mig til Biergets Lind.

Ja, her nærmer jeg mig Himlen,
 Her er Stjernen bedre seet.
 Hisset synker Jordevrimsen,
 Jeg mig føler en Profet.
 Helligaand! hvem mine Læber
 Nævner alt for mat med Ord,
 Her du for den tiakke Stræber
 Viser dig forklaret stor.

Ei i Tordenskyens Bragen,
 Som paa Sinai, med Blink,
 For en Flok, som uopdragen
 Misforstod kun dine Vink;
 Mild jeg seer paa Firmamentet
 Dig i Lysets Klædebond;
 Haabs, Erindringstestamentet
 Engle bringe med i Haand.

Hisset Moses, med det Gamle,
 Med Forgangenhedens Sprog;
 Her sig Fremtids Blade samle:
 Evangeliernes Bog.
 Dette Skrift Elias bringer,
 Som blev salig uden Død,
 Som sig svang paa Kraften Vinger
 Til sin Gud fra Jordens Skid.

End for svag er du, min Binge!
End jeg gaaer i Stovets Ham,
End kan jeg mig did ei svinge,
O men synke meer, var Skam!
Vel, saa skal mig Klippen bære,
Hyttten, nær den rene Sne;
Her er saare godt at være!
Her kan jeg Gud Herren see,

Den hellige Nadver.

Hvor flygted du, venlige Aand,
 Som strakte til Himlen din Haand,
 Sødtsbaaren
 I Baaren?

Til Skov og Grotte staaer ei meer din Hu;
 Der er saa dødt, der er saa vandkoldt nu.

Ingen muntre Blomster meer,
 Barmligt ei Naturen leer,
 Bleg og gul hun viser sig,
 Skranten og frugtsommelig.
 O men see den modne Frugt,
 Hvor dens Kinder rødme smukt!
 Af den matte Moders Skid
 Tager jeg dig, Glut saa rød!
 Glemmer hende over dig,
 Thi din Fylde tryller mig.

Runfne Træ! som du, jeg staaer
 I den store Urtegaard,
 Trænger magtesløs, som du,
 Til en jordisk Næring nu;
 Frugt! forny den sundne Saft,
 Giv mig atter Marv og Kraft!
 Ydmyg, mens jeg nyder dig,
 Dvæler jeg, en Plante liig;
 Føler mig et Snug, et Støv,
 Mellem dine visne Løv.

Hvor du væger milde Ar!
 Jeg igien fik Modet strax.
 Som du Kraften tog i Arv,
 Styrker mig din sunde Marv.
 Store Kredsløb! Intet deelt,
 Alt forenet til et Heelt.
 Store Legem! af af dig
 Har en Mundfuld næret mig.
 Lifligt var dit Himmelbrød,
 Men hvi er din Skionhed død?

Stille! hvilken Sødme?

Hvilket Skær i den gustne Natur, hvilken Rødme?
 Hvilken Anelse hæver den mørke, modsaldne Tanke?
 Hvad titter, hvad rødmer, hvad leer, bag bug-
 nende Ranke?

Herlige, svulmende Drue!
 Du livner den kolde Natur med din Lue,
 De vægtige, funklende Lokker du ryster.
 Smilende Viin!
 Purpurubin!
 Med Andagt i blinkende Rask jeg dig kryster.

Den Engel, som i Vaaren smilte,
 Som lunne Sommer lærte flye,
 Som i de dunkle Skygger hvilte,
 Her svømmer i en Purpurfy.

De milde Blus, de svale Bølger,
 Den lette Æther, Vaarens Ven,
 Det Blomsterflor, som Jorden dølger —
 Alt finder du jo her igien.

Det Haab du har i Vaaren fundet,
 Blev mat i Sommer, meer i Høst,
 Lidt efter lidt det var forsvundet,
 Og Tviol kun ængsted nu dit Bryst.

Da Himlen sig fra Jorden skilled,
 Da sank din Land igien til Jord,
 Det himmelske, det rene Billed
 Ei længer i dit Hierte boer.

Det Barnlige var længst forsvundet!
 Da gik du bleg mod Jorden bukt;
 Med Høsten har du dig forbundet,
 Og ædt af farlig Kundskabs Frugt.

O drik! at du kan atter glemme,
 Hvad koldt kun Hovmod lærte dig;
 Da vaagner atter Livets Stemme,
 Da seer du atter Himmerig.

Hvis ei du vorder Barnets Lige
 Og bryder Stoltheds kolde Pagt,
 Da seer du aldrig Himmerige.
 Saa har din hulde Fresser sagt.

Tag Kalken i de fromme Hænder,
 Som stivnes i den kolde Høst!
 Begeistringens da kærligt tænder
 Med Uskyld Baaren i dit Bryst.

Det sunkne Haab paany fremluer,
 Dybt i din Barm det fæster Rod.
 Drik, medens du til Himlen skuer,
 Det herlige, det sunde Blod.

Judas Iscariothes.

(Egennytten og Fortvielseen i den sildige Høstnat.)

Skulde jeg sig Konning ære?
 Nei, jeg er ei længer ung;
 Det bestkæmmer mig at bære
 Denne lidetfyldte Pung.

Dine vilde Phantasier
 Skal ei længer nytte dig,
 Bort, I Ungdoms Sværmerier!
 I skal ikke fængsle mig.

Hvad er Ord? en Lyd, som svinder,
 Hvad er Dyb? Blandt Ord et Ord.
 Hvad er Gud? Et Glimt, som blinder.
 Hvad er mit? Den rige Jord.

S a t a n (i Stormen).

Hvad er Fuglen meer end Krybet?
 Hvad er Æthren meer end Muld?
 Hil dig, Søn! Søg du kun Dybet,
 Dybet flammer rigt paa Guld.

Judas.

Hvad var det? Søn blev jeg nævnet?
 Hvo var det, som for mig stod?
 Jesus! ved dit ringe Levnet,
 Lykt og hidstgt blev mit Blod.

Men min Frygt jeg kief vil døde,
 Ei jeg kysker meer din Gøm.
 Bedre Drik og bedre Føde
 Jager bort hver Feberdrøm.

Hen til Jordens rige Bise
 Binker Mynten mig, saa rød;
 De mig bedre vil bespise
 End du, med dit Himmelbrød.

Jeg mig skammer for din Naade,
 Frygter ei din Arm saa lam.
 Flur jeg vil dig nu forraade,
 Saa aftvætter jeg min Stam.

Satan

(med vild Latter.)

Hungrig Luften sig har hvælvvet
 Rundt om Jordens fede Dal.
 Hvad er Himmel imod Hæved?
 Hvad er Glæden imod Qual?

Judas.

Rædsomt Stormens Vinge bruser,
 Stiernen rød paa Himlen staaer,
 Fæle Hvin i Gierdet suser,
 Mens til Kaiphas jeg gaaer.

Satan.

Sorte Engle! Hen I brage
 Over midnatsdunkle Jord!
 Naar han kommer bleg tilbage,
 Vil vi synges ham et Chor.

Judas.

Længer ei jeg nu skal trænge.
 Det er fæet, det er fuldbragt!
 Denne Pung med blanke Penge
 Bidner om min nye Pagt.

De sorte Engle.

See dig! See! hvad har du vovet?
 See! hvad har du overtraadt?
 Ham, som du saa varmt har lovet,
 Ham, ham har du nu forraadt!

Judas.

Rædsomt Stormens Vinge bruser,
 Stiernen rød paa paa Himlen staaer,
 Fæle Hvin i Gierdet suser,
 Mens fra Kaiphas jeg gaaer.

De sorte Engle.

Stormen har sin Glavind draget!
 Anger var det stærke Riis,
 Hvormed Adam blev udjaget
 Af sit skionne Paradis.

Stiernen, som saa rød er blevet,
 Er den blodige Rubin,
 Som for Beltsazar har skrevet:
 Mene Tekel Upharsin.

Judas.

Bee mig! Bee! De skarpe Tjerne
 Saare mig i dunkle Nat.

De sorte Engle.

Mindes du de vrede Bjerne,
 Som Elisa hævned brat?

Judas.

Ha, jeg flygter! Himlen vredes,
 Ha, jeg flyer dig, Stjerne rød!

De sorte Engle.

Rain gjorde ligeledes,
 Efter Abels lumste Død.

Judas.

Tie, Du Mattens vilde Hvinen!
 At til Gud jeg bede kan.

De sorte Engle.

Mindes du, i Helvedpinen,
Bønnen fra den rige Mand?

Judas.

Ei jeg vil mig meer formaste,
Pungen kaster jeg i Dynd.

De sorte Engle.

(med Skogerlatter.)

Judas! Kan du ogsaa kaste
Bort din skammelige Synd?

Judas.

Havet bruser! Storme tude!
Himlens blege Dødning leer.
Det er ude! Det er ude!
Der er ingen Redning meer.

Baade Piil i Mattens Taage sveier,
Dybt den visne Green mod Jorden vaier,
Som sig hæved før saa grøn, saa let;
Mattens Magter harmes ikke længer.
Helved kræver ikke meer sin Ret.
Blegt og blodigt brustne Legem hænger.

Getsemane og Golgatha.

Ei længer Druens Purpur luer,
 Den milde Himmels sidste Smil;
 Hvorhen det matte Øje stuer
 Det træffer Saar af Dødens Piiil;
 Den kolde Dug, som Skoven væder,
 Paa gule Løv med Skælven staaer;
 O Jesus! det er dig, som græder,
 Udi den visne Urtegaard.

Hvor er den Jld, som venlig ulmed?
 Er den bag vaade Grene slukt?
 Hvor er det søde Blod, som fousmed,
 Som funkled i den klare Frugt?
 Umaadelige Bægre bramme
 Blandt Skaren, ryggesløs og vild,
 Thi brænder nu med Helyedflamme,
 Hvad før har smilt, som Himmelild.

Den lyse Blomst de snart mon glemme,
 Dens Himmelvink de ei forstod,
 De overdøved Hjertets Stemme,
 Drak ryggesløse Druens Blod;
 Din Godhed, Skaber! og din Naade
 Den store Sværm ei skjønte paa,
 Med Haan den Alt med Fodder traade,
 Og spotte nu de visne Straae.

Derfor paa disse skumle Steder,
 Bed denne nøgne Tornehæk,
 Medlidende Natur! du græder
 I Kedrons vemodsfulde Bæk.
 Ei for dig selv din Taarer strømmer,
 Nei, for den stolte blinde Slægt
 Den bitter Kalk du taust udtømmer
 Og bugner under Kuldens Bægt.

For til Opmærksomhed at drive
 Den Flok, der ei din Ynde saae,
 Du lader dig af Torne rive,
 Og Haglens blege Bødler slaae.
 At Døden hver en Fryd begraver,
 At evig Glands kun hist er til,
 Det viser du, mens du tillaver
 Det store Vinterskuespil.

Du vender dig med blege Kinder,
 Fra de fortabte, blinde Faar;
 Medlidende din Taare rinder,
 Og høit du sukker, mens du gaaer.
 I Sneen dine Kinder blegne,
 Hvor Rosen lued før saa smuk,
 I Regnen dine Taarer segne,
 I Stormen døer dit sidste Suk.

Ja, Jorden i sit Sørgelæde
 Gientager aarlig Jesu Død:
 Høit Englene fra Skyen græde
 Af Medyndt over Livets Nød.
 Den stærke Storm dig, Himmel, hævner,
 Fordi man yttred Haan mod dig;
 Som Templets tykke Forhæng revner
 Den frosne Jordbund, ængstelig.

Det skyller ned med isne Bænde,
 Og reent udsettes Livets Fied;
 En eneste uhyre Pande
 Bedækker store Kettersted.
 Og bladløs staaer, blandt nøgne Stene,
 Hvor Baarens Glands længst ileb fra,
 Det sorte Træ, med tørre Grene,
 Som Korset hist paa Golgatha.

Disciplenes Jubelhymne.

Bi vil ei forsage!
 Som de fagre Dage
 Jesu Liv-henrandt.
 Vintertiden kommer
 See den skjonne Sommer
 Blegned og forvandt.
 Torn og Stub
 For Blomst og Knup!
 Men det tykke Forhæng revned,
 Tiden har sig hævnet.

Mørket vældigt kamper,
 Lyset ofte dæmper,
 Men det dræbes ei.
 Høit mod Himlens Vuer,
 Snart i andre Luer,
 Søger det sin Bei.
 I sin Død,
 Saa hellig sød,
 Stiger det, som Morgenrøden,
 Seirer selv i Døden.

Med andægtigt Øie
 Blikket did vi bøie,
 Fra vor Vintertid,
 Da den hulde Naade
 Med til Jorden traade,
 Som en Yngling blid.
 Yngling skøn,
 Du var Guds Søn!
 Derfor er vor Trost, vor Ære,
 Nu dit Navn at bære.

Korset, som du slæbte,
 Ei din Guddom dræbte
 I sin bitter Favn.
 Hvad som ei kan fødes
 Det kan aldrig dødes,
 Ewig er dets Navn.
 Himmelskild,
 Bøddædig, mild,
 Briste kan dit svage Kammer,
 Men din Lue flammer.

Spredt blandt Jordens Brimmel,
 Blev dit Lys, o Himmel!
 Samlet i din Ben,
 Da hans Læber isned,

Da hans Hjerte visned,
 Spredtes det igien;
 Men den Varm,
 Saa huld og varm,
 Alt! som kunde Alt forbinde —
 Der var Himlen inde.

Derfor ned vi bøie
 Her, med hævet Høie,
 Dybt det stolte Knæ;
 Strække vore Hænder,
 Medens Taaren brænder,
 Mod dit visne Træ.
 Bleg og hvid
 I Dødens Strid,
 Viss Natur, i Martyrnøden,
 Jesu No i Døden.

Blus, du Rose røde!
 Jesus aldrig døde,
 Smil, du Himmel blaa!
 Styrter ham tilføde!
 Jesus er det Gode,
 Det kan ei forgaac.
 Uforsagt
 Mod Helveds Magt.

Spil er Satans Bælde,
Den kan ei os fælde.

Lad da Medgang smile,
Lad da Modgangs Pile
Tørne mod vor Barm,
Lad da Vaaren lue,
Lad da Vintren true
I sin bistrø Harm;
Lad da brat
I Mulm og Nat
Livets skionne Tider blegne!
Gud er allevegne.

Naar Naturen isner,
Selv naar Tiden visner
Uden Blomst og Lyst,
Dog hans Smil vi skue,
Dog hans Elskov lue
Inderst i vort Bryst.
O der staaer
En evig Vaar,
Paradiset, længst forsvunden,
Der er atter funden.

Midt i Vintrens Ørke,
Mellem Is og Mørke,

Knyttes dette Baand.
Inderligt vi brænde!
Han vort Hjerte tænde
Med sin Helligaand!
Du est nok,
Vor lille Flok,
Af dit Frø i kolde Nøse
Spirer Fremtids Rose.

P a a s t e.

En bedre Fremtid Himlen lover:
 Det er ei Død, kun Hvile blid;
 I Graven trætte Legem sover,
 Udmattet af den sidste Strid.
 Da Engle sig fra Luften svinge
 I Sneens Dragt til Graven ned,
 Og dække den med deres Binge,
 Og sætte sig omkring dens Bred,
 For selv den strænge Kuld at tvinge,
 Ved Favnetag, til Skaansomhed.

Og til de Sørgende de svinge:
 I Elskelige græmmes ei!
 Snart blomstrer frem igien den unge,
 Den hellige, den lyse Mai.
 Den Evige dig ei forlader,
 Du seer ham atter før du troer;
 Han foer til Himlen, til sin Fader,
 Han stiger atter ned til Jord.
 Snart Blomsten sig i Duggen bader
 Og taler henrykt uden Ord.

Dg ofte vil tilbagevende
Et Sindelag, som Vaaren kiont.
Den værste Storm og Kuld faacr Ende,
Dg Solen farver Græsset grønt.
Som Rosen da, vil Kiærligheden
Udfolde sig til Livets Trøst ;
Paa Gettekampen følger Freden,
Paa bitter Smerte søde Lyst,
Dg evig blomstrer, som et Eden,
Ukkyldighed i Godheds Bryst.

P i n d s e.

Saa staae vi nu i Vaaren da, den samme
 Hvorfra vi udgik! Det er atter Vaar.
 Med Seier straaler Kiærlighedens Flamme,
 Og endt er nu det lille Jordens Aar.
 Det hvide Vinterflor Maria hæver,
 Der over hendes Rosenansigt hang.
 Nu sjunger Rattergalen, Lovet bæver,
 Og brat forstummer dristig Skjaldefang.
 O I som nylig hørte Skjalden sjunge,
 Miskiender ei den fromme Phantasie!
 Thi taler hver Discipel ei sin Tunge?
 Og fik han ei sit eget Sprog, som I?
 Han følte paa sin Jæse Luen flamme,
 Begeistring løste ham hans Tungebaand.
 Forskielligt Jordens matte Læber stamme,
 Mangfoldig viser sig den Helligaand.
 Her Baldur har forenet sig med Braga
 Med Billeder udsmykket Tidens Muur,
 Og gierne, Jesus, har din hellige Saga
 Forenet med den hellige Natur.

B l a n d e d e   D i g t e .

Den Elskende.

Bort fra Larm! I Lundens Favn
Vil jeg drømme, sukke, græde;
Nævne hendes kiære Navn,
Hun, som raader for min Glæde;
Hun som smelted dette Bryst,
Som fremsmilte disse Taarer,
Stemte mig til bange Lyst,
Smerte, sød i det den saarer.

Under denne dunkle Hæt
Trøster mig, I søde Drømme!
Maanen skinner i min Bæt,
Høit fra sine Etherstrømme;
Seer maaskee nu hvor hun staar
Glad i Kredsen af Beninder,
Straaler paa de lange Haar
Og paa mine Taarekinder.

Før ved muntre Venners Varm
 Var jeg veltilfreds og rolig,
 Glemte hele Verdens Harm,
 I en Broderkreds fortrolig.
 Med en Ven jeg Haand i Haand
 Vilde Livets Bane vandre;
 Største Lyst var Venfjabs Baand,
 Hjertet aned ingen andre.

Snart min Rolighed forgik,
 Længselen den langsomt dræber,
 O den svandt i hendes Blik,
 Og i Smil paa hendes Læber;
 Og et Tryk af hendes Haand
 Fik min Taare til at flyde,
 Båndt mig med et Troldomsbaand,
 Som kun Død formaaer at bryde.

Dette Haandtryk som har bragt
 Spændkraft i min Haabets Vinge,
 Elske, var det Amors Magt,
 Som du mægted ei at tvinge?
 Eller var det: Unge Mand!
 Tving din Attraa, bryd din Lænke!
 Elsk ei den, som ikke kan
 Atter dig sin Elskov skænke?

O J Alfes her i Skov,
 Som i Træets Blade gyng;e;
 Fugle, som Naturens Lov
 Høit i Aftenrøden synge;
 Hulde Bæk, som uforsagt
 Hen igiennem Krattet visler,
 Var det Kjærlighed? Foragt?
 Var det Roser eller Tidsler?

Skiont at sværme for en Nø,
 Som igien sit Hjerte skjænter;
 Sød at leve, sødt at dø
 I Cupidos fagre Lænker;
 Men forgjæves, blød forsagt,
 Lunets Kastebold kun være?
 Nei, der er endnu en Magt,
 Kjærlighed! og det er: Ære.

Utaalmodige! du har
 Glemte din Ømhed allerede?
 Lænken, som du stakket bar
 Har du kastet i din Bredde?
 O J Skygger! søde Mai!
 Blomster i min Haabets Have,
 Vestenvind forraad mig ei!
 Jeg er atter hendes Slave.

Den Haabefulde.

Hvor jeg gaaer og staaer, der maag jeg tænke
 Elskelige paa dit søde Smil,
 Det har truffet mig med Amors Piiil,
 Det har bundet mig med Freias Lænke.

Kunde jeg engang dog saligt svale,
 Læbens Lue paa din Haand af Sneer!
 Turde jeg dog tolke dig med Tale,
 Hvad du alt kan i mit Øje see!

Elsker du igien, du bange Skionne?
 Ja, din Gld er ikke mindre svag;
 Gierne vilde du din Digter lønne
 Med et kiærligt Kys, et Favnetag.

Amor, du som tændte denne Kiærte,
 Kiærlighedens Blus i beggees Barm:
 Lad med salig Skiælven snart min Arm
 Trykke hende henrykt til mit Hierte!

Fødselsdagen.

Jeg vaagned under Nattergalens Slag,
 Naturen rødmed, Matten var forsvunden;
 Med Harpen treen jeg ud i Vøgelunden,
 Det var min kiære Piges Fødselsdag.

Med Zaarer Morgenrødens Glans jeg saae;
 Alt funkled mig saa broget, smukt imøde.
 Kiærminderne var dobbelt himmelblaae,
 Og Roserne var dobbelt purpurrøde.

Og Lærken hisset, paa den grønne Bang,
 Steeg høit fra Urterne, som Blomster bæve,
 Og quiddred, tyktes mig, en Morgensang
 Paa Emmas Fødselsdag til hendes Ære.

Da steeg saa stærkt, saa underligt min Aand.
 Mit Hjerte blussed og jeg famled længe,
 Før, glædeskielvende, min bange Haand,
 Til Toner kunde tvinge Harpens Strænge.

Og da jeg nu ved Strengens sagte Lyd,
 Midt i den skønne Brimmel vilde stræbe
 At synge høit min Elskov og min Fryd,
 Da var min Tunge stum, og taus min Læbe.

Da lod jeg modløs Harpen synke ned,
 Og spurgte vort med Taaren i mit Øje:
 Hvi nægter du mig grumt, du Evighøie!
 Paa Emmas Dag at synges Kjærlighed?

Men see da blev jeg vaer en fager Mand,
 Med Pensel i sin Haand han længe skued
 Mod Østen hen, hvor Morgenrøden lued,
 Gaurt over Busken, i den gyldne Strand.

Og ofte saa jeg ham at male ned;
 Men svage var hans Træl og uden Lykke.
 Da raabte han med Fryd: Hvad kan udtrykke,
 Du evige Natur, din Herlighed?

Og over Fjeld jeg hørte Echos Klang:
 Natur, dit sande Liv kan ingen male!
 "Om Kjærlighed kan ingen Læbe tale!"
 Tilføied Bæfir i en sagte Sang.

Da gav jeg Glæden i mit Hierte Rum;
 Da standsed mine Taarer med min Klage;
 Til Emmas Bryst jeg skyndte mig tilbage
 Og takked Gud, fordi jeg var saa stum.

Landlivets Skionhed.

(Efter Horatii: *Beatus ille.*)

Lyksalig Den, som til det Bedre
 Fra Stadens Tummel ile kan,
 For rolig som de gamle Fædre,
 At ploie eget Agerland.

Han strækker ikke Havets Fraade,
 Ei Krigsbasunens vilde Larm,
 De Riges Pragt de Stores Naade,
 Foragter han i Floras Arm.

Det høie Bliintræ bugner ene,
 Han binder det til Poplen hen,
 Og fikser bort de vilde Grene,
 Og poder bedre der igien.

De rige Hiordes Bøgen lyder,
 Mens i den krumme Dal de gaaer;
 I rene Kar han Honning gyder,
 Og klipper sine tamme Faar.

Naar Aret tungt i rige Bugter
 Henfølger ad den gyldne Flod,
 Da plukker han de modne Frugter,
 Og presser Druens Purpurblod.

Og takker Gud, som Glæden sender,
 Og skuer blid mod Himlens Sky,
 Og folder sine fromme Hænder,
 I Græsset under Egens Ly.

Og hisset Havets Bredde syder,
 Og venligt risler Bækkens Fald,
 Og til en venlig Søvn indbyder
 Den veemodsfulde Nattergal.

Men naar de før saa grønne Lunde
 Sneedæktes hvidt, som Biergets Top,
 Da jager han med rappe Hunde
 De frygtelige Wildsviin op.

Den sultne Kransfugl, i sin Snare
 Han lokker let med røde Røn;
 Wildanden, og den bange Hare
 Er da den raske Jægers Løn.

Og maa ei hvert vanhelligt Minde
 Om Byens Leflekunst forgaae,
 I Favnen af den elskte Qvinde,
 Omringet af de kiære Smaa?

Paa Urnestedet mattes Vuen,
 Hun henter Riis, og tænder dem,
 At der kan være varmt i Stuen,
 Naar Faer fra Marken kommer hjem.

Hun malter glad sit Qvæg, og drivet
 I Stalden ind den muntre Hiord,
 Og henter hvad som Godheds Giver
 Har skienket tarvelige Bord.

Og hvad er Padder og Fasaner,
 Og Caviar, som pirrer der
 De syge Stores kræsne Ganer,
 Mod dette sunde Maaltid her?

Hvad er den Postei Frankrig sender,
 Det allerkosteligste Kræ,
 Mod Øblet som med egne Hænder,
 Jeg plukker af mit eegt Træ?

Mod Jordens sunde Urt, som møtter
 En venlig Flok saa fri for Nag,
 Mod Gaasen, som min Hustru sætter
 Paa Bordet for os Mortensdag?

Hvor herligt midlertid at flue
 De muntre Lam at trippe hjem,
 Mens Solens røde Aftenlue
 Fra Skoven hist bestraalet dem.

De stærke Oxne slæbe trætte
 Omveltet Plov fra Marken ind,
 Mens Karle sig om Arnen sætte,
 Saa smilende, saa froe i Sind.

Saa talde Harpar i November,
 Af Nager kied, af Landet Ben,
 Og standsed ellefte December —
 I Juni aagred han igien!

Med et lille Speil.

Ifald min Musa tog ei feil,
 Hvad bedre kan vel end et Speil
 En yndig Evadatter gives;
 Hvori kun daglig selv kan see,
 Hvor deiligst Kindens Roser lee,
 Hvor yndigt Barmens Lilier trives?

En Maler, selv ei største Mand,
 Saa smukt et Billed male kan
 I mange Timer, flere Dage,
 Som hun i en Minut, naar blot
 Hun selv, hvis Lyset falder godt,
 Sig lidt at speile vil behage.

En Mø er stundom af den Art,
 At hun forglemmer meget snart;
 Hun nemmer hurtigt, men erindre,
 Det er ei hende nær saa nemt,
 Især hun strax igien har glemt
 Hvor skælmst de skionne Pine tindre.

Har Zefir nu desuden tit
I lette Silke spøget lidt,
Og overfædet sine Grændser;
Naar Lokken altfor vildt han staaer,
Da er det godt, at strax man staaer
For Speilet, og hans Væsen ændser.

Saa tag, du Hulde! dette Speil.
Det viser Skionhed uden Feil,
Det viser Amors hulde Kierte.
Og har du sødt i Speilet leet,
Da har du grant det Billed seet,
Som staaer i mangen Ynglings Hierte.

Winterangst.

Maanen skinte bleg paa Sneer,
Matten var saa klar at see;
Mornen bag ved Buggen stod,
Runer skrev ved Barnets Fod.

Hvad du vil og hvad du skal
Er alt her et sluttet Tal,
Hvad du lever Aar for Aar
Paa din Pande skrevet staer.

Saadan sang hun og forsvandt:
Ingen veed om det er sandt.
Maanen skinner bleg paa Sneer,
Hvo vil giennem Matten see?

Sommertrøst.

Solen skinte varm og skøn,
Dagen var saa blomstergøn,
Baldur under Egen stod,
Styrked Ugersvendens Mod.

Vengst dig ei ved Mornens Sang,
Gak med freidigt Mod din Gang!
From i Hierte, kiel i Aand:
Det staaer i din egen Haand.

Saadan sang han og forsvandt;
Men hans Trøstens Ord er sandt.
Skæbne, raad for Sorg og Lyst!
Billien raader i mit Bryst.

S a n g

til Mozarts:

Konnte jeder braver Mann.

Venus smiler, Bacchus leer,
 Bort med Sorg og Klage!
 Inden Vintren dig besneer,
 Nyd de fagre Dage!

Ingen vranten Tidsel her
 Uden Farve, mørk og tvær,
 Sig blandt vore Roser syng.

Baaren altfor hurtig gaaer,
 Med sin Blomsterklynge;
 Lad os da, mens vi har Baar,
 Elske, drikke, syng.

Viin og Piger! hulde Lyst!
 Glas i Haand og Næ ved Bryst,
 Det er Livets Morgenrøde.

Viin og Piger! Lyst og Stiærts!
Naar vi Eder møde
Staaer Horaz, Tibul, Propert;
Atter fra de Døde.

Glæden her i fulde Maal
Har udgydt sin Honningskaal
Ingen blank Pokal er bitter.

Seer I Aphrodites Dreng,
Hvor han skjælmst fremtitter?
Kysser i sin Blomsterseng
Tusind Favoritter.

Hvor den raske, skionne Gut
Favner varmt den smekke Slut.
Ham vi os til Mønster tage!

Venus smiler, Bachus leer,
Bort med Sorg og Klage!
Inden Vintren dig besneer,
Nyd de fagre Dage.

Stafaels Madonna i Dresden.

Der stod hun. Nei, hun svæved
 Paa spæden, Jomfrufod;
 Og Morgenvinden bæved
 I Sølørets Straaleflod;
 Og sædeligt sig slyngte
 Det røde Purpurhæng,
 Mens hun paa Armen gyngte
 Sin tankefulde Dreng.

Hun stod, ei som en Moder,
 Men som en Søster Kion;
 Det Barn var hendes Broder
 Langt meere end hendes Søn.
 Hun hæved ei sit Nie
 Mod Himlens hvalte Blaa;
 Hun lod det ei sig høie,
 Sødt hen hun for sig saae.

Ufskyldig og saa rolig,
 Et Smil paa Læben loe;
 Blyfærdig og fortrolig,
 Saa salig, pigefro!
 Saa skøn — at kan min Tale
 Dig det beskrive vel?
 Det kan kun Engle male,
 Som Englen Rafael.

Med Lokker sølverhvide
 Nedknælte Sixtus da,
 Og til den anden Side
 Den fromme Barbara.
 Han havde venligt Diet
 Hun slog det hønlige ned.
 Høit mandig Wiisdom høiet,
 Her blyfsom Qvindlighed.

Og dybt i Grunden lutter
 Cheruber i det Blaa;
 Og nedenfor to Slutter
 Med brune Binger paa.
 Med Haand paa Kind, allene,
 Som Borne grubled de.
 To Har kun var den Ere,
 Den Anden høit kun tre.

Den Største var Fornuften,
Han stadigt for sig saae;
Den Mindste saae i Lusten,
Men hvad han tænkte paa?
At paa sin Liliestængel
Og andet Kængleri.
Det var den lille Engel
For Kunst og Poesie.

Den lille Engel svæver
Nu om sin Malers Grav;
Og Harpestrængen bærer
Til Tak for hvad han gav.
Men Harpens Toner svinde,
Forglemmt er Harpens Søn,
Naar endnu Din Gudinde
Staaer længe huld og skion.

Og naar selv Tavlen falder
Med i sit Støv til Jord,
Skal dog den sidste Alder
Dig kalde høi og stor.
Et værdigt Eftermæle
I Krøniken skal staae,
Og sene Slægt besæle
Til dig paa Spor at gaae!

Kunstners Morgen- og Aftenbøn.

D evige Magt! hvad i Sandhed er dit,
Dybt i det jordiske Bryst,
Det bevæger sig sundt og frit;
Er ei Smerte, men Lyst.
Yttres i Daad sig og munter Kraft,
Blomstrende Skionhed og Skin,
Tærer ei bort vor Ungdomsfast,
Bleger ei sværmerst vor Kind.
Christus forlod den mugne Grav,
Kort kun til Helved sig begav;
Nu ved sin Faders høire Haand
Styrer han Verden med frodig Hand.
Bort bedrøvede Munkedunst!
Sukken og Græden er ingen Kunst.

Bruge sine Dage:

Snart give, snart tage,

Ei Modet bræbe,

Men kraftig stræbe,

Sin Længsel stille,

Skue Gud i hans Jord;

Ei til det Store for lille,

Ei til det Ringe for stor;

Det er at leve!

Saa ville vi leve,

Og menneskeligt virke.

Det er Guds Kirke.

"Den tiener sin Gud, som et Vært fuldender,

Gud danned, og danne vi atter maae!"

Det Sprog skal i vore Skjolde staae,

Og derpaa række vi Broderhænder.

Kongens Fødselsdag i Paris.

Paa gammel nordisk Wiis og Sæd,
 Stændt ei, som før, i Harnisk Klæd,
 Stændt længer ei af gyldne Horn
 Med Runer, som tilforn;
 Vi tømme dog det fulde Maal,
 Og drikke glad vor Konnings Staal,
 Vor Konnings Staal ved Bægrets Klang,
 Og gladen Jubelsang.

Blev end til Glas Gulburnen fin,
 Saa er dog atter Møden Wiin;
 Har Fredens Badmel Staalet døkt,
 Saa blomstrer Fredens Slægt;
 Er Ebbe nu hvor Havet stod,
 Saa har vi andre Steder Flod;
 Er Brændsen længer ei saa stor,
 Vel, Anden staer i Flor.

Som Farven ud fra Lysets Glands
 Henstraaler i Regnbuens Krands,
 Saa bryder Livets Straale sig
 I Tidens Prisma dig!
 Nu mere klart, nu mere graat,
 Men stedse guult, og rødt, og blaat;
 Og naar kun Lyset brænder fort,
 Blier Farven aldrig sort.

Nu sidder Broderkredsen glad
 Om Bennebord i Arelstad,
 Og sjunger trofast Borgersang
 Ved Glassets Høitidsklang.
 Vi, langt fra dem ved Seinens Bred,
 Kan ikke klinker, drikke med;
 Her tale Millioner fransk,
 En Onces forstaær kun dansk.

Dog Hurra for den gode Sag,
 Paa Christians, Fredriks Fødselsdag!
 Alfader favner i sin Vold
 Den ædle Slægt af Skiold.
 Hurra for Danmarks Konge fast!
 Hurra for Frederik Dan: Aft!
 Og for hans Hustru mild og god,
 Maria Dannebød!

Julen i Paris.

Naar Høsten er forsvunden,
 Med sine Frugter hulde,
 Naar Jorden fast er bunden
 Af Isens kolde Lænker,
 Naar Spurven hist sin Føde
 Kun hopper sig imøde,
 Midt i den skarpe Kulde,
 Paa Landeveiens Steen;
 Naar Sneens Lag sig sænker
 Paa Græs, paa Tag og Green;

Da, tænkte jeg, da kommer
 Paa dunkle Himmelhvælving
 Den skønne Vintersommer;
 Da straalet dig imøde
 Hist helligt, fra det Fierne,
 Den klare Midnatstjerne
 Med fromme Straalestjælvsug,
 Og tolker dig saa blid:
 Nu nærmer sig den søde,
 Den skønne Juletid.

Og Jordens hvide Flade
 Da smiler med Forlængsel
 Mod Nattens Stjerneflade,
 Naar Dagens Tid er omme;
 Net som den vilde sige:
 Kun Himlens lyse Rige
 Mig trøster i mit Fængsel,
 Alt med sin Blinken sød;
 Fra oven maa det komme;
 For nedden er kun Død.

Men horte blev min Glæde,
 Thi Jorden ei sig smykte
 Med Sneens Høitidsklæde.
 Jeg saae til alle Kanter:
 Men kun en Hverdagstaage
 Laa tykt i alle Kroge;
 Ei Frostens Støvet trykte,
 Ei Dyndet undertvang;
 Og ingen Jisdemanter
 I Træets Øren hang.

Da nu Naturens Rige
 Ei smykte sig derude,
 Da lod jeg Haabet vige.
 At, tænkte jeg, af Himmel!
 Hvis Buske, Træer og Stene

Som staae saa fromt alene
 Vil ingen Fest bebude,
 Mod høien Juleqvæl —
 Letfindig Stadens Brimmel,
 Den gjør det mindre vel!

Og hvad jeg tænkte skedte:
 Til ingen festlig Glæde
 Sig nogen tilberedte.
 Jeg saae ei Dagen funkle;
 De sad og solgte, købte,
 Til Mørket Jorden svæbte,
 Paa Gade Torv og Stræde.
 Da gik jeg ud, forladt,
 Og stirred i den dunkle,
 Den høie Julenat.

Og tænkte mig tilbage,
 Fra disse Glæder tomme,
 Til vore Barndoms Dage!
 Da vi, Sophia, ginge
 Mod Aften ud at skue
 Den Sky paa Himlens Bue,
 Hvor Englen skulde komme,
 Som under Klokkens Klang
 Snart vilde Gaven bringe,
 Mens vi vor Psalme sang.

Og tænkte mig tilbage
Hen i vor Julestue,
Hvor et trearmet Stage
Af Sølv, for Pragt at vise,
Men Lyset selv i Trende
Paa Bordet maatte brænde
Helligtrekongelue,
Mens alle sungen saa:
Guds Godhed ville vi prise,
De Store med de Smaae!

Til en norsk Veninde i Frankrig.

Græd ei, fordi du skal dit Hiem forlade,
 Fordi de Rixere drage fra dig bort!
 Dig skiller fra dit Trondhiem Havets Glade,
 Men Havets Bei er altid fort.
 Din Fader raader over norske Snekker,
 Og raske Brødre tit besøge dig,
 Med Kiærlighed, som ingen Frastand svækker.
 Græd ei! thi du er lykkelig.

Behold dit Hiertelag til Danmark's Egne,
 Glem ikke Rugens Land, hvor Druen groer.
 For Sydens stærke Blomster Nordens blegne,
 Men Trostabsægen voxer mere stor.
 Lær dine Børn det danske Sprog at tale,
 Lær dem at have Norges Fielde kiær,
 Og sig dem, at i Siællands Dale
 Slaaer Hjerter, som er Venstebånd værd.

Længsel i Paris.

At hvor det stundom dog ret vederqvæger
 At see en ædel, deilig Liv.
 Da flammer Øjet, Hjertet hun bevæger,
 Naturen faaer et dobbelt Liv.

Man reiser som Garçon, man alt bemærker,
 Man føler sig i Eensomhed forstemt,
 Og seer saamange fældne Kunstens Værker,
 Til næsten man Naturen har forglemt.

Hvad var i Paradis før Eva Manden?
 Man ubekiendt i fremmed Skare gaaer,
 Og morer sig saalænge med Forstanden,
 Indtil Forstanden stille staaer.

Thi uden Kiærlighed er Ungdoms Alder,
 En blomsterløs, en visfen Krands;
 En Søbeoble som til Intet falder,
 Musik i Salen uden Dands.

Hvad? Du er i Paris, som hyppigt brammet
 Med skønne Qvinder, og dog længes du?
 Du seer vel Skoven ei for latter Stammer,
 For latter Lilier og Roser nu?

At Klære! mange skønne Lilier vinke,
 Som Rose smiler mangen yndig Slut;
 Men Rosen fik sit Purpur kun af Sminke,
 Og Lilien er brudt.

Og hvor uskyldigt Stammerne sig reise,
 Slaaer Solen dog deri for middagsheed;
 Jeg seer dem altfor mandigdriftigt, kneise,
 Deri mangler skyggesfuld Beskedenhed.

Til disse Hedninger mig intet binder,
 Hvis Afgud, Wittigheden, er dem alt.
 Jeg elsker Nord! der sminker Kulden Kinder,
 Der er ei end Blufærdigheden qvalt.

Lev vel Apol! du mistet har din Bue,
 Du truer som en stakkels Gud af Steen.
 Farvel Fru Venus i din Sminkehue.
 Mig vinker Freia med sin Bøgegren.

Da jeg reiste til Italien.

Du vil, min Ven, jeg skal ei reise længer,
 Du mener intet Nytt jeg finder der;
 At ikke Den til fierne Skionhed trænger,
 Som kan opdage Skionheden saa nær.
 At Meget vil mig hisset ei behage,
 Naar fiernt jeg søge skal min Levelyst,
 Og at den Sol, som muntret vore Dage,
 Maa sende Straalen fra vort eget Bryst;
 At Norden savne vil min Digterstyrke,
 Naar den mig seer de velcke Guder dyrke.

Det kan du alt ei saa alvorligt mene,
 Dit Brev kun frister mig med Ironie.
 Hvo i sin Kreds kun dvæler, snart staaer ene,
 Han kiender Livet ei, han er ei fri.
 Thi som med raske Flugt i vore Aarer
 Omflyde maa det varme Sundhedsblod,
 Saa maae vi dele Handling, Smil og Taarer
 Med Verden. Derved styrkes Sjælens Mod.
 Eensformigheden fieldne Skionhed dølger,
 Paa Verdenshavet gaaer kun store Bølger.

Og hvad er Fantastens Siælesøde?
 De Billeder som Verden os har viist.
 Naar Blomsten ikke Luft og Straaler møde,
 Da har den snart sin Deilighed forliist.
 En Brudgom først maa tumle sig og handle,
 Før han til Hytten bringer fromme Brud.
 Da vil i Glæde Tiden sig forvandle,
 Da springer alle Haabets Knupper ud;
 Da vorder skænket, vorder atter givet.
 I denne Verelvirking nydes Livet.

See, Muserne beboe de stjerne Bierge,
 Hvo dem vil see, sig Templet nærme maa.
 I dunkle Huler smedde Trælledværge,
 En Trællestæl kan intet Høit forstaae.
 Bort Hjerte — Broder, Sandhed var din Tale —
 Er Siælens bedste Høisal; men ifald
 Du lukker denne skønne Sommersvale,
 Da bliver den som den Ossianske Hal:
 Forladt og øde, dunkle Farver blaane,
 Bestraalt kun af Eensidighedens Maane.

Som en homerisk Hal, den ud maa vende
 Sin aabne Væg mod Dalen, stor og fri;
 Og der maae mange stolte taade Svende
 Til Borgens Frue gaae paa Frierie.
 Den rette Husbond, tro og stærk, min Broder,

Maa længe tumle sig paa Verdens Hav.
 Han kommer hjem, naar man det mindst formoder,
 Og sender plumpe Lidenſkab i Grav.
 Han fælder Ungdomsfrækhed med ſin Bue;
 Hans Huſet er, og hans den ſkionne Frue.

Af mangt et Roſenbed har Bien draget
 Sin ſøde Saft, af mangel Blomſtervang.
 Hvad ei ſom Syn, Bedrift mig har indtaget,
 Hvorlunde kan jeg tolke det i Sang?
 Thi lad mig ſlagre over Alpemuren,
 O Ven, og ſtæk ei mine Binger ſmaae!
 Jeg maa beſynge Menneſket, Naturen;
 Deri beſtaaer mit Liv; thi lad mig gaae.
 Af Arken Duen ſlip i Laurbærlunden,
 Den kommer atter med et Blad i Munden!

Du kalder det unordigt did at fare,
 Saa langt fra Odin og den ſtarke Thor?
 Og har du glemt Normanners ſtolte Skare,
 Som overſvømmet trindt den hele Jord?
 Men hvor de kom, de bragte deres Sæder
 Og deres Guder med; og ſaa gjør jeg!
 Thi hold mig ei fra Sydens muntre Glæder,
 Did over Alpeſneen gaaer min Wei.
 Og i de ſkionne blonde Lombardinder
 Omfavner jeg kun mine Landsmaninder.

S i m p l o n.

(Paa Tilbagereisen).

Der staae igien de taanehøie Frolde,
 Med Taagedamp om Been.
 Lidt eftet lidt forsvandt de grønne Bolde,
 Her hvælver nøgne Steen.

Mig vinker Kæmpen, som de gamle Daner
 I Flokke saae saa tit;
 Hans Hielm er Gis, og Hielmetoppen Graner,
 Og Vandseret Granit.

Hvi sulmer Hjertet mere kæk i Barmen,
 Ved denne Klippehal?
 Jeg hører Ørnens Susen, Fossens Larmen,
 Men ingen Rattergal.

Hvor er de Myrther og de Laurbærhæfter,
 Hvor Marmorstøtten stod?
 Jeg seer kun Biergets Top, som Sneen bedækker;
 En Afgrund ved min Fod.

Dog glædes jeg, og fra mit Bryst forsvinder
Hin Engsteligheds Bæe.
Mig vinker Idun med de friske Rinder,
I Klædningen af Sne.

Hvad er dog det? Og hist i Morgenrøden
En Banghed mig betog;
Det kom mig stundum for, jeg hørte Døden,
Naar Nattergalen slog.

I Kisligheden jeg mig føler lettet.
Ei Heden var min Ven;
Som fangen Fisk jeg mellem Blomster sprætted,
Og vilde bort igien.

"Saa har Apol dig ikke værdig funden
Da til sin Himmel klar!
Saa er den skønne Kunst for dig forsvunden,
Saa est du en Barbar!"

Belan, Barbar! Der hersker og i Norden
En Gud, som Harpen slaer;
Han er ei Yngling, han en Mand er vorden,
Med Egeløv i Haar.

Han lærte mig i mine Fædrestove
 At røre Harpen stærk;
 Han lærte mig mangt Heltedvad at vove,
 Om Dyd og Nidingsværk.

Dog, skionne Grækers Land! du selv maa sande,
 Jeg hylde dine Bud:
 Du saae mig henrykt i dit Tempel stande,
 Jeg dyrked dig som Gud.

Og du din Visdom mig har aabenbaret,
 I evig Skionhedsglands;
 Du dannede dybt, med hvad jeg har erfaret,
 Mig Hjertet og min Sands.

Og I huldfulge Farvetryllier,
 Som nu ei Øiet seer,
 Mon vel en Digters bedste Fantasier
 End I mig glæded meer?

Jeg kunde dig ei uden Sorg forlade,
 Begravede Natur!
 Skiondt ei jeg stod i hver en gammel Gade,
 Betragted hver en Muur.

Og tydske Sværmerier som sig blandte
I Alt, mig gjorde stum;
Ei fandt jeg Himmelnøglen kun i Dante,
Ei fæds Nutiden dum.

Utaalelig mig blev min Olds Foragter,
Hvem gamle Dromme bandt;
Og skøndt mig mored de katolske Fagter,
Blev jeg en Protestant.

For stærk mig ogsaa Middagsolen brændte;
Vel Himmelen var blaa,
Men Sicillands Bøg, hvorhen jeg Piet vendte,
Dog ei mit Die saac.

Nu glædes jeg paa Fjeldet her, det hvide!
Og rørt mod Norden seer:
Jeg hviler ei ved Cesti Pyramide,
Jeg er ei Riætter meer!

Kongens Fødselsdag hjemme.

Glade Chor
 Istemmer Unge nu med Gamle!
 Egebord
 Dankæmperne forsamle.
 Glædens Glæst
 Nu lad din Qvad i Hallen runge!
 Lad din Tunge
 Kraftig sunge
 Kongens Fødselsfest!

Tung af Aar
 Han sidde tryk paa Danmarks Trone,
 Selvgraae Haar
 Indsnoe sig i hans Krone;
 Kraft og Mod
 Funkle fra hans lyse Øie;
 Intet bøie
 Ham den Høie,
 Fredrik Ejegod.

Søn af Skjold!
Vor Takkesang vi Dig frembære.
Danavold
Est Du for Danmarks Ære.
Danavang
Elsker Du, thi høit os fryder
Dine Dyder;
Derfor lyder
Dannerfolkets Sang.

Din i Dyst,
Naar i Marken Sværdet blinker,
Din i Lyst
Naar os Bægket vinker;
Din idag
Da fra Himlen Kiærligheden
Satte Freden
For vort Eden,
Og den gode Sag.

P h ø n i x.

Naar søvt et Folk i Afmagt synker,
 Og bugner under Kummer's Nag,
 Naar vrantne Gubbe Panden rynker,
 Og den Forsagte kaldes klog;
 Da Skialden søger Oldtids Slægter,
 Og finder i Erindring Trost,
 Thi Modløsheden aldrig mægter
 At nære Flammen i hans Bryst.

Men naar et Folk, hvis liden Brimmel
 Indskrænkes af et mægtigt Hav,
 Fremdeles stoler paa den Himmel,
 Som deres Fædre Kraften gav;
 Naar raske Kriger ei forsager,
 Men sliber tillidsfuld sit Spyd,
 Og venter tryg de grumme Drager,
 Da toner Sang og Harpelyd.

Ei førstegang en ærlig Kæmpe,
 I Haab til Gud af Hjertets Grund,
 Forstod et Udyrs Harmes Dæmpe,
 Skiondt Fraaden stod i glubste Mund.
 Skarpt Spæret blinker, Diet flammer,
 Hans Arm er stærk, og stærkt hans Mød:
 I Vedderbug han Dyrket rammer,
 Og Krokodillen dør i Blod.

Og maa for Magten Tappre segne,
 Hvo Klage tør? De fare vel!
 Langt større Held som Fri at blegne,
 End leve brændemærkt som Træl.
 Misundes Tamerlan sin Ære,
 Der slog en Jord med Bøddelkris?
 Vil heller Du ei Cocles være,
 Som stred og sank paa Romerviis?

Hurra I danske Helte raske!
 Gud Vegir end os haabe bød.
 Riæk stiger Phoenix af sin Aske,
 Den stolte Fugl er ikke død:
 Den spreder sine hvide Binger,
 Sin Hals den hæver rank med Lyst,
 I Næb den Dannebrogge svinger,
 Og Bølgen spiller om dens Bryst.

Flyd ud paa Dybet som en Svane!
Vor Glædeshilfen følge dig.
Svøm, bryst dig efter gamle Bane,
Dit Kors i Æther bade sig.
Lær Volgen, naar du den bedækker,
Naar Anterkloen Sandet slaaer:
Danmark kan miste sine Snekker,
Men aldrig Danstes Mod forgaaer!

Med Ildbogstaver Phoenix skrive
Vi i din kongelige Stavn;
Den sidste Fugl du ei skal blive,
Som flyver ud fra Risbenhavn;
Men Phoenix er vor Roes paa Havet,
En kraftig Griff i vilden Sky,
Som, naar man troer den er begravet,
Af Asken svinger sig paa ny.

Schimmelmanns Fødselsdag.

Paa denne Dag til Barnets Leie
 Olymps Gudinder svæved ued,
 De stred, hvem Glutten skulde eie,
 Som smilte sød Uskyldighed.
 Sig nærmest hørte Melpomene,
 Hun raabte henrykt: Han er min!
 Men i sin Arm tog Dig Athene,
 Og viede dig strax til sin.

Da græmmed sig de Huldgudinder,
 Og sukked: Koves os vor Lyst?
 Meer sielden Mand ei Kunsten finder,
 End den, der livner dette Bryst!
 Da raabte Themis: Jeg udkaarer
 Min Ven, han holde Staal og Sværd!
 Men frem Penia treen, med Taarer:
 Er Armod ei en Fader værd?

Høit løfted dig Athenes Arme,
 Forgieves fordred alle dig;
 Nei, svared hun med sielden Varme,
 Han er min Søn, tilhører mig!
 Men, som en Sol mildt fra sin Himmel
 Opliver alt med Straalen varm,
 Han virke paa den store Brimmel,
 Fremledet af sin Moders Arm.

Saa sang hun, og en Laurbærkrone
 Hun gav, til Mærke paa din Stand;
 Og svang sig hen til Danmarks Throne,
 Og skænkte Kongen Schimmelmänn.
 Nu klogt og blidt dit Die skuer
 Alt Godt og Skönt, som foregaaer,
 Du lønner Daad, og Kunstens Luer,
 Og lindrer ufortiente Kaar.

O Schimmelmänn, de Laurbærblade
 Som pryded dig med Baarens Glands,
 Taknemmeligheds Taarer bade,
 De blev Udødeligheds Krands.
 De grønnes her, og allevegne,
 Hvor Hjertes flaae i Norden troe.
 De skionne Lov vil aldrig blegne.
 De seent sig om din Urne snoe!

Barsang.

Endelig revned de hængende Styer,
 De forsvandt i en Kant;
 Kulden med Taagene flyer.
 Himmelen skinner saa klar og saa puur,
 Som en Demant, som en sleben Hur.
 Varmen opliver den dødfolde Jord.
 Eja see, Herre je!
 Alt staaer Wiolen i Flor.

Finken er kommen, den var ikke seen
 Tirrelit Quirelit!
 Qviddrev paa gyngende Green.
 Græsset alt speiler sig spædt i vor Sø,
 Isen og Sneen paa Bierget maa tæ.
 Lovene flætte det maigrønne Tag!
 Vifter hid, vifter did,
 Høit i den venlige Dag!

Høit løfted dig Athenes Arme
 Forgives fordred alle dig;
 Nei, svared hun med sie'
 Han er min Søn, tilf
 Men, som en Sol mi'
 Opliver alt med E
 Han virke paa d'
 Fremledet af fi

Saa sang F

Hun gav a kommer og snart:

Og svar

Og f agernes Fart

Mr ergal, bygger i Træ

? sin Rede bag Grenenes Læ;

holder sit Bryllup og synger sin Sang:

"Søde Lyst i mit Bryst!"

O du livsalige Klang.

Phyllis saa kom, lad kun hist ved vor Dam
 Med mæ mæ og bæ bæ

Græsse de kridhvide Lam!

Lammene hytte sig selv kan du troe;

Her kan vi sidde bag Bøgen i Ro,

Favnes og kyskes bag grønne Skær.

Hys hys! tys tys!

Jungen opdager os her.

vænge sig her til os ind,

en Gært

Bind.

ieg trænger til dig;

quæle jo mig.

s til min Lyst

st

ende Bryst.

Hvad er saa herligt, som Rosen i Vaar?
 Hvad saa rødt, hvad saa sødt?
 End den ei blomstrende staaer.
 Endnu den slutter paa torneede Stub
 Grønt under Løvet sin spirende Knup;
 Men kun en Dag i den varmende Luft,
 Giver Agt, hvilken Pragt!
 Mærker I Purpurets Duft?

Blusser alt Rosen, da kommer og snart:
 "Trileree, Filomme!"
 Hurtig paa Vingernes Fart
 Liffige Nattergal, bygger i Træ
 Kløgtig sin Rede bag Grenenes Læ;
 Holder sit Bryllup og synger sin Sang:
 "Søde Lyst i mit Bryst!"
 O du livsalige Klang.

Phyllis saa kom, lad kun hist ved vor Dam
 Med mæ mæ og bæ bæ
 Græsse de Fridhvide Lam!
 Lammene hytte sig selv kan du troe;
 Her kan vi sidde bag Bøgen i Ro,
 Favnes og kyskes bag grønne Skær.
 Hys hys! tys tys!
 ungen opdager os her.

Ingen kan trænge sig her til os ind,
Uden snart med en Fart
Zefirens bævende Wind.

Kom kun, o Zefir! jeg trænger til dig;
Kiol mine Flammer, de quæle jo mig.
Løs hendes Løkker og blæs til min Lyst
Med et Kast i en Hæst
Silken fra svulmende Bryst.

Digteren og Amor.

Digteren.

Amor hvordan?

Kommer saasnart du som Bøgenes Blade?
Sydlige Land

Kan du letfindig saa hurtig forlade?
Vingede Dreng i det flagrende Flor,
Under du fælsomme Hjærter i Nor?

Amor.

Havet det blaa
Flyder jo her, som for sydlige Himmel;
Øerne smaae
Kruise sig som i helleniske Brimmel.
Tonen i Sprogets melodiske Klang,
Nærmer sig sødt den joniske Sang.

Digen er fien,
 Blaasiet, blond som homeriske Skionne.
 ernes Søn
 Vil jeg for Diervhed og Snille belønne.
 Snart er jeg hisset og snart er jeg her,
 Let er min Flugt over Floder og Træer.

Kommer en Vaar:
 Færdig med Dækker med Bidsler og Seler
 Opsadlet staaer
 Sangerne graae, mine smaae Filomeler.
 Karmen de drage mod nordlige Mai;
 Venus besøger den blomstrende Frei.

Hen giennem Luft
 Flager jeg da i den tidlige Sommer.
 Urternes Duft
 Giver tilkiende, naar Kiærlighed kommer.
 Rielige Skyer bestænke min Sti,
 Luun falder Draaben, da Blomsten er fri.

Herlig i Glands
 Smiler jeg da til den vaarlige Sanger.
 Sogenes Krands
 Med sine Lov mig i Skyerne fanger.
 Ungdommen lokker jeg hid med min Pragt,
 Da først begynder i Skoven min Jagt.

Listig da hist
Skyder et Blik af den stille Blondine;
Sortsiet vist
Træffer Brunetten med brændende Mine.
Natterne stolt af den fyldige Sne
Blænde de Mine, som vover at see.

Digteren.

Gierne jeg meer
End havde hørt mellem Rosernes Luc,
Ha, men jeg seer
Skalken bag Træet alt spænde sin Bue;
Flygte jeg vil at han træffer ei mig —
Uk, Amaryllis! da mødte jeg dig.

Digterens Hiem.

Hvis Eder lyst er at erfare
 Hvor Digterarnen staaer, hvor Skialden boer?
 Da vil jeg strax det aabenbare:
 Hans Fødeland er mellem Syd og Nord.
 Det strækker sig fra Spitsbergs hvide Klipper,
 For Syndflods ældste Liig en hellig Grav,
 Til hvor den sidste Tange slipper
 I Søndrepølsens øde Hav.
 Mod Østen grændser det til Morgenrøden,
 Til Paradisets unge Herlighed;
 Mod Westen grændser det til Døden,
 Hvor i sin Hule Dagen synker ned.
 Hift værner takket Gis, her kolde Bølger velte;
 Men midtomkring det store Fødeland
 Gaaer Solens diamantne Belte,
 Og funkler i en evig Brand.

Hvis I vil vide: til hvad Tid, hvorklængte
 Han nyde kan det fielde Skuespil?
 Da svarer jeg ved Harpens Strænge:
 Til hver en Tid, og naar han vil.

Han boede med de ældste Hyrder
 I Hulerne langs med det røde Hav;
 Han stæbte Pyramidens Byrder
 Med Æthiopen til sin Fyrstes Grav.
 Han fulgte Cecrops paa sin Flaade;
 Med Bacchus Indien han vandt;
 Nød paa Olymp Apollos Naade,
 Thi der sin Pegasus han fandt.
 Den breder ud de dunkle Vinger,
 Og Kraft i hver en Scene boer,
 Og herligt, som sig Ørnen svinger,
 Den med ham over Skyen foer.

Da sig for ham den gamle Verden viste,
 Som siden Middelaldrens dunkle ny,
 Da han med Faust i den chrystalne Kiste
 Af Mephistopheles blev ført i Sky.
 Sa selve Siælens aandelige Rige
 Den Videlystne skue faaer,
 Naar op ad Tankens Himmelstige
 Med Grandstøeren han varligt gaaer.
 Til alle Hjørner kan han frit sig vende,
 Og fare stoltelig i Mag
 Fra Verdens ene til dens anden Ende,
 Paa en begejstret Ungdomsdag.
 Hvo har en Fryd som han fornummet?
 Paa Hippogryphen Sølvgraa

Han giennem Tiden svinger sig i Rummet,
Som Fuglen giennem Luften blaa.

Han boer i Troglodytens Grotte,
Naar med sin Dusskeqvist han staaer;
I Feers Alabasterlotte,
I gamle Nordens Kongegaard;
I Hytten langt fra Stadens Qualme,
I Skoven ved et Kildevæld,
I Ørken bag en eensom Palme,
I Ridderborg paa steile Fjeld.

Han følger Hildetand i sølvgraa Alder
Til sin navnkundige Bravalladsø;
Med Roland som en Helt han falder
I Roncisvallis Blomsterfjeld;
Med Cocles han paa Broen fægter,
Med Colon fører han mod Elementet Strid,
Med Luther Paven han fornægter,
Og styrter sig i Epyd med Winkelried.

Med Werther sværmer han, naar Baaren kommer,
Og Maanen sødt til Rosenkuppen leer;
Han digter i den grønne Sommer
En Odysee i Skyggen med Homer.

I Høst, naar Blæst gaaer gjennem Dalen,
Og Solen i sit Blod os viser Dødens Hiem,
Da staaer med Shakespear han i Riddersalen
Og maner gamle Skygger frem.   §

Og naar nu mere vældig Stormen tuder
 Hen over Vintersnee, og sukker Maanens Glæds,
 Da funkler han med Balhals Guder
 Heit i den lyse Stiernekrands.
 Da Bragis Harpe vældigt klinger,
 Da sjunger han om As og Alf,
 Og Sneen paa de hyide Binger
 Opløfter ham til Valaskialf.

Men did hvorhen det Hele stræber,
 Som ingen Tunge tolke kan,
 Som tales ud af ingen Læber,
 Det egentlige Fædreland:
 Hvor Elementer ikke fiendtligt stride,
 Hvor unge Roser staaer i evigt Græs;
 Hvor kiærligt sidde ved hinandens Side
 Den høie Jesus, Baldur, Sokrates;
 Hvor sødt Uskyldighedens Engleklynge
 Om Herkulstollen sine Lilier snoer;
 Hvor om den Evige de Stærke synge,
 Forenet i et helligt Chor; —
 Did higer han fra Taagelandet!
 Det føler dybt han, i alt Stort og Smukt.
 Til Tartarus er Den forbandet,
 Som elsker ei og deler ei hans Flugt.

Til Schulz.

Jeg hørte Lionardos, Pergoleses Toner skælve,
 Hvor magtigt sig St. Pietros Buer hvælve,
 Og Bounarotis Hvælving brast,
 Og Himlen viste mig sit Øjeblik:
 Jeg Engle saae i hvide Slaggerklæder,
 Til Jesu til Marias Hæder,
 At høre Salighedens Røst;
 Den boiede mit Knæ, den sulsmede mit Bryst.
 Jeg hørte Jordens Jammer,
 Et Misereere qvælt af Helvedsflammer;
 Da vældigt i mit Øre klang,
 Hvad Dante ved sit store Orgel sang;
 Og aldrig jeg forglemmer
 De strængkatoiske rædsomtstionne Stemmer.

Jeg hørte Mozarts Tryllefløite
 Paa Fantasiens grønne Sommerbjerg:
 Dens muntre Toner mig fornøide,
 Fremmaned Kæmpe, Fee og Dverg;
 Min Siel til barnlig Lyst den boide.
 Jeg saae ham i den dunkle Dal
 Romantisk i de spanske Lunde,
 I Herresal;
 Og Blomsterne med Solens Glands forsvunde;
 Og fræk paa Kirkegaarden Dævlens stod:
 Don Juan, som en Ridder, skøn, letfindig,
 Belystlig, vindig.
 Men Helveds brændede Sciroccovind
 Foer over Kirkemuren ind,
 Og kræved Blod.
 Og førstegang paa Melpomenes Vinge,
 Jeg hørte Shakespear giennem Toner klinge.

Nu, ædle Schulz, min Barndoms Ven!
 Jeg hørte dig i Christi Død iglen;
 Ei sm, ei brændende; begeistret ei af Syner,
 Som Solen varmer, eller Lynet lyner;
 Nei som den stille Naanes Glands
 Du smelted mig min indre Sands.
 Ei Heltenes, ei Helveds Sanger,
 Et Tolk for Overgivenhed og Jammer;

Den milde Andagt tolker du;
Det rørte Hjertes Svulmen til sin Skaber,
Som sig i Skyen taber.
Vær takket nu!
Din Salighed er sød,
Som dine Engles Sang i Christi Død.
Hvem barnlig Andagt fromt i Hjertet boer,
Ham vil du Stenen let fra Graven velte;
Du vil hans Hjerte smelte,
Du høie Sanger for høitidelige Nord!

Til Melpomene.

Du, som min Siæl
 Saa sødt betvang,
 Hugprudeste Mø
 Melpomene du!
 Med de blodrøde Druer
 I dunkle Haar,
 Med en Bedbendkrands
 Om Tindingen trykt;
 Med en tvægget Dolk
 I demantne Giord,
 Og med tankefuldt Blik
 Under synkende Bryn,
 Med et Bemodssmil
 Paa blomstrende Kind,
 Modtag min Sang!
 Dig lyder min Sang,
 I den dæmrende Stund,
 Medens Sol nedgaaer,
 Medens Maanen opstaaer,
 Medens Hesperus klar
 Nedblinker.

Med den støiende Dag
 Thalia forsvandt,

Hendes Dienlaag sig
 Med Rosen har lukt.
 Polyhymnia nu
 Paa Forum ei staaer,
 Ei Teryphore let
 Hendandser i Eng
 Under Floiternes Klang,
 Euterpes Musik.
 Med den slumrende Jord
 Nu Bedrifternes No
 Kalliope dybt
 Er indslumret paa Skiold.
 Kun Urania hist
 Høit blinker fra Sky,
 I sit luftblaa Flor,
 Med Stjernernes Krands.
 Kun Erato endnu
 Halvvaagen, i Slum,
 Med sneehyden Haand
 Let famler i Stræng,
 For til Digterens Sang,
 At blande, skiondt svagt,
 Sin harmoniske Lyd.

Dig skuer jeg hist
 Høi, listig og stor,

Som den mægtige Bøg,
 I dæmrende Nat;
 Dens Lov er dit Haar!
 Længs skrider du frem
 I den sumrende Dal,
 Sortmalede Skjold
 Paa din Guddomsarm.
 Mærkt skuer du hen
 Med dit Junoblik,
 Med det uhyre Spyd
 Udstrakt i din Haand;
 Der et vægtigt Staal
 Nedvender mod Jord;
 Men en Fane saa let
 Imod Stjernernes Hær,
 Haabværende grøn
 Med en Laurbærkrands.
 Til Urania du
 Har Heltene kaldt;
 Men den skulende List,
 Men Ildgierningensmænd
 Medstøder du stærk
 I Tartarus Nat.

Held! Lov dig og Priis,
 Min Gudinde, dig Priis!

Din Nærværelse kun
Gjør kraftig og stor.
Som den funklende Myg
Der i Elskovs Blund
Stærkt gløder og dør,
Er Menneskets Liv.
Thi Kronens Ild
Hos Promethens rant,
Og fængslet i Leer;
Men den falkede Flint
Slaer sender, o Mø,
Kun dit mægtige Spær.
Og den løsladte Gnist
Søger atter, befriet,
Sit himmelske Hiem.
Til et Under for Hver
Som kun kryber i Støv;
Til Opmuntring for Hin,
Der fik Vinger til Flugt;
Til Fryd for den Mand,
Som du skænkte det Held
I en flammende Sang,
At forkynde din Magt
Over Jorden.

Mine Mestere.

Ewald.

Den unge Fantasi blev først udklækket
 Af mangt enfoldigt, eventyrligt Skrift,
 Dog kiendte den ei Kæmpen hielmbedækket;
 Du viste mig først Heltenes Bedrift.
 Da fandt jeg Profabogen vingestækket;
 Mig smilte Naanen giennem Skyens Rist,
 Og skøn, paa Biergets Sne, i Storm og Vinde:
 Mig vinkte høi den danske Sanggudinde.

Shakespeare.

Hun hæved mig, den Blege, langt fra Jorden,
 Men Fantasien ei sin Brimmel fandt;
 Det var saa kraftigt, men saa koldt i Norden;
 Opfindelsen ei Alting huldt forbandt.
 Da hørte jeg en frugtbar Sommertorden,
 Det lynte rødt fra Bretlands vestre Kant;
 Og hver en Knup, som Fantasien kiendte,
 Stod nu som Blomst, hvorhen sig Piet vendte.

Cervantes.

Da sværmed den omkring paa Makbeths Hede,
 Og rasted kun imellem Spyd og Skjold;

Den ændsed ikke Dagens Dont dernede,
 For Dieblikkets Daad var Barmen kold;
 Da damped atter Poesie dens Hede;
 Den værnedes af Bittighedens Skiold;
 Foragted Mambrims Hielm, og lytted heller
 Til Borgerlivets yndigste Noveller.

Hom er.

Dog som den lærte nu hver Kraft at fatte,
 Da tænkte jeg: mon ei der er en Aand,
 Som veed det hele Verdensliv at fatte,
 Som Alt forener med sin Kunstnerhaand?
 Hvor Fredens Glæder ei kan Siælen matte;
 Hvor Kampens Kraft er lagt i Skionheds Vaand?
 Og see, med Tankeblit, bag Laurens Grene
 Stod mig, som Mentor, din Pallas Athene.

Sophokles.

Men Middelpunktet for det hele Billed
 Var dog kun lystig Strid i Belklangsord.
 Da viste du mig Kraft mod Kraften stillet
 Alvorlig skuet til af Mængdens Chor.
 Og høie Taarer mig fra Kinden trilled,
 Usmykket raste Lidenfæb og Mord;
 I store Omrids stod den store Scene;
 De handled, og dog raadte Skiæbnen ene.

Schiller.

Da tænkte jeg i Kraft af Jesu Lære:
 Nei, Billien kan ei under Skiæbnen staae!

Bort Legem kun de hen til Graven bære
 Den Godes Daad kan evig ei forgaae.
 Da digted Du til Christendommens Ære,
 Og viste Handlingen i Hjertets Braa.
 Af Shakspears grønne Skov du hentede Grene,
 Og maalkædt stod den græske Marmorscene!

Goethe.

Dig, uforglemmelige store Mester,
 For intet ei tilsidst jeg glemte dig:
 Du staaer igien som Ridderborgens Kæster,
 Du lever end, som tidlig ledte mig.
 Som Tiden du dit store Øie fæster
 Paa Alt hvad lever og udvikler sig.
 I hver en enkelt Kraft du stander efter
 De Andre; men forener deres Kræfter.

Jeg hører Ewald i din Lyra klinge,
 I Guds jeg kan den store Shakspear see;
 Din Wilhelm kan mig til Cervantes bringe,
 Homer fortæller i din Dorothee.
 Sophokles gav Iphigeneia Binge;
 Den hulde Schiller smeltet har din Sneer.
 Staa mig et Maal, hvorefter jeg kan bygge;
 Leed med dit Lys, og vaer mig med din Skygge!

Lil min Læser.

Du hørte Ynglingen at lalle Toner;
 Knap sluppen ud af Barnets Ledebaand;
 Forvoven efter Musas Laurbærkroner
 Alt tidlig strakte sig den svage Haand;
 Du saae i fierne, ubekiendte Zoner
 Omtumle sig den unge Digters Aand:
 Hvis nu med Bytte Manden kom tilbage,
 Hvi vil du over Rejsens Længde klage?

Hvem Sanggudinden til sin Præst udkaarer,
 Opfofres ei dertil i Arnens Braa;
 Det vilde Bryst maa saares, mens det saarer;
 Den tiætte Ørn maa over Fjeldet gaae.
 Sig Hjerttet øve maa i Fryd og Taarer.
 Hvo skildred, hvad hans Øie aldrig saae?
 Selv maa du Livsbedrifterne fornemme,
 Før du vil tolke dem med Kunstens Stemme.

Og ikke blot hvor Øieblikket rammer
 Sig vaander Digteren ved Brødres Kaar;
 De ældste Tiders længselgte Skrammer
 End bløde frisk for ham, med aabne Saar.
 Tidsaldren er ham kun et dunkelt Kammer;
 Hans Opholdssted en snever Urtegaard;
 Som Evighedens Præst, som Verdens Borger,
 Han tolker Sektlers Lyst og Sektlers Sorger.

Som en Kolumbus maa han ud sig vove
 Paa Skibet, bygt af Uerfarenhed;
 Forlade Fædrelandets grønne Skove,
 Og staae hvor Straalen styrter lodret ned.
 Hvis han fra Bove kastedes til Bove,
 Og ofte vranten blev fordi han leed?
 O harmes ei! han har sin Verden fundet,
 Det barste Sømandsliv er længst forsvundet.

Og som en Ven, der kommen er tilbage
 Nu i sin Barndoms lykkelige Havn,
 Ham glæder mangt et Blomster at opdage,
 Som før han neppe kiændte ret af Navn.
 Den unge Kraft begynder med at vrage,
 Men modnet Hjertet trykker til sin Favn
 Alt hvad med Himmelsstraalen er beslægtet,
 Og hvad at skue før dets Blik var nægtet.

Tilbageblik paa Rom:

Dig, som alt saa mange Jordens Skjalde
 Henrykt besang ved velklangstemte Lither,
 Dig vil jeg i min Hu tilbagekalde.

Thi Baaren bringer mig bag Lundens Gitter
 Erindringen paa Sommerfuglens Vinge,
 Mens Morgensolen ind i Busken titter.

Sødt som en Drøm skal Strængens Dirren klinge,
 Hvad jeg tilbagedrømmer skal den tone,
 Og sig min Aand i Sky med Lærken svinge.

Jeg tænker mig bag Bøgens svale Krone
 I Laurens hede Hiem; jeg troer at læse
 Petrarcas Digt ved Kildens Sølvertone.

Jeg sidder i dit Skiod, Villa Borghese!
 Men her Befiren giennem Buskens Grene
 Lidt mere stærkt og vild jeg føler blæse.

I Hækken staaer ei hyide Billedstene;
 Ei Uffulap i Templet med en Mine,
 Hvis blotte Syn kan læge Hjertet ene.

Ei heller seer jeg hisset om Faustine,
 Om Antonin, Erindringen at rage
 Med høie Piller frem, en skion Ruine.

I snart forsvundne mærkelige Dage,
 O vender atter nu i Skialdens Hu
 Med alt det Store, Herlige, tilbage!

Al Eders Glæde vil jeg tænke nu;
 Forglemmelsen skal kun med Taager skjule
 Hvad Uffiont var, hvadheller fyldt med Gru.

Thi Fantasten kiender ingen gule
 Af Solen svedne Marker, Slangers Rede;
 Den slutter ind Scirrocco i sin Hule.

Den vandrer om, men uden Middagshede,
 I høien Græs, i Thymianens Kryder,
 For Hadrianske Rester at oplede.

I Hvalvingen, hvor ind ei Heden kryder,
 Den sætter sig, hvor Buer den omfavne,
 Hvor høit ved Nabningen sig Bedbend skyder.

J gamle Kalk den læser unge Navne
 Af mangen Pillegrim der (som den selv)
 Maa nu den virkelige Glæde savne.

Du høie Pinie! stiiig, men ei dig hvælv;
 Reis dig i Luften med din grønne Flade,
 Mens guul i Dalen flyder Tibrens Elv.

Dg flætter Jer, J store Laurbærblade,
 Om Skjaldens Tinding; frækt jeg glindse seer
 Jer falske Syster hist, hvis Gifter skæde.

Jeg staaer hvor Blomsten i Frascati leer,
 Og skuer i Campagnen Rom nedstunken;
 En Saagestrimmel skjuler den end meer.

Hvo skulde tro, at denne Plet var sunken
 Til Sektens Jld, og til den stærke Flamme,
 Som atter nu er vorden svag og lunken?

Dg dog var Saagestrimmelen den samme,
 Igiennembrudt, oplyst af ingen Sol,
 Dog saae man intet mere der at bramme:

Da høit Gregor steg paa sin Pavestol,
 Da Rafael maaled Evighedens Minder,
 Da Julius Cæsar sad paa Capitol;

Da Romulus sig vaned skionne Qvinder,
Den Ulveunge, hvis oprørte Blod
End i Transteveraneren jeg finder.

Nu sving dig did min Tanke, hvor han stod
Horats, som med Virgil, Ovid og Sæer
Et kunstigt Skionheds Lys opstige lod,

Mellem Barbaren Sylla og Tiber;
Et romersk Lys! som hurtig steg og sluktes
I Nattens Mulm, og som kom aldrig meer.

End Tivoli af Morgenduggen fugtes,
End staaer hans Bad af Ranker trindt omgivet,
End Druens Bær af Solens Jld befrugtes:

Men Vinen skænker ingen Sange Livet!
Hoi staaer Mæcenske Hal end i sit Gruus,
Men Blomsten hører sig deri som Sivet.

Engang var denne Hal et Drivehuus,
Hvor Alt hvad blomstred venligt ud blev klækket,
Her nød Begeistringens sin høie Ruus.

Nu staaer den gamle Sal med Jord bedækket,
Kun Fossen synger end sin vante Sang,
Dens Mod ei bliver selv i Faldet knækket.

Skal Skialden synge her ved Eithrens Klang
 Dødsfaren, hvori han letsindig svæved,
 Da paa et Haar hans Liv i Svælget hang?

Jeg over Tragten stod, men dog ei bæved,
 Jeg saae i Dybet Bølgerne nedkaage,
 Et Hydrasvælg, som mangt et Offer kræved;

Jeg stod bestøvet af en fugtig Taage;
 Sprang dog letsindig om paa Fjeldets Kanter.
 De sorte Bølger snoede sig som Snøge,

Med Kyggen dækt af Perler og Brillanter.
 Hen over smalle Steen man træde maatte,
 Heel slibrig af de mange Vanddemanter.

Did gik man over til den store Grotte,
 Hvor Skummet koges før det styrter ned
 I Svælgets Dyb, fra Biergets Marmorflotte.

Da tumled jeg — o Skræk! — thi Foden gleed;
 Men Himlen redded mig af Dødens Strube;
 Thi den bevared min Besindighed.

Jeg styrted mig hen i en anden Grube,
 Hvor ingen Malstrøm ned til Orkus bragte;
 Dog fandt jeg ingen Bund i vaaden Kube.

En hurtig Haand mig Hielp i Nøden rakte,
 Jeg atter stod i Lysets varme Glands,
 De vaade Arme Tak mod Himlen strakte.

Høitidelige Aften for min Sands,
 Da jeg i Haven Este saligt Skud
 Bag mægtige Cypress, i Blomsters Krands,

Italiens Sol neddale. Sødt den lued!
 Den smilte: "Ariosts, Horatses Mand
 Har reddet dig idag, da Faren trued.

End skal du hævet ved Apollos Haand
 Høit i dit Nord ved Harpen længe gåde.
 Ei løsne skal endnu sig Livets Baand.

Du kom herhid at frydes ved min Glæde,
 At nyde Baaren i mit Blomsterskiød,
 Og for i Tidens ældste Spor at træde.

Ei for at finde her din bratte Død.
 Gik uskadt hjem, og syng om Kildevældet,
 Om Myrtens Hegn og om Orangen sød!"

Saa smilte Solen, og sank ned bag Fjeldet.

J kalde kun en Samling af Ruiner
 Det gamle Rom, en Rest af Herligheden,
 Som rører svagt med veemodsfulde Miner?

Mig tykkesielden var det meer et Eden
 End nu: en herlig Park med skionne Gange;
 I Rosens Purpurkygge blomstrer Freden.

Sin Gift berøvet er den grumme Slange,
 Ja den er dræbt, huul ligger nu dens Larve,
 Den lumfke Braad formaaer ei meer at stange.

Betragte kan jeg rolig her dens Farve,
 Som glimred gruligt før, og lokte Rovet;
 Den lod i Døden os sin Skionhed arve.

Men sønderbrudt er dette stolte Hoved.
 De skionne Minder staae, de Fæle faldt,
 De sank i Gruus, og Himlen være lovet!

Thi groer end Tidens Ukrudt overalt,
 Snart her, snart der, og hæver frem sin Tidfel
 I Vest, naar det i Østen nys er valt;

Saa staaer Ruinen her dog som en Gidsel
 Paa huld Erindring, Efterlæggtens Agt;
 Det Onde sank med Hyl til Tændersguld fel.

Europa haded før din stolte Magt;
 Men nu er Hadet slukt, din Straffetime,
 O Rom! har dybt Medlidenheden vakt.

Nu ligger Tibrens gamle Ulv i Svime;
 Dens Høiheds Mærker kan dog ei forgaae.
 Skal Nødens Klokke den af Dvalen kime?

Det Herlige vil Nøden overstaae;
 Tibers, Caligulas og Neros Mærker
 Sant evig, som de selv, i Gravens Braa;

Men aarlig sig forhærder og forstærker
 Din Hærestøtte Antonin! Trajan!
 Og rage frem, som Kunstens Underværker.

Ei heller strakte hen sig Tidens Ran
 Til Mark Anton; høit, fra sin brede Ganger,
 Belsigner Drottens Haand hver Underdan.

Hvordan beundrer høit nok Nordens Sagger
 Den vise Tid, som med en langsom Luc
 Fortætte Alt, hvad vakte Had og Anger?

End hvælver sig som før San Pietros Bue;
 Et herligt Tempel staaer det nu som før,
 Men tabt er Bisglepræsternes Formue.

Nu kan man prise Herren som sig bør:
 I Kunstens Tempel, ei af Frygten drevet,
 Ei hyllet ind i Hykleriets Slør.

Bandstraalen er af Støvet's Hænder revet,
 Guds Rige meer ei er af denne Jord,
 Og Paven er igien Apostel blevet.

Saa deilig hyllet i sit lange Slør
 Nedknæler nu som før den unge Kvinde,
 Og mangt jomfrueligt uskyldigt Noer.

En hellig Trost de bløde Hjertes finde;
 Madonna selv, op til Madonna strækker
 Sin Liliearm den skønne Romerinde.

Ei Miserere nedslaaer og forskrækker:
 Sin Strøbelighed Støvet rørt indseer;
 Men denne Indsigt Mod i Hjertet vækker.

Var Collosum bedre vel og meer,
 Da slavisk Grækeren arbeide maatte
 Med Isders Hob, og andre Trælle fleer;

For hurtig op at bygge Lasten Slotte?
 Og var Athletens Kettersted saa skøn,
 Som denne store halvnedfaldne Grotte?

Bevoret rundtomkring af Urten grøn?
 Hvor saaret Kæmpen maatte sig forbløde,
 Der holde nu de fromme Munkes Bøn.

Sødt falder Evighedens Morgenrøde
 Nu did og livner Blomstens Pupurkind,
 Hvor selv Bestalen freg: "Stik ham tilbøde."

O hulde Syn! hvor væger du mit Sind:
 Stadsfængselet end staaer fra Neros Tider,
 Dybt under Jord; did stimler Folket ind;

Men ingen from Apostel længer lider
 I dette Dyb, for snart at vorde kvæstet,
 For græsseligt at udstaae Martyrquider.

Her var det, her, hvor Englen Petrus gjæstede,
 Og reddede ham til Menighedens Vel,
 Før, med sit Hoved ned, han blev forstfæstet.

Nu er det skumle Fængsel et Kapel,
 Nu staaer et Alter blomstersmykt og lysere,
 Nu bedes der fra Morgengry til Avel.

For Vatikanet meer ei Verden gyser;
 Tomt stande Logerne med Salens Due,
 Men ingen ildrød Cardinal os kyser.

Kun Raphaels Billeder fra Bæggen lue.
 San Sisto staaer af Munkene forladt;
 Men stolt Profeterne fra Loftet skue.

Af Angelo din Ekaberhaand hensat,
 Skal mangan Vandringsmand de vederqvæge,
 Før de forsvinder i en evig Nat.

Sødt lad Erindringen mig nu bevæge!
 Jeg vil i Logen, vil i Stanzen staa
 Hukommelsen skal atter Alt afpræge.

Jeg skuer fra min Bog i Himlens Blaa.
 O du min Ven! paa hvem jeg trygt kan stole,
 Kom Fantasi! lad for mit Øie staae
 Disputen, Heliodor, Athenens Skole!

Men er kun Alt i Rom da Mindesmærker,
 Og slynger sig den stumme Blomsterfylde
 Kun med sit døde Liv om Kunstens Værker?

Er lagt for evig støvet paa sin Hylde
 Den pergamentne Bog? Er Harpen brusten?
 Skal Romas Sol ei Strængen meer forgylde?

Er Griffen kastet bort? Er Meislen rusten?
 Staaer nysbemalte Tavle stedse mod
 Det gamle Mesterstykke mat og gusten? —

Trød hen min Tanke, hvor du ofte stod,
 Og seec hvad du saa ofte henrykt seued
 Det skionne Pantheon paa sin Marmorfod.

Erindre dig de Billeder som lued
 I Templets Jnderste, Nutidens Skrift,
 Hvorover Oldtids Hvalvinger sig bued.

Huldt som en Rosentknap i Klippens Rift
 Hang der den vakke Camucinis Prøve;
 Et Afrids af den bibelske Bedrift.

Fortiente Priis ei Skialden ham vil røve,
 Skiont ei han kan sig i Beundring tabe;
 Hos dig, min ædle Schick! han længer tøve.

Danneckers, Schillers Landsmand, vakke Schwabe,
 Dyp fort din Pensel i Correggios Blød!
 Din sieldne Kunst vil sieldne Bærker skabe.

Hvo lindrer Nordens længselsfulde Nød?
 Hvo tegner høit paa Stigen ved en Lygte,
 Hvad Mulmet dækker dybt i Kirkens Skød?

Mangt Mesterværk som længe Bæggen sønkte
 Ukiendt for Verden, Niepenhaupners Haand
 Med lige Træk nu i Papiret trykte.

Til Kunsten binder dem et Broderbaand,
 En frugtbar Fantasi dem varmt opluer,
 Og Kunst forbinde de med Digteraand.

I Koch jeg hist en vild Tyroler suer,
 En sjelden Maler; hist min ædle Koes,
 Du Bi, paa Vatikanet Honning suer.

Af støvede Membran, som længst beboes
 Af Spindevæven, han den Sødme sanker,
 Som end befordre skal, Homer, din Koes.

Odysseus liig han Verden vidt omvanker
 For din Odysseus fuldeligt at finde
 Keen, uden Andres Feil, og Andres Tanker.

Kiært bliver stedse mig det muntre Minde,
 Da Kiærlighed til Kunst og Ungdomskraften
 Forskielligheden monne nær forbinde.

Hvor glade sad vi mangen kielig Aften,
 Og verled mangt alvorligt, kiemtsomt Ord
 Ved tarvelige Madver, Druesaften!

Du raske Müller nærmed dig vort Bord;
 Du unge Olding! Digter meer end Maler,
 Hvis Sindrigbed, som Hestighed er stor.

Italiener meer end Tydsker, taler
 Du dog som brav German, naar Musen vil,
 Og est saa nordensielst som hun befaler.

Men Skiald hvordan? endnu du tier stil
 Om Ham som pryded Kredsen, og som pryder
 Selv Rom, med Kunstens bedste Skuespil?

Hvad gavner Sangen her? Mat Strængen lyder,
 I troe det ei! Selv maa Jert Die see,
 Hvad Musen kun sin bedste Yndling byder.

Men mat, som kryftet af den klamme Sne,
 (Jeg vover Ordet) staaer Canovas Støtter
 Mod Thorvaldsens. Hiin kan sig yndig see;

Han yndes af den mægtigste Beskytter;
 Men Nordens Phidias med rolig Mine
 Ei i sit mindre Bærsted med ham bytter.

Hvis Sophokles staaer over Jean Racine,
 Saa staaer min Thorvaldsen og over Hin,
 Saavist som Storhed overgaaer det Fine.

Jeg laster ei den 'mindre gode Vin,
Fordi den Vedre langt jeg foretrækker.
Blolblaat er ei Rosernes Karmin.

Thorvald fra Døden Grækenland opvækker:
Seer Jason her, Adon, Brisæis, Ares,
Seer Hebe, som Herakles Staaen rækker.

Homer, din Nand i Thorvaldsen bevares.
O kom, min raske Landsmand! skynd dig, kom,
Vor Stolthed see, lad Net ham vederfares.

Nei Rom! du est ei meer det gamle Rom.
Før raste Gothen her; men see hans Anger:
Nu offerer han sit Værk din Helligdom.

Og om din Skønhed synger Nordens Sanger.

Aln og Gulhyndy.

Fantasten svinger
 Sine lette Vinger,
 Svæver hid fra Ganges til sin Skiald;
 Kort var grønne Sommer,
 Hvide Winter kommer,
 Folket samler sig i lune Hal.

Medens Stormen tuder,
 Sneen slaer paa Ruder,
 Brænder Arnen's Flamme klar og huld.
 I den dunkle Stue
 Ved den røde Lue
 Føler Siælen sig saa længselsfuld.

Kold og mørk er Norden,
 Længer ned paa Jorden
 Ønsker den Korfrosne sig at boe,
 Hvor i Floras Arme
 Solens hulde Varme
 Stedse gjør ham lykkelig og fro.

Støvet sine Lænker
 Føler tungt og tænker:
 "Var du dog engang saa lykkelig
 Sligt et Liv at nyde,
 Vilde Skæbnen yde
 Hvad Indbildningen kan ønske sig!"

Og hvorfor da ikke?
 Livets Øieblikke
 Svinde hurtig, som de hurtig kom;
 I din Hand sit Sæde
 Har den sande Glæde,
 Følelsens og Tankens Helligdom.

Hvad du føler, tænker,
 Dig jo Lykken skænker!
 Det er virkelig, det lever du.
 Lad da Stormen tude
 Frygteligt derude:
 Bundet er til Vintren ei din Hu.

Vil du ned til Syden?
 Hør paa Harpelyden!
 Skialden ved dit Ønske fryder sig.
 Isen staaer om Kysten;
 Du kan ei til Østen?
 Vel, saa kommer Østen hen til dig.

Lad den indre Lue
 Vintrens Harmes Lue!
 Himlens Ild jo smelter Jordens Is.
 Kulden kan kun kvæle
 Følesløse Siæle.
 Tanken svinger dig til Paradis.

I et broget Billed
 Har Apol dig stillet
 Livet frem paa sit bemalte Blad:
 Overflod og Nøden,
 Nydelsen og Døden,
 Himmel, Helved, Kiærlighed og Had.

Hvad dig her er skrevet
 Har du ofte levet.
 Bland ei Mandens Digt med Børnets Tant!
 Skialden kan kun samle
 Sig det Ny af Gamle.
 Læs, og du vil finde Digtet sandt.

Kaldt fra Østens Strande
 Mon Aladdin lande
 Ført herhid ved Digterskibets Gang.
 Ydun smilte yndig!
 Aly og Gulhyndy
 Egne Børn af Skialdens Hierne sprang.

Med en Guldhalskæde.

Maa jeg med dette Blad dig byde
En Kæde let og bøielig,
Som, tit omvunden, sig vil fryde
Bed om din Hals at slynge sig?

Forund den Taabe denne Lykke!
Beskeden den sig om dig snoer,
Om Dagen bær den som et Smykke,
Om Aftenen læg den paa dit Bord.

Men bydes dig en større Lænke,
Som trykker mere tung og svar,
Kan jeg min Tro dig ei fortænke,
Hvis du en Slags Betænkning har.

Hilsen og Afsted.

Til Hest, til Hest! Mit Hierte banked;
 Det var fast giort, som det var tænkt.
 Alt Laagen sig om Vierget sanked,
 I Mørke var Naturen sænkt.
 Om Egen hørted Winden ruske;
 Jeg saae den som en Gothun staae,
 Hvor Mørket, giennem Krat og Buske
 Med hundred sorte Øine saae.

Da Maanen kom, den Skybetvinger,
 Igiennem Dunsterne den brød,
 Mens Winden slog med lette Binger,
 Og underligt omkring mig lod.
 Jeg kunde mangen Afgrund seue,
 Dog friskt og freidigt var mit Mod.
 I mine Aarer hvilken Lue!
 Og i mit Hierte hvilket Blod!

Dig saae jeg, og de milde Smile
Glød fra de hulde Blik paa mig.
Da traf i Hjertet dine Pile,
Hvert Aandedrag tilhørte Dig.
En rosenfarvet Morgenrøde
Var dig paa Lilielinden tændt,
Og Kierlighed til mig — du Søde!
Den var kun haabet, ei fortient.

Da vaagned Morgnen af sin Slummer,
Og Afsted isned mig mit Bryst.
I dine Blik, o hvilken Kummer!
I dine Kys, o hvilken Lyst!
Jeg gik, du monne fast mig trykke,
Din Taare faldt i Barmen ned:
Og dog — at elstes hvilken Lykke!
Og elske — hvilken Salighed!

S a n g e r e n.

Hvad hører jeg ved Porten der,
 Hvad hist paa Broen lyde?
 Lad atter Sangen for os her
 I Hallen strax udbryde!
 Saa Kongen qvad; Smaadrenge løb,
 Smaadrenge kom, og Kongen bød:
 Herind lad Gubben træde!

I ædle Herrer hilset hver,
 Vær hilset skionne Qvinder.
 At hvilket himmelsk Stjerneflær!
 Hvo Navn til alting finder?
 I lysen Sal, saa høi og viid,
 Luk Øine jer, her er ei Tid
 Til henrykt sig at fryde.

Ei længer Skjaldens Øine saae,
 Han sang af Ild oplødet.
 De Middre skued diært derpaa,
 De Skionne saae i Skidet.
 Da Kongen ham for Harpens Klang,
 Og til Belønning for hans Sang,
 En gylden Kiæde valte.

De gyldne Kiæder ræk ei mig,
 De Riddre du dem række,
 Som drabeligt i Kamp og Krig
 Din Fiendes Landsker knække.
 Stænk dem den Rigenstraad, du har,
 Lad ham den gyldne Byrde svar
 Med andre Byrder bære.

Jeg hæver som en Fugl min Nest,
 Der bygger i det Grønne.
 Den Sang som strømmer fra mit Bryst
 Er Løn som vel kan lønne.
 Dog hvis du spørge vil min Hu,
 Da lad med ædel Wiin mig nu
 Et gyloent Bæger fylde!

Han Skaalen tog, han drak den ud:
 O Drik som vederqvæger!
 O slikt et Huus velsigne Gud,
 Som rækker slikt et Bæger.
 Gaaer det dig vel, saa tænk paa mig,
 Og tak din Gud, saa varmt som dig
 For denne Skaal jeg takker.

B l i n d e b u k .

Livsfulge Belinde!

Hvi maa saa mørk jeg finde
Med aabne Øine dig?
Knap Klædet fast var bundet,
Før jeg var hurtig fundet;
Og hvorfor mon just fandt du mig?

Du greb mig fat med Barme,
Holdt mig i dine Arme,
Jeg maatte henrykt staae.
Knap faldt det hvide Klæde,
Før borte var min Glæde,
Og kold du lod den Blinde gaae.

Nu famled han og søgte,
Man drilled ham, man spøjte,
Og han fik ingen fat.
At hvis du rntes ikke,
Da med tilbundne Blikke
Han raver i en evig Nat.

V i o l e n.

V i o l e n stod ved Bækfens Bred,
 Af ingen kiendt og høiet ned,
 En venlig lille Blomme:
 Hyrdinden gik med Rosenkind,
 Med lette Fied og muntert Sind,
 Sin Gang, sin Gang,
 Ad Marken hen og sang.

At var jeg, tænkte smaa Viol,
 Det bedste Blomster under Sol,
 Et Øieblik, ei mere;
 Til Pigens hvide Haand mig brød,
 Og jeg paa Brystet fandt min Død.
 At kun', at kun,
 En flygtig lille Stund!

At see! da tog hun did sin Bet,
 Men tog iagt Violen ei;
 Den stakkels Blomst hun knuste.
 Den synker, døer, men døer med Lyst!
 Thi skal jeg døe, saa er min Trost:
 Min Død, min Død
 Ved hendes Fod er sød.

Bryllupsang.

Der er en lille vinget Gud
 Hvis skarpe Piiil
 Er frygtelig, thi den seer ud
 Som Pigesmil.
 Den Piiil fremsuser som en Vind
 Fra løvrig Green,
 Den Piiil sig borer lige ind
 Til Marv og Been,
 Og saarer de tappreste Helte.

 Og hvad der synes meget sært,
 Men er dog sandt;
 Hver quæstet Yngling er det kiært,
 Som Saaret fandt;
 Ei ønsker han sig lægt igien,
 O nei, han gaaer
 Mildtsmilende til Graven hen
 Med aabent Saar,
 Og signer den Piiil som har saaret.

 Foruden denne lille Gud
 Er endnu een,
 Som til at lindre siige Skud
 Er ikke seen.

Naar Gaaret brænder taer han glad,
 Ved Sang og Dands,
 Et friskt og kisligt Rosenblad
 Ud af sin Krands,
 Og lægger det sagte paa Skaden.

Den lille Skyttes Døbenavn
 Er alt i alt:
 Cupido; den som stifter Gavn
 Er Hymen kaldt.
 Hans Rosenkræder kiende vi,
 Thi det er dem
 Et yndigt Par her slynges i
 I Glædens Hiem.
 De blomstre de salige Kræder!

Men Hymens Bælde hædre vi
 Ved denne Drik.
 Hans Guddomsfakkel brænder i
 De Elsktes Blik
 O hvad var uden Hymens Gil,
 Bort kolde Nord?
 Og hvad var uden Amors Smil
 Den hele Jord?
 Thi Held deres evige Bælde.

V a r i a t i o n .

Hvad Gud er vel den største Gud?

Smellem to er Striden:

Den Første voren Ungersvend,

Den Anden spæd og liden;

Den Borne see vi henrykt staae

Med Faklen klar i Lue;

Den Lille gaaer med Binger paa,

Med Kogger og med Bue.

Han elsker Baarens lyse Lust,

Hvor tusind Blomster bygge;

Hin Natfiolens Aftenduft

Og Myrtegrenens Skygge.

Den lille Skytte søger Krig,

Med Saar og Død forbunden;

Den Ældre hylde hellig Fred,

En Æskulap i Lunden.

I Venner! om de Gunders Klang
 Vi ville meer ei trætte;
 Langt heller vi med Sang og Klang
 Dem Begge Krandsse flætte.
 En Egekrands alvorlig grøn
 Vi Hymen offre ville;
 Med Rosenknuppens fagre Qvist
 Omkrandsse vi den Lille.

Thi Begge skænte Livets Fred,
 Hvorom vi daglig bede.
 Lyksalighed og Munterhed
 Kun de os tilberede;
 Thi Skytten træffer kolde Bryst
 Og kløver haarde Pandser,
 Og vækker dig, at Himlens Lyst
 Du i Naturen sandser.

Men giftig blev dog dette Skud,
 Og vilde Livet true,
 Hvis ei Medlidenhedens Gud
 Kom med sin Fakkellue.
 Hans Fakkellue brænder Giften ud,
 Han Qual og Smerten ender,
 Din søde Spøg, o Elskovs Gud!
 Til Alvor Hymen vender.

Hil Amor, som os træffe kan,
Hil Hymen, som forbinder,
Hil hver en ung forelsket Mand,
Hil alle Elskerinder!
Hil Qvinden, som har Manden kjær,
Og indser Livets Mening;
Og Hil ved dette Bord især
Den lærde Forening!

Bragi og Idun.

(Om Sørgespillet Stærkødder).

Bragi.

Du som et Mynster frem vil stille
 Den Mand, som slog for Guld sin Drot?
 Jeg gyser ved hans Minde blot,
 Du tvinger Taaren til at trille?
 Medlidenshed afprækker du,
 Ved føle Syner at forbinde;
 Hvordan, min Idun, ædle Qvinde,
 Forstaaer jeg din Vegeistring nu?

Idun.

Jeg viser i en Kæmpe stor
 Hvad der maa røre hvert et Hierte:
 Forsoningen Alfader lærte,
 Til Glæde for den mørke Jord.
 Din Idun aldrig kæmped vild
 For Grumhed, som en hedensk Qvinde,
 Og mindre nu skal Taaren rinde
 For ud at slukke Balders Ild.

Bragi.

Der er jo holde Helte nok,
 Hvem ei Ildgierningen besmitter.
 Hvi pynter du med Kunstens Glitter
 En utaknemlig Marmorblok?
 Fortiene hine vel, som vandre
 I brødeløs Uskyldighed,
 At deres Høie trædes ned,
 Og bør de vige vel for Andre?

Idun.

Held den, som vandred gjennem Livet,
 Blandt de Udvalgte Sielnes Tal;
 Hans Gravhøi ei nedtrædes skal,
 Ham Evighedens Krands blev givet.
 Den høie Skuld ham Glæden spaaer,
 Hun vil ham hist et Tempel bygge.
 Men der maa være Lys og Skygge,
 Hvor Sangeren sin Harpe staaer.

Thi kun i denne Taagedunst,
 Som stormende mod Lyset kæmper,
 Som enten dæmpes eller dæmper,
 Kun derudi bestaaer min Kunst!
 Middagens Sol er mig for heed,
 Med Natten hver en Farve viger;
 Men skøn er Solen naar den stiger,
 Og yndig, naar den daler ned.

B r a g i.

Saa lad ham da sin Herre slaae,
Men ei for Guld.

I d u n.

Og hvorfor ynder
Du ei det Træt?

B r a g t.

Kan lave Synder
Med høi, med ædel Kraft bestaae?

I d u n.

Ei til den samme Tid og Stund;
Men at en Niding Helt er blevet,
Det har mig Saga forestrevet.
Spørg hendes gamle Saxo kun!

Stal Virkelighed glimre meer
End Phantasi? Lør Iduns Tale
En mærkelig Bedrift ei male,
Som du paa Sagas Tavle seer?
Han slog ihjel for Guld sin Ven,
Blev dog en Helt. Samvittigheden
Uddrog det blanke Sværd af Skeden,
Og drev ham til Fortrydelsen.

Var Synden ikke lav, kun stor,
Den havde svagt hans Grumhed ruet;

Vi havde ham ei siden fluet
Som en Stærkoddet for sit Mord ;
Men plad forladt af Baldur, Frei,
Han svimled bleg paa Nastronds Fielde;
Da blinkte Gimles Straalevælde,
Og viste ham sin Redningsvei.

Hans Synd staaer her i dunkle Skjul,
Knap kan du den med Digt følge;
Den slaaer kun hid sin stærke Bølge,
For om at drive Daadens Hiul,
Jeg viser intet Jordskælv nu;
Kun Aften end paa Heklas Bæger,
Hvormed det sidste Windpust leger.

B r a g i.

End er min gode Hustru Du!

Stærkøbbers Svanesang.

Saa vidt paa Jorden,
 Til Syd fra Norden,
 Jeg dristig drog.
 Hvorhen jeg stævned
 Mit Sværd sig hævned,
 Og Fiender slog.
 Mig Vikar fyldte
 Sit Banesaar;
 Da knap jeg fyldte
 Mit tolvte Aar.

Snart blev jeg Mester
 Af Sember, Ester,
 Thor gav mig Held.
 Jeg svang hans Bane,
 Blev Bisins Bane
 Paa Arnafeld.
 Han kunde dæmpe
 Den nøgne Odd;
 Jeg slog den Kæmpe
 Med huddækt Braad.

I Myllegarden
 Bog Danebarden
 En Brydie stærk.
 Saa høit det dundred,
 Sig Græker undred
 Ved sligt et Værk.
 Et Kobberbilled
 Blev sat i Leir,
 Som forestilled
 Stærkodders Seir.

Da mig førførte,
 Jeg Loke hørte,
 Paa Anglen beed;
 Jeg slog i Badet
 Med Sværdebladet
 Min Konge ned.
 Jeg bleg mig vendte
 Fra Daaden fræk;
 Og Angsten spændte
 Mig med sin Skræk.

Jeg veeg fra Nøden,
 Jeg søgte Døden:
 Men fandt den ei.
 Som Ar jeg fældte

De tappre Helte,
Paa Gothers Bei.
Eil Thor jeg klynted:
Send mig en Piil!
Mig Guden ynted
Med haanligt Smil.

Hil, hil Alfader,
Han Synd forlader,
Jeg fandt min Død.
Min Helt er kronet,
Jeg har forsonet,
Hvad jeg forbrød.
Jeg meer ei hæver
For Qvalens Alf,
Min Aand sig hæver
Eil Balastialf.

Til Kongen.

Med fjerde Bind af norske Kongers Krønike
i Udgivernes Navn.

Hvem kunde Nordens Søn vel række bedre
Hint Skrift fra gamle Tid,
End ham, som stammer ned fra disse Fædre,
End Fredrik Venneblid?

Ham, hvem ei vise Nimer i det Høie
S Skæbnens Harm forlod,
Hvem Sif sit Haar, hvem Freja gav sit Die,
Hvem Asathor sit Mod.

Modtag det gamle Skjold, det laa berøvet
Sin Glans i dyben Muld;
Nu har et varsomt Klæde vasket Støvet
Af gamle Dages Guld.

Rustpletten kan ei Runen meer fordunkle,
Nu intet florer den,
Og af de friske Kildevæld som funkle,
Vi drikke Liv igien.

Vel klirrer Sværdet, raser Heltelandsen,
Dg aldrig sumrer Thor;
Men Avind selv ei nægter Egetrandsen
Til Odins gamle Nord.

Dg skion og herlig var den stærke Flamme,
Skiondt ofte den foer vild;
Thi det var Kiærlighed til Odins Stamme,
Som næred deres Ild.

Saa kaster Abildtræet hvide Blade
Med yndig Foraarslugt,
Fordi det vilde giøre Stammen Stade,
Hvis hver en Blomst blev Frugt.

Det gamle Speil Opmærksomhed Du Kiænke,
Med Fortrin og med Feil.
Dg Sverre lig, Du glabe Fremtid Kiænke
Dit eget Kongespeil.

Til Fædrelandet.

Mit Fædreland! i aarle Morgenrøde
 Paa Havets første Dag, mens Solen hæver
 Sin gyldne Tinding over Sneens Flade;
 Guldharpens rørte Stræng din Lovsang bæver,
 I Kulden varm din Bardes Kinder gløde,
 Den muntre Frost gjør alle Tanker glade.
 Vel vifter Zephyr ei bag grønne Blade:
 Ei høres Fugleqvadder,
 Nimmfrost paa Grenen sidder;
 Men Kulden kan ei Nordens Digter skade.
 I Vintrens lette Luft skal Harpen klinge
 Paa Nyets første Morgen,
 Og vifte Sorgen bort med Haabets Vinge.

Mit Fædreland! gid stedsse dig bestæle
 Den gamle Kraft, den Munterhed, den Styrke
 Paa Siæl og Krop, som livned dine Fædre!
 Det vil den, naar som de du tro kan dyrke
 De Guder, som et varigt Eftermæle
 Kun sikke dig, og som dig Livet hædre.
 Jeg kiender her paa Jorden ingen bedre,
 End Klovret i din Saga,
 End Valder, Thor og Braga,
 End Fromheds, Tapperheds og Klogtens Fædre.
 Hvor dette Klover voxer, hvor det trives,
 Der visner Smaaligheden,
 Og til et Eden Ørken selv oplives.

Derfor, saafremt du atter dræbte Valder,
 Fromhedens Gud, den Gud hvis lyse Øie
 Bestandig vinker op dig mod dit Skaber,
 Da sank du dybt fra Kraftens Kæmpehoie,
 Fra Gimle Den med Hyl til Nastrond falder,
 Som i sit Bryst Uskyldigheden taber.
 Det hjælper ei han Helten efteraber;
 I Kampens vilde Brimmel
 Er Haabet om en Himmel
 Det bedste Skjold, selv naar din Wunde gaber.
 Troer du den Niding Fædrelandet agter,
 Som ei paa Himlen tænker?
 Ha Sandhedskrænker! med de tomme Fagter.

Den stærke Thor, som styrked Longobarder,
 Som styrked Cimbrer, Saxer og Teutoner,
 Forlod dem, da de raste vildt mod Syden.
 De faldt som Ar for hine Nationer,
 Som i den sledste Snare stærken Varder,
 Saalidet hialp dem deres stolte Skryden.
 I Praleri bestaaer ei Heltedyden!
 Men kraftig i sin Fare
 Sig mandigt at forsvare,
 Det lønner Asathor med Seierskryden.
 Saa vil han stedse smile til vort Banner,
 Naar tappert og beskeden
 Vi saae for Freden, dristigt som Normanner.

Hvad skænkte Norden sine bedste Luer,
 Om ikke Afers skionne Gudeskare,
 Der drog fra Kaukasus, hvor Solen brænder?
 Den ædle Flamme maa vi end bevare,
 Og naar den stundom ud at slukkes truer,
 Saa maa vi hente ny, som atter tænder.
 Thi Kulden bør ei binde vore Hænder,
 Den er en evig Fiende,
 Som vi skal overvinde;
 Og derpaa Balhal Skandinåven fiender.
 Derfor, saafremt du hamrer kun dit Bærg,
 Og slukker Ultrets Flamme, —
 Doer Odins Stamme, vier atter Dværge.

O styrk, Alfader! fra din Hlidstiafs Trone
Vort Fædreland og Fædrelandets Helte,
I disse Jordstiaev, som Naturen ryster.
Lad Østersøen, med sit Sund og Belte,
Retfærdighed, forsvare Kongens Krone,
Lad Visdom være Tapperhedens Syster!
Forjag hver ussel Trolde fra vore Kyster:
Bankundighed og Mørke,
Som kvæler Heltens Styrke,
Og hun, som suger Marv af Kraftens Bryster,
Den usle Smaa hed, Afmagts grimme Datter,
Styrt hende til sit Helved! —
Og Himlen hvælvet os omfavner atter.

Sang for Skydebaneselskabet.

Til munter Fest skal Barders Harper klinge,
 Hvor Glæden er, der lyder Sang;
 Den grønne Fugl udspiler alt sin Vinge
 Og venter Kuglen paa sin Stang.
 En Phoenix, som paa ny opstaaer
 Af Asken atter, Aar for Aar.

Som Haabet grøn, den vil os aldrig svigte,
 Hver Sommer gjæster den vor Strand;
 Den lærer til det høie Maa! at sigte,
 Til Hæder for vort Fødeland.
 Den øver Øiet, øver Arm,
 Og fejler Barm til Broderbarm.

Den minder om et helligt Laug i Norden,
 Som gnaves ei af Tidens Tand.
 Den viser at i Solskin og i Torden
 Fornøiet staaer den danske Mand.
 At Munterhed kan aldrig døe
 Paa Sjællands skønne Bøgesøe.

Fra Krilbs Tid Dankongen var en Fader,
En Hyrde bag sin Bøgeskov;
I Leirelund, i Roeskilds gamle Gader
Bed Bægret lod Skioldungens Lov.
Han sad med sine Mænd i Ring,
I Hallen og paa Kongething.

Da kom en Tid, hvor Sydens kiælne Sæder
Fortrængte Nords Enfoldighed,
Stormanden gik i guldbestukne Klæder,
Og skued stolt paa Folket ned.
Foragtet blev den danske Mand,
Og Bonden sank i Trællestand.

Nu Drotten staaer blandt Mansens, Svanes Sønner,
Forstaaer os vor Borgerfest.
Med venligt Smil han Skytterne belønner,
O Held, vor kongelige Gæst!
Som Rolf han smiler blandt os her,
Og Wiggo føler sig Enhver.

Dronningens Skaal.

Da Kongens Billed blev ophængt paa Skydebanen.

I fordums Tid,
 Naar Helten gik med Helt til Gæst,
 Sad Qvinden blid
 Og smilte til hans Fæst.
 Hun skænkte med sin hyide Haand
 Den brune Misd,
 Hun rakte den med venligt Blik;
 Og dobbelt sød
 Da blev den stærke Drik.

Med Rosentind
 Høit i den gyldne Ridderfal
 Treen Fruen ind,
 Med sølverne Pokal.
 Hun rakte den med Minnesang
 Til Helten hen,
 Hun spillede sig i klaren Viin,
 Kredenske den
 Med Læbernes Karmin.

Er Hjertet glad,
Da samler helst til Leeg og Dands
I Bunterad
Sig muntre Selskabs Krands.
Og selv i Dag i Kreds af Mænd
Skal høit vor Sang
Jer Skionne lyde til Behag,
Ved Glassets Klang
Og ved Kanoners Brag.

Men hulde Du,
Hvis Hjerte Fredriks Billed bær
Meer ligt endnu,
End det han gav os her:
Bort Danmarks Moder, Kionnets Pryd!
For Dig omgaaer
Det fulde Bæger Wiin med Lyst,
Dit Billed staaer
Med Fredriks i vort Bryst!

Thorvaldsenske Billeder.

I.

Venus med Æblet.

Den kloge Pallas, høie Hære
 Samt hulde Venus stredes om,
 Hvo blandt dem skionnest monne være,
 Og Striden kom til Paris Dom.
 Den unge, kongelige Hyrde
 Sig sætter paa en mosgroet Steen,
 Hvor dem for Middagssolens Byrde
 Beskygger Laurens friske Green.
 Han spørger hvorom Strid de føre?
 Der svares: Eris lod os see
 Et Æble, som skal den tilhøre,
 Der skionnest er af alle tre.
 Ei Paris længe sig betænker,
 Men rækker det til Venus hen.
 Hans raske Dom de Andre krænker,
 Og Juno siger: Unge Ven
 Du lod dig udentviol bestikke,
 Men find dig i, jeg siger nu:
 Det sommer sig en Dommer ikke
 At være saa partisk som Du.

Kan sig den svage Venus maale
 Med denne Høihed, denne Magt?
 Mit Øie ligner Solens Straale,
 Det har selv Jupiter mig sagt!
 Og Pallas: O du svage Dommer!
 Lidt Yndighed, som vækker Lyst,
 Dig mere herlig forekommer,
 End Dydens Kraft i dette Bryst?

Med roligt Blik i skyldfrit Øie
 Gienfvarer Hyrden: J har sagt,
 Her var ei Spørgsmaal om det Høie,
 Om Wiisdoms, men om Skjønheds Magt.
 Naar Eris Æblerne bestemmer
 Til Høiheds Dronning — tro mit Ord,
 Jeg aldrig store Juno glemmer,
 At du est Biv ved Drottens Bord.
 Og siger han: Jeg Æblet skænker
 Til den, iblandt dem alle Tre,
 Som klogest er, og dybest tænker,
 Da skal Minerva Frugten see.
 Men — tilgiv Hyrden i det Grønne,
 Imellem Somrens røde Bær,
 At naar der tales om det Skjønneste,
 Saa hylder han hvad skjønnest er.

2.

Charitas.

Den ældre Søn.

Kom Moder! vil du med mig gaae?

Moderen.

Nei jeg maa passe paa den Smaa.

Sønnen.

Jeg maa fra dig i Skole gaae;

Men neppe tolv du hører slaae,

Saa skal jeg atter for dig staa.

Moderen.

Der komme vil, mit Barn, den Tid,

Da Klokken ei fra mandig Id

Dig kalder til din Moder blid.

Sønnen.

Nei aldrig komme maa den Tid,

Moderen.

Der komme vil den Tid, mit Moer,
 At ei du finder meer din Moer,
 Hun hviler dybt i sorten Jord.

Sønnen.

O kiære Moder, tael ei saa!
 Du aldrig bort fra mig maa gaae.

Moderen.

Vi samles hisset i det Blaa.

Sønnen.

O Moder, Jorden er saa skøn,
 Saa blomsterfuld, saa sommergrøn,
 Bliv steds paa Jorden hos din Søn.

Moderen.

Du kiære Dreng! ei Himlen har
 En Engel mig saa dyrebar,
 Du sande Billed af din Faer.

Sønnen.

Nu smiler du igien saa glad,
 Farvel nu maae vi skilles ad.
 Vi sees igjen til Middagsmad.

Moderen (kysser den Lille).

Du bliver dog endnu hos mig.
 Snart skal jeg ogsaa miste dig.
 O hvor det er bedrøvelig.

Man ønsker sig saa stolt en Søn,
Men kort kun er den søde Løn,
Knap løber han i Trøien kort,
Saa slagrer han fra Reden bort.

Uf Pigen større Fryd man faaer,
Hun bliver dog en sexten Aar,
Før bort hun med sin Veiler gaaer.

O hulde Moderticærlighed!
Din Sorg en Draabe Bitterhed,
Hvis Malurt i dit Bæger flød
Og gior din Honning mere sød.

3.

Christus med Børnene.

Føl Sværmer din Bildfarelse med Smerte,
See Jesu Kirke her, og see hans Maal:
"Huldsaligheden i et kraftigt Hjerte!"
Er Præstehovmod, intet Munkemaal.

4.

Amor og Psyche.

Lang Tid kun Amor er et Barn, som leger,
Lig Bien i hvert Blomsterbed,
Først da, naar Siælen rækker ham sit Bæger,
Hans Hierte fatter Kiærlighed.

5.

Hektor, Paris og Helena.

Hektor.

Hvor jeg foragter dig, du Svage,
Som elsker kun den fiælne Qvindefærd.

Paris.

Hvor inderligt maa jeg beklage
Dig, mellem dine Landser, dine Sværd.

Helena.

Nu fiære Brødre, Ingen bør fordømmes,
Eet gøres maa, det andet ei forømmes.

Til Ludvig Heiberg.

Julens Tid, just da det vintergrønne,
 Det lille Grantræ stod i Stuen smukt,
 Og tyded helligt paa det Barnligtskionne,
 Med lette Guldblade og forsøvet Frugt,
 Ved Huuslighedens Arne, Fromheds Alter,
 Besøgte mig din Juan og din Walter.

Og for min Phantasi jeg saae det samme,
 Jeg Juletræet, men paa Pindus saae,
 Med busket, filtret Green, men lige Stamme,
 Med vintergrønne Kroner i det Blaa.
 Ei Blomster end, ei Frugter end jeg skued;
 Phantastisk Sølv og Guld ved Lampen lued.

Dg vidned om en Mand, som let kan stige
Lig Fuglen, ved de tidligste Forsøg,
Dg tabe sig i Phantasiens Rige,
Dg findrigt blande Tankerne med Spøg;
Dg let i Sproget tumle sig og flyde,
Som Fisken, der hvor klare Bølger bryde.

Den er til Kunstner og til Digter baaren,
Som følger tro Naturen og dens Røst,
Som tidlig skænker Munterhed i Baaren,
Og Somren Alvor og Bedrift i Høst.
Den unge Wiismand og den gamle Sværmer
Sig aldrig Helligdommens Tempel nærmer.

Du har begyndt som sig en Yngling sommer,
Laf for din smukke Flitter: Granetrands!
End kun din Mand om Dværg og Ræmpe drømmer,
Snart aabne Hjertet sig med Alvorsands!
Glem ei da, naar Apol dig Krandsen flætter,
Den, som besang alt dine Marionetter.

Velkomst

til de danske Søfolk af engelsk Fangenskab.

Velkommen til en Fest, hver Danneborger!
 Hver Dannevis, velkommen til en Færd,
 Hvis Hiemed kun er at lindre Sorger
 For Vedlingen, en bedre Skiebne værd.
 Nedslaaer ei Dødt, stolte Havets Søner!
 Ei Betlere I veite til en Skærv;
 Det rørte Fædreland kun Eder lønner;
 Det er ei Gave, nei, det er Erhverv.
 Den stærke Landmand gaaer fra sikke Mure,
 Med Haand paa Ploug han dyrker eget Land;
 Alt høster han Guldkornet af sin Fure,
 Da nedslaaer Lynet, Huset staaer i Brand.
 En rædsom Nat med sine vilde Flammer
 Fortæret har hans Haab, Røg er hans Skat;
 Fortvivlet styrter ud han af sit Kammer,
 Hans Dages Flid tilintetgjør en Nat.

Da sættes Væbner ud, naar Bøn er steget
Til Himlens Gud, at stemme Hjertet blidt.
Hvad gjør den Rige nu? Af sit Formeget,
Han deler med sin Ven, som fik forlidt.
Hvad hin er hændt, kan hændes ham imorgen.
Hvo veed hvor Lynet næstegang vil slaae?
Den største Helt, som tronedede paa Borgen,
Tit inden Dvæld forvises til en Braa.
Kun Eet fratages ei, som aldrig gives:
Samvittighed, Bevidsthed om sin Dyd.
Det stærke Sværd af Kæmpens Haand kan rives,
Ei hans Bedrift, den glemmer Sangens Lyd.
Saa skammer Eder ei ved disse Klæder,
Som hist I bar i ædelt Slaveri.
Med Troløshed I havde vundet Hæder,
Men selv i Fængslet stod i Danmark bi.
Derfor idag, mens Sangens Toner stige,
Blier Jer af Broderhaand et Offer bragt.
Velkommen hjem til Fredriks gamle Rige,
Velkommen, danske Mænd! i Hædersdragt!

Hertug Frederik Christians Minde.

Universitets Cantate.

Musers Chor

Sort i Flor

Sorrigfulde fra Olympen træder!

Nærmer Eder Graven! Græder!

See, vor Rummer mangler Ord.

Dunkle Løv,

Smyk hans Støv!

Høit mod Himlens hvalte Bue

Sørgende Cypres, du skue!

Wiisdoms Dyrker, Kunstens Trøst,

Koldt er nu hans varme Bryst.

Du steg, og himmelskerlig var din Flugt,

Paa Dødens Vinger til en salig Glæde.

Dit hele Liv var offret kun Minerva;
 Og hendes Magt at havde stræbte du.
 Kort saae den Himmelske dit Hjertes Trang,
 Og med et Smil til sit Elysium
 Bortfierned hun dig snelt fra Kampens Rasen,
 Dog saae du først den stolte Herskers Fald.
 Sov sødt, vor Ven! Med eviggrønne Laurbær
 De skionne Muser Graven frandske vil;
 Og ofte vandre did vi til din Høi,
 Og mindes dig ved Harpens Beemodstone.

Venskab sørger ved hans Vaare;
 Thi han var en ærlig Ven.
 Unge Sønners bittre Taare
 Kalder: Fader kom igien!

Den ei sin Smerte dølger,
 Saa for Tycho sørged Hveen.
 Als! tungt rulle dine Bølger
 Mod den Edles Bautasteen.

Græm dig ei, du ædle Qvinde,
 For Augusta! du ham seer.
 Du skal Fredrik Christian finde,
 Hvor J aldrig skilles meer.

Lyd vor Sang,
Med alvorlig Høitidsklang!
Musers Ben bør Muser hylde,
Alle vi ham Krandsen skyld,
Laurens Krands!
Ewig er dens grønne Glæds.
Ei den visner, frist den funkler,
Ingen Alder den fordunkler.
Sov da vel, du fældne Mand,
Videnskabens Christian!

Prinds Christian Frederiks
 og
 Prindsesse Caroline Amalias
 Bryllupsføitid.

Stjerne Aftenstjerne,
 Straal nu fra det Fierne
 Dobbelt blank og stor!
 Freia! du som skuer
 Elskovs rene Luer,
 Hyl dig af dit Flor!
 Smil med venlig Mine
 Over Dal og Sund!
 Christian, Caroline
 Signes i din Lund.

Med sorgfuld Brusen kummed Havets Bølger
 Om dine Kyster, Als! Det blege Natlys
 Kun skinte bag Eppressens Pyramide
 Paa Gravens hvide Marmorsteen; hvor Sorgen

Utroftet sad, og stirrende begræd
 En ædel Fyrstes Tab. Da spired op
 I Lunden nær derved en Blomsterknup,
 En yndig Rose, klækket ud og heget
 Ved Fredrik Christians Faderhaand. Da glemte
 Den dunkle Skov sin Sorg; da quiddred Fuglen
 Og Nattens Mørke svandt for Morgenrøden.
 Og paa den gyldne Drage nærmed sig
 Den kongelige Veiler. O da fandt hun
 Sin Trost for Fadertabet! See da vandt han,
 Hvad Sværdet ei, men Dyd og Tælle vinder,
 En deilig Biv, et sømt og trofast Hierte.
 Lyd høit vor Sang! Nu jubler atter Als;
 Nu kneiser atter Odins stolte Sæde,
 Det gamle Fyen. Det smykker sine Lunde
 Med dobbelt Pragt, for kærslig at modtage
 Den lykkelige Christian med sin Mage.

Baaren kommer, Blomster tegne
 Haabets, Livets grønne Wei.
 Broget Flor er allevegne,
 End kun Rosen er der ei.
 Hvorfor ei? Har Elskovsguden
 Glemte den i sin Krands i Dag?
 Lad den tale selv sin Sag:
 "Jeg er ei saa skøn, som Bruden!"

Derfor Rosen skjuler sig,
Rosen er misundelig!

Nu frands dine Harper med Bladenes Klynge!
Smyk, Bragi, din Tinding med Foraarets Pragt;
Og lær os, som Bækken, som Fuglen, besynge
Den evige Kjærligheds tryllende Magt.
Straal, Fader fra Hlidskialf, din styrkende Flamme!
Stig selvskællet Vegir af baltiske Bugt.
Skioldungerne knæle — Sign Fader din Stamme
Med Blomster i Vaar, og i Høsten med Frugt!

Kongens Fødselsdag.

Da han var i Wien.

Den Fest er stor, naar glade Sønner
Lovsunge Faders Fødselsdag;
Ham Kiærlighed og Troskab lønner;
Han smiler til de muntre Lag.
Han føler sine Sønners Lyst,
Og Hiertet svulmer i hans Bryst.

Kun sielden han sit Huus forlader,
Han som en Eeg i Stoven groer;
En barnlig Kreds foruden Fader
Er som et Skib foruden Roer;
Det venter, bundet i sin Havn,
Freløsning fra sin stille Stavn.

O græm dig ei! Snart atter heise
Vi til hans Velkomst Purpurflag.
Naar ædle danske Konger reise,
Da vinder steds den gode Sag.
Vor Frederik hædres, hvor han kom,
Som første Christian i Rom.

Hans Venlighed har Seier vundet!
Det Træk skal staae i Tidens Bog.
Hans Adelsind har lænkebundet
Bagtalelsernes lumste Snog!
Han vinder, uden Baabenlarm,
Hvert Kongebryst, hver Borgerbarm.

Han planter om sit Land et Glæde
Af Ketsfærds eviggrønne Slaa!
End elkes Frederik den Fjerde,
Hvor Laurbær og Dranger staae;
Vor Fredrik elkes skal fordi
Hans Reise gjorde Danmark fri.

Dronningens Fødselsdag.

I Kongens Traværelse.

Naar Høsten ydet har sin Frugt,
 Og fyldt de lune Eader,
 Naar Byen samler os saa smukt
 I sine tætte Gader,
 Naar atter frydes Gæst med Gæst
 I gamle Bennesæde,
 Da aabner en livsalig Fæst
 Den danske Winterglæde.

Pomona var en hellig Diis
 I Romerfolkets Have,
 Og høit de jubled hendes Priis,
 For purpurgylde Gave;
 Vi selv en sig Gudinde har,
 Hvad ikke vi fortie,
 Hun er de Danske dyrebar,
 Og kalder sig Marie.

Med Godhed og Livsalighed
Suldt smiler vor Gudinde,
Og lokker Sol fra Himlen ned,
Og fierner Havets Vinde.
Og derfor nu af Høstens Green
En gylden Krands vi sætte,
Og høit paa hendes Billedsteen
Om Tindingen den sætte.

Vor ædle Fredrik, fryd dig kun
Blandt dine Kongebrødre!
Her hersker i Din Herthalund
Den Yndigste blandt Mødre.
Vi elske dig for vist og sandt,
Vor Fader og vor Konning!
Men — det er sødt, engang iblandt,
At styres af en Dronning.

N a r e t e f t e r .

Da Hans Majestæt var tilstæde.

Smyk, Hyrde, Bæggen om din Hytte
 Med Eviggrøntets Krandsse hist;
 Hent dybt fra Skoven, raske Skytte,
 Til Jægerhuset Egens Qvist;
 Pryd, Fisker, yndigt Vaadens Bue,
 Med friske Siv, med Muslingskal;
 Kald Glæden, Borger, i din Stue,
 Og Festen Ridder, i din Hal.

Naar efter Aarets travle Dage,
 Til Slægters Lyst, i Borg og Braa,
 Den Morgen vender klar tilbage,
 Da elskte Moder Lysen saae;
 Hvo jubler ei? Hvo frydes ikke?
 Hvo knæler ei for Almagt ned,
 Og tolker vort, med Taareblikke,
 Den Elskede sin Kiærlighed?

Den store Tanke: 'Moder, Fader,
Udvide sig til "Fødeland!"
Og Taaren, som vort Øie bader,
Vi offre troe for gamle Dan.
Hver Danesyster, Danebroder,
Høit hæve den forente Røst:
Maria! Danstes fælleds Moder,
Lev længe, dine Børn til Lyst!

Straal huldt, uskyldig som en Engel,
Fra Tronen med din Frederik!
Dit Scepter er en Liliestængel,
Din Majestæt et venligt Blik.
Som Rosen om den ranke Stamme,
Du slynger Dig til Kongens Favn.
Bed Kiærlighedens Altarflamme
Velsigne vi Dit Modernavn.

Selskabsang

paa Hendes Majestæts Fødselsdag.

Naar Bacchus bestæler i Glædernes Chor,
Da trænger den muntre Begeistring til Ord,
Og hurtigt, ved Druen, udvikles den Lyst,
Der gløder i Asken, i Menneskets Bryst.

Men ofte det omvendt med Dyrkelsen gik:
Da vakttes ei Glæden ved Sang og ved Drik;
Hvor Kiærlighed luer, hvor Trostøb er Præst,
Der fremvirker Glæden en Sang og en Fest.

Ei vildt, som Bachanter, bestige vi her
De solumende Bierge, med heftigt Begiær;
Paa Fædrelandsaltret, med Gratiers Krands,
Os vinker Pokalen, i reneste Glands.

For hvem er den baaret, for hvem er den fylbt?
For hvem er Sølvbægeret Tvesforghdt?
O læser den Skrift som paa Hælvingen staaer
'Maria, vor Dronning, vi hædre dit Aar!

Vor Dronning, vor Moder, vor Glæde, vor Trøst!
Vi mindes din Dag i den sildige Høst.
Den skænker ei Blomster, men Frugt uden Tal;
Befignet af Dannemark være den skal.

Saa tit som Pomona den bringer igien,
Forener den Hjerter, og Ben med sin Ben.
O længe Du smile, for Sorgerne fri,
Gudinde for Venflabets Alharmonie!

Sang ved Kroningsfesten.

Hvi samler sig om gamle Slot
 En talrig Sværm til Glæde?
 O see ham hist den høie Drot
 For Alles Afsyn træde!
 Nu fryder sig det danske Folk,
 Og hver vil Kongen prise.
 Vor Tunge være Hjertets Tolk,
 Lyd høit vor Folkevise!

Guld krandses, Herre, nu din Lok,
 Demanter og Rubiner;
 Men skue i din Sønners Flok,
 Læs dine Dottres Miner!
 Hvert Hjerte da, vor Frederik,
 Saa tro som Guld Du finder,
 Og for vort Dies Taareblik
 Demantens Glæds forsvinder.

Hvo svæver over Borgen der,
 Hvor Gyldenspiret funkler?
 En Cherub med sit Flammesværd,
 Som Stierne selv fordunkler.
 O kiender I ham ei igien?
 Kan sig en Mand forfærde?
 Den gamle Fædrelandets Ben,
 Kong Christian den Fierde.

Bygmesteren for Borgen staaer
 Og ved sin Æt sig fryder.
 'Dig Himlen skænke mine Aar',
 Saa diært hans Stemme lyder;
 'Som jeg du fristed Lyst og Sorg,
 'Som jeg Du kraftigt virke!
 'Beskiærm som Helt min gamle Borg,
 'Vær Fader for min Kirke!'

Hvo nærmer sig saa hvid og klar
 Paa stille Nattevinde?
 At det er, store Waldemar,
 Din venlige Fyrstinde.
 Hun synger: Gamle Folkesang,
 'Om Dagmar kan du tie;
 'Den Hulde lever anden Gang
 'I Frederiks Marie!'

O elskte To! Gud knæle saae
Nys i sit Tempel Eder;
Han hører fra sit høie Blaa
Hvad Dannerfolket beder:
Gid Eders Liv, en evig Vaar,
Maa blomstre Dan til Lykke,
Til Alderdommens Sølvhaar
De gyldne Kroner smykke.

Kroningsfesten paa Frederiksborg.

Da førstegang en Flod med sine Blomsterstrande
 Nomadesværmen holdt, og standsed vilden Helt;
 Da den blev Sværmen kjær; da fremfor alle Lande
 Nu Kæmpen elskte det, hvor fast han slog sin Telt;
 Da følte Hjertet dybt: Af alt hvad Siælen kiender,
 Staaer sigt et Samfund først, der aldrig skilles ad.
 Og Leret hærde sig, og under Kunstens Hænder
 Steeg af de brændte Tegls forunderlig en Stad.
 Det blege Segldug veeg med sine smalle Snore,
 For malinbedækte Taarn paa røden Kæmpemuur;
 Det altfor lette Frie forbandt sig til det Store,
 Og Kunsten i Triumf beherskede Natur.
 Dog følte Mandens Bryst bag sine stærke Plader,
 At ei til Sikkerhed Vilkaarlighed er nok;
 Og at et Folk saalidt undvære kan en Fader,
 Som Dalens Hytte selv, med muntre Børneflokk.
 Og, for at undgaae Tvist og sig en Gld, som kaager
 I Landets egen Barm, ja midt i Fredens Hiem,
 De valgte sig en Drot, som tænker og som vaager
 For sine Kæmpers Held, og som forener dem.

Høitidelige Borg! hvis Mure meer sig hærde
 I svobekrandste Sø, ved Maanskin og ved Sol;
 Du dunkle Bøgeskov! hvor Christian den Fierde
 Sad som en Fader i sin steenudhugne Stol;
 Mærk vel dit Held idag! Den vante Taushed viger,
 En Brimmel sværmer nu, hvor eensom Vandrer gik;
 Og paa det stolte Taarn, som rankt fra Vandet stiger
 Med Taarer kaster jeg et rørt Tilbageblik.
 Nu suser i din Nat en Hær af lyse Straaler,
 En munter Glædesild ved Fædrelandets Fest;
 Hvor ellers Maanen kun de tause Mure maaler,
 Indfinder pludselig en Skare sig til Gæst.
 Du snevre Kirke hist! din lille Hvalving fyldes
 Af Landets bedste Mænd; den svandt, den stille Sorg.
 Guldkrone med Rubin! din Skønhed atter hylde;
 Lystreisen gjør du hid, fra gamle Rosenborg.
 O længe giøre du ei atter denne Reise,
 Lig trygt i mange Aar bedækt med ædelt Støv!
 Berør Hans lyse Haar, og lad ham længe kncise
 I glade Sønners Kreds med friske Egeløv.
 Ja Fredrik! seedit Folk! lyt til den muntre Brimmel!
 Maria, Moder! sku til dine Døttres Fryd:
 Alfader glæder sig, og fra sin lyse Himmel
 Han signer Eders Liv, og kroner Eders Dyd.

Apol og Muserne.

Du, som paa Skyen troner,
 O Musa, hør min Sang!
 Lad Harpens høie Toner
 Forkynde Hiertets Trang.
 Lad fra det fjerne Norden,
 Med Bøven over Jorden,
 Henklinge Strængens Lyd.
 Saa vidt som Solen rækker,
 Som Flora Jorden dækker,
 Som Aanden virker Dyd,
 Og Hiertet slaaer af Fryd,
 Dit Tempel staaer, Beninde!
 Og det vil aldrig svinde.

Dit Jupiter nedsender
 Sit Lyn mod Tidens Søn;
 Med sine stærke Hænder,
 Ei rørt af Støvet's Bøn,
 Neptun omvelter Bølgen,
 Kun ivrig i Forfølgen;

Og lumst er Terras Graad;
 Thi grumt i sine Arme
 Hun sukker Heltens Varme,
 Naar Parcen fikr hans Traad.
 Cythere spotter Graad.
 Tit Ceres Livet hader
 Og sukker sine Lader

Blind sidder Themis ofte
 Af Uretfærdighed.
 Fra sine Høielofte
 Stolt skuer Pallas ned.
 Og Mars, den vilde Tigger,
 Da meer affkyligt skriger,
 End i trojanske Krig.
 Titanen har ham fundet,
 Titanen er ei bundet;
 Og Jorden stræses med Liig.
 Og Bacchus leer ad Svig;
 Han sine Druer kryster,
 Og drukner Sorg i Lyster.

Hvorhen skal Hiertet flygte,
 Af Magterne forfulgt?
 Hvad har de Grummes Nygte
 Forskionnet og fordulgt?

Hvad mildner vores Tanker?
 Har Haabet da sit Anker
 Saa dybt i Hjertet sat,
 At det vil ikke vige,
 Om tusind Dolke snige
 Sig i en evig Nat?
 Hvori bestaaer vor Skat?
 Hvad Magt den Gysen hæver,
 Som Verden giennemhæver?

Som Lyset, da uventet
 Det giennem Chaos brød,
 Opklarte Firmamentet
 Og endte Livets Nød,
 Saa Solens hulde Fader,
 Apollo, du oplader
 Dit Øie for vor Færd.
 Du spæden Dyd vil pleie,
 Du speider Tidens Veie,
 Og skænker den sit Værd.
 Du styrer Heltens Sværd,
 Du byder Musen synge,
 Og Glæder sig forynge.

Som Fader, der maa prise
 Hvert Anlag hos sin Søn,

Seer Jordens Daad den Vise,
 Og Jorden blier ham skion.
 Hvad kan man bedre vente,
 Af dette Halvfuldendte?
 Men dog Fuldkommenhed
 Staaer frem af dunkle Farve;
 Og brudt i broget Farve,
 Seer Lyset til os ned,
 Og skænker Hjertet Fred,
 Naar rolig du betragter
 I Afstand Jordens Fagter.

Og Muserne fornsiet
 See ned fra Skyens Rand,
 Med muntre Smil i Diet,
 Paa Havet og paa Land.
 Den blodigmørke Scene
 Forædler Mespomene,
 Ved Klis Forsterblis.
 Den Kamp, som Jorden leger,
 Terpsichore bevæger
 Til Dands og til Musik.
 Paa sine muntre Binger
 Thalia Glæden spaaer;
 Urania sig svinger
 Med Stierne i sit Haar;

Høit over Jorden troner
 Skionhed og Kraften da ;
 Og hellig Sandhed toner
 Af Polihymnia.

Til denne Biergets Tinde
 Med lysen Purpurfky,
 O lad os Veien finde,
 Og ingen Fare fkye !
 Der kroner og belønner
 Apol det raske Mod.
 Op, ædle Musafønner,
 Op Et af gamle Rod !
 Fortvivlelser og Smerte
 Kun boe i Taagers Dal,
 Et modigt Heltehierte
 Ei synker under Qval.
 Forenet lad os stræbe,
 Mod dette høie Maal;
 Et Kys af Musers Læbe
 Er alle Glæders Skaal.
 Den Regn, som Jordens Tue
 Dervede gjør forsagt,
 Slaaer Iris til en Bue,
 Med syvfold Farvepragt.

Fødselsdagene paa Sophienholm.

I.

Til Fru Frederike Brun.

Et lille Vers jeg gierne vilde bringe,
Men Morgenhanen ryster alt sin Vinge,
Og kalder mig afsted, med aarle Galen,
Til Fredriksdalen.

Jeg tør ei oppebie Phøbi Straaler,
Thi det er netop dem, jeg ikke taaler
I disse hede Dage. Ved at nøle
Forvandt det Kisle.

Saa maa jeg altsaa skynde mig som Lynet.
Jeg haaber Baggesen er meer forsynet;
Han bringer fylde vist alle sine Lommer
Med Digterblommer.

Men jeg, som hverken Svedsker eller Blommer
Dig har at byde, vær du selv min Dommer,
Hvor sær slukøret jeg idag maa ile
De tvende Mile.

Hvis end i Lyngby Tvebaksbageriet
Var nu som fordum Siældenheden viet,
Saa købte jeg, naar det ad Dagen lakker,
Dig tvende Bakker.

Dog Bagerbørn lidt Hvedebrød at byde,
Derover maatte du i Latter bryde.
Nei heller bringer jeg en Blomst fra Bøngen,
Lidt grønt af Engen!

Nu taster Solen Guld paa Søens Bover;
Hist seer jeg Taget; hvor Beninden sover;
Snart vækkes hun til Fryd, som Fugl i Hækken
Af Sølvbækken.

Men noget vilde jeg dog gierne sige.
Saa skynd dig Musa da, min bedste Pige!
Du smilte før dog Ild i mine Blikke,
For Frederike.

Men Musa tier! Vel, saa maa jeg uden
 Det hele Sangerchor og Digterguden
 Dig række Markens Blomster, uden Rosa,
 I bare Prosa.

Gid mangen Baar saa frisk og sund dig stue,
 Gid lang Tid end Apollo med sin Luc
 Tilsmile dig med Skønhed og med Glæde
 Fra Floras Sæde!

Den tidlige Juni nu smiler saa blid,
 I Dannemarks Rige den skønneste Tid;
 I sildige Norden er Juni vor Mai,
 Da Blomsterne blaane: Forgietmigei!

Smaaavistende Alf i sin Skov holder Vagt,
 Og Østenvind ligger i Lænkerne lagt.
 Paa Kirsebærtræet kun hviler en Sne,
 Der snart som de røde Rubiner vil see.

Hver Dag sig forsøge de Blæde paa Green,
 Alt knupper og danner sig hvide Cyreen.
 Smaanattergal synger, som Nattergal bør,
 Og Drengene blæse paa Skræppernes Rør.

Hvad svinge de Fugle, hvad blæser hin Dreng,
 Hvad synger vor Bæk i sin sandhvide Seng?
 'God Dag Frederike, du venlige Viv,
 Vi signe den Dag, som dig skænkte dit Liv.

Vi frydes, vi svinge, vi hædre dit Dag,
 I kjoelige Skygger bag Bøgenes Lag.
 Dit blomstred din Juni saa grøn og saa mild,
 Naar hisset du sad i Italiens Fld.

Kom ud Frederike, kom ud til din Dal!
 En Krands dig har Hertha beredt i sin Sal.
 Glem Villa Borghese med klippede Muur,
 Bag Bøgenes Kroner i danske Natur.

Naar Østvinden blæser, da sid i din Borg,
 Da finde vi billig din Længsel og Sorg;
 Men lege de Alfes i Eøvenes Lok,
 Og standser vor Bølge den hede Scirrof;

Da glæd dig i Norden, din Kummer fordriv,
 Og drik dig af Luften, som ei er cattiv,
 En salig Begeistring, der fylder dit Bryst
 Med Sundhed, med Kraft og med Fædrelandskyst.

Eil Ida Brun.

Digteren.

Sophienholm! hvi mørknes nu din Himmel?
 Hvi har din Sol vor Dal forladt?
 Hvi rider Skvens Jette paa sin Skimmel,
 Og skygger Jorden med sin brede Hat?
 Hvi ryster han de brunliggrønne Blade
 Med høstlig Susen over Markens Glade?
 Fortiener Festen ei din Glands?
 Hvi blegner da din Asterkrands?

Sophienholm.

Frygt ei! min Himmel skal sig ei fordunkle;
 Kun find dig i mit Morgensværmeri!
 Den klare Sol skal atter funkle,
 Min Tungsind svæver let forbi.
 Jeg tænker paa, hvad jeg maaskee skal miste,
 At denne Sommer muligt er dens sidste,
 Som seer Adelaide her,
 Og derfor skælve mine Træ'r.

Digteren.

Umuligt! Aldrig Ida kan forglemme!
 Sin Ungdoms lykkelige Skov;
 Her blomstred hun som Knop, her har hun hjemme,
 Her synger Fuglen hendes Lov.
 Hid skal hver Fødselsdag hun ile,
 Og Moderen imøde smile.
 Nei aldrig vil den vene Mø
 Forlade Siællands Blomsterøe.

Sophienholm.

Og om hun vil? Hvo veed hvad Skæbnen bringer?
 Hvo veed hvad Tiden ruger i sit Sind?
 Har Amor ei paa Skuldren Vinger,
 Og er han ei for Andres Kummer blind?
 Men om hun end ei langt fra Skoven reiser;
 Min friske Bøgestamme kneiser
 Dog ikke meer saa stolt at see,
 Thi Skoven mistet har sin Fee.

Ei daglig da den hende finder
 I Skyggen her, sin bedste Lilliebaand;
 Ei daglig da hun Krandsen binder
 Af røde Blomster med sin hvide Haand.
 Ei Aftensolen klar bag Skoven
 Meddaler, under hendes Sang, i Boven;
 Ei Huset vinker meer saa skiant,
 Med røde Tag bag Bøgens Grønt.

Digteren.

I Grunden, kære Holm! i Grunden
Poeten duer til din Trøster ei;
Eh! hvad jeg lægger dig i Munden,
Naturligviis først føler jeg.
Dog veed du vel, at Egentiærligheden
Bør jages af Uskyldighedens Eden;
Fordriv da hver Betymringsky,
Lad Phoebus straalet klar paa ny!

Han straalet alt! den unge Dag har setret,
Ei ryste meer af Kuld de spæde Straae;
Den tunge Taage foer i Beiret,
Og Himlen hvælves atter blaae;
Og Harpens Toner, sagte, blide,
Forkynde dig, Adelaide!
De Glæder og det Fremtidsheld,
Som du fortæner alt for vel.

H u s a l f e n.

Til Jfr. Sophia Brun.

I Dannerkoven der stander en Gaard,
 Den er heef liflig at skue,
 Der synger saa skion og venlig en Naard,
 Der spiller saa yndig en Frue;
 Der digter en Qvinde de Sange saa smukt,
 Der findes Blomster og moden Frugt,
 De Piger i Rammen baldyrer;
 Der læser man Eventyrer.

Hvad Under at did henile saa froe,
 Mens Sommerdagene skifte,
 Til Hest, til Bogns, i Støvler og Skoe,
 Ungkarle, ja selv de Gifte,
 Og høre paa al den liflige Sang
 Og lytte til Digterharpens Klang,
 Og glædes ved daglig at skue
 De Piger i Rosenlue?

Men mens de nu sværme den hele Dag
 I Haugen, som i et Eden,
 Og more sig i de muntre Lag,
 Og frydes ved Gæstfriheden;
 Hvo sørger da for et rigeligt Bord,
 Mens Damerne svinge saa høit i Chor?
 Hvo tripper naar Aftenen hælder,
 Paa Loft, i Kioffen og Kiælder?

I har vel hørt om et flittigt Folk,
 Som boer udi Skovenes Høie?
 Dit var jeg før deres villige Tolk,
 Thi meget de mig fornøie:
 De kaldes Alfer, de Qvinder smaae,
 Med Negleknipper og Forklæder paa,
 Saa stille, saa husligblide
 Bed Morgens og Aftentide.

Lyksaligt er det herlige Huus,
 Som eier en sig Beninde:
 Hun pusler, hun passer Fad og Kruus,
 Han nysler ude som inde.
 Hun seer om Dugen er reen og hvid,
 Om Riødet indkøbes til rette Tid,
 Om Sengen har Volster og Lagen,
 Om Lyset passer i Stagen.

Beskeden hun er, uagtet hun
 Saameget gavner det Hele.
 Hun triner ind i dæmrende Stund,
 For Selskabets Glæder at dele;
 Da sætter hun sig saa stille paa Stol,
 Med pene Nolle, med blommede Kiol,
 Og smiler i Krogen og strikker,
 Og skielmsk med Hovedet nikker.

Er Noget hende lidt alt for høit,
 Da har hun sælsomme Lader;
 Det Muntre gjør hende tit fornøit,
 Det Corrigfulde hun hader.
 Hun spiller og gierne med Kuglerne smaae;
 Geskæftig da man seer hende gaac,
 Med liden Skuffe paa Pinden,
 Og venlige Smil paa Kinden.

Hun spotter sædvanlig den Aftenflugt
 At høre paa Skovenes Ugle,
 Hun sidder i Kammeret indelukket
 Med sine Kanariefugle;
 Hun lader dem Sandet i Buret strøe,
 Hun giver dem Korn: og Hampefrø;
 Hver Morgen de vel blive passet,
 Med Rildevand i Glasset.

Fortiener nu ei den Allfinde god,
At Dagen en Bise vi quæde,
Da første Gang hun Piet oplod,
Eil Husets samtlige Glæde?
O længe pusle hun om os her,
Saa taus, beskeden, saa elsket af hver.
Vor Fæst vi ofte gientage
Paa mange lignende Dage!

R o s i n g.

Da han efter et langt Sygeleie viste sig offentlig.

(Skueladsen en Baabenhal, i Midten Kunstneren).

Lør vel en Skygge nærme sig her Livets glade
Kreds?

Lør dristig en værkbruden Mand i Kunstens
Helligdom

Sig vise paa sin Bærestol, og haabe tillidsfuld
En virkelig Medlidenhed, hvor alt er Phantasie?

Vil alle Muser ikke flye, Apol fortørnes ei,
Dg spænde Buen mod mit Bryst? Nei, han er
ei grum.

Nei Kunstens Fader Helios! Du vil tillade mig,
En bøiet Syg, at græges her i dine Musers Glands.
Thi jeg har tient dig glad og tro, som ærlig Fosterson,

Mens Eumeniden sumrede. See, jeg har offret dig
 Det Bedste Himlen skænkte mig: min Sundhed
 og min Kraft.

Tillad da for et samlet Folk at hæve denne Røst,
 Som ofte tolket har din Magt, og smeltet man:
 gen Barm

Her sidder jeg, en Skygge nu, blandt disse Har:
 niser,

Blandt Melpomenes skionne Sværd, og bag Athe:
 nes Skjold.

Men ogsaa jeg har bundet Staal og Kobber om
 mit Bryst,

Og vundet om min sikke Fod den mægtige Cothurn.
 Hvor er nu disse Geners Kraft? Men tie, min
 Smerte, tie!

Banær ei Kunstens Helligdom med et fortvivlet
 Skrig.

Nei, sørge vil jeg som en Mand, og slutte Sor:
 gen taus

I dette Hierte, følsomt end for Kunst og for Na:
 tur.

Tak, elskte Folk, for denne Stund, for dette
 Glimt af Lys,

Der tryller for et Øieblik mig i en sunden Old.
 Her saae I ham den stolte Geert, og Torbens
 Broder Knud,

Og Annas Halvor, Beverlei, og at som Elsker
varm,
Den lykkelige Ungersvend i mangt et lifligt Spil.
Og smidig hans Indbildning snart en Landsbys
Møllersvend,
Snart Almavivas fine List fremstilled, Livet troe.
At havde grusomt Skæbnen ei i Høiden af min
Flugt
Mig fældet i min Sommerdag, jeg havde nydt den
Trøst,
At lønne Eders Velbehag med Frugter af min Høst!

Knudsen, sidste Gang paa Skuepladsen,
som Jack Steady.

"Alas, poor Yorick! — I knew him Horatio, a
fellow of infinite jest, of most excellent fancy."

Hamlet.

Som gamle Jack, det gaaer den gamle Knudsen:
Han siddet har paa Grund i Hospitalet,
Nu er saavidt han bleven flot igien,
Har styret til sin rette Havn, hvor steds
Thalia, som en gyldenhaaret Havfru,
Har vinkt og lokket ham med sine Biser.
Han er en fattig Diævel; men dog elsker
Han Fædrelandet og dets kiække Smand;
Har ofte samlet ind en smuk Slump Penge
I gamle Skindpung, for at lindre Nød.
Nu er han læt; men er dog ikke tied
End af at fare, nei saa kiender I
Ham, splitte mig, ei ret; han kan ei drive

Med stærke Planke og med sunde Skrog.
Der kommen er en Splint paa tværs i Skralden,
See det er alt! den gaaer vel ud igien.
Og gaaer den ikke ud, saa gaaer den ind,
Saa tiener jeg dog Konge, Fædreland
Til jeg er død; og saa er det forbi!
Nu ellers mange Tak, I gode Venner,
Som laae til Anters paa min Rhed i Aften!

De brandlidte Amagere.

Et flittigt Folk fra nederlandske Diger
 Hendrog i fordums Tid til Nordens Riger ;
 En Banke flad i kolden Østersø
 Har de forvandlet til en Edens Ø.
 De fiorte Bærter ind fra deres Haver,
 Og pryded Areltorv med Floras Gaver ;
 Og af den saftige, den sunde Rod
 Forædledes den danske Borgers Blod.

En Nat i Høst, da fyldt var alle Løfter,
 Udbrød en blodig Ild i deres Løfter ;
 Den hvirvled frem, Pomonas bedste Skat
 Fortæred graadig en Octobernat.
 De ilte hid, høit deres Klager lyde,
 De ingen Urter, Frugter har at byde ;
 Den tunge Vogn indkiøre de, med Graad,
 Med nøgne Børn, med braadent Huusgeraad.

Fra gammel Tid i denne Vennekæde
 Det var en Skik at trøste dem, som græde;
 Penias Alter ingen gik forbi,
 Som offred til de Tre og til de Ni.
 Tak Hver, som gav sin Skiærv i Aften atter!
 Den muntre Masse var ei blot til Latter.
 En Digter skildred os med vittig Sånnds
 Ufølsom Rigdom i en Hippeldands.

Modtager da den ringe Skiærv, O Arme!
 Snart, snart vil atter Flora sig forbarne,
 Snart reiser Gavlen sig til Eders Huus,
 Den lille Hytte stiger af sit Gruus.
 Vindskibelige Stræben vil ei standse;
 Snart sender atter, frisk med grønne Krandsse,
 Den store Hauge frugtbar af sin Kavn
 Sin fyldte Kiøkkenkuro til Kløbenhavn.

Kunst viger for Natur.

Den stærke Bjørn, den bange Evale
 Tilbringe Vinteren i Dvale;
 Naar Stormen røver Træet Skiul
 Da floiter ingen munter Fugl;
 Da sidder Hyrden i sin Hytte,
 Hvis Bægge kun for Storm beskytte,
 Naturen er et Liig, som staaer
 I Syge paa sorten Dødningbaar.

Hvad er et Liig? Den Bise smiler:
 En Kraft, som styrkes mens den hviler,
 Til dobbelt skion bag brustne Ly,
 At svulme blomstrende paa ny.
 Snart smiler dette Liig, som skrækket,
 Ei meer af Dødens Blegghed dækket.
 I Ungdoms Grønt det hylles ind,
 Med ny huldsalig Rosenkind.

Som Dag og Nat, Naturen skifter
 Med Lys og Skygge, No, Bedrifter.
 Snart brænder Straalen, kiser Iis;
 Bevægelsen er vekselsvis.
 Ved Sols og Jord's forente Magter
 Den rørte Siæl forbaust betragter,
 Men standser Frugtbarhedens Elv,
 Da skaber Fantasien selv.

Kunst er en Blomst i Vintrens Dage,
 Men kommer Flora skøn tilbage,
 Da tier Fløiten i vor Sal,
 For Lundens søde Nattergal.
 Ei fryder meer et Spil at skue
 Blandt malte Træer, ved laante Lue;
 I Somrens store Skuespil
 Hvert Hierte selv deeltage vil.

Saa tag din Stav, din Vandringstaske,
 Henrykte Siæl, nedlæg din Maske!
 Fra Bust til Bust, flyv som en Bi,
 Sank Honning paa din Blomstersti!
 Naar Kulden kommer med sin Skygge,
 Du Misd af Livets Honning brygge,
 Byd atter Benner til din Sal,
 Og fyld Begeistringens Pokal.

Kunst bøder paa Natur.

Alfader gav et deiligt Land,
 En grøn, en skovfuld Blomsterstrand,
 Til Odins lykkelige Skare;
 Og Herthas Æ var Freden blid;
 Den maatte søge Kamp og Strid
 I fremmed Egn, som søgte Fare.

Naturen gav dem Dvæg og Korn,
 Og Rosen dækte Skovens Torn,
 Og Somren skænkte Blomsterglæde,
 Dens Feil kun var: den var for kort;
 Den ilte alt for hurtig bort.
 Men Vinteren blev Venstabs Gæde.

Da sad de i den lune Hal,
 Og hørte paa den gode Skiald,
 Og lyse svandt de mørke Timer.
 I lykkelige Høst og Mai
 De havde dyrket Frigg og Frei,
 Nu dyrked Bragi de, og Nimer.

Naar Værten staaer i Isens Buur,
 Da blomstrer Kunsten som Natur;
 Erindring maa paa Savnet bøde;
 Og Siælens Blomster har den Art,
 At et de visne nær saa snart,
 Som de der kun i Vaaren gløde.

Saa lader os da dyrke Kunst,
 Mens Østersøen med sin Dunst
 Ei vore kolde Ryster slipper.
 Lad Natten storme mørk og vild,
 Her funkler klar en venlig Gld,
 Et Tjyrtaarn for den kiække Skipper.

Vi styre vil mod Smagens Havn,
 Saa mærkes ikke Somrens Savn,
 For Frigga vil os Bragi lønne.
 For Fuglesang vi har Musik,
 Og Solskin i den Bises Blik,
 Og Blomster i de hulde Skionnel

Hamlet paa Kronborg.

Det gamle Kronborg staaer den Dag i Dag
 Graahærdet og firskaaen. Taarnet kneiser.
 Verbødigt stryger fremmed Skib sit Flag,
 Naar det forbi ad salten Bove reiser.
 Som Kæmpeskjyge stor fra Hedenold
 Udvender stærke Fæstning med sin Vold.

Men Freden hersker nu i Danmark blid,
 Og dog sig der forsamle dine Sønner
 O høie Asathor? Er det til Strid?
 Nei, Fæst beredes her, saa vidt jeg skionner.
 Fra stille Hvælving viger Mørkets Gys,
 For tændte Lampers muntre Flammelys.

Og hulde Qvinder, yndigunge Møer
 Jeg usørfærdet seer til Borgen ile.
 Det er da ingen Kamp, hvoraf man døer,
 Her træffer Skionhed kun med Amors Pile.
 Mod slige Skud ei Kraft i Skjoldet boer,
 Steds spæde Freia tvang den stærke Thor.

Dg Kunsten tvinger følesløs Natur:
En Sommerregn i Hallen Jeg mig nærmer.
Dg Vintren svandt, og gamle Fæstningsmuur,
Steenpillen fiule brogetmalte Skærmer.
Paa Fantasiens Vinger flyves let
Eil fierne Steder i et Aandedræt.

Ei Heltens Bryst er koldt for din Magie,
O ædle Kunst, og for din gode Sanger.
Her spilles Hamlet. Paa Terrassens Sti
Derude Vandet selv i Natten ganger,
Den hører Spillet, undrer sig derover,
Dg lytter tyssende paa Sundets Bover.

Den vandrende Digter
 eller
 Don Quixote den Yngre.
 En Idyl.

Syng ved Guitarren, o Skiald, en Sang om
 Ynglingen Rudolf,
 Som af en sværmerisk Ild forført, af ungdoms-
 melig Blindhed,
 Ene sig søgte sin Lyst i Oldtids dæmrende Skyg-
 ger;
 Oversaae hvad Herligt der blomstred frodigt i hans
 Tid,
 Med eensidig Foragt; fordi saa utallige Torne
 Stiulte den svulmende Rosenknap i sværmerisk
 Taage;
 Indtil Kiærlighed huldt oplod hans Pine; til
 Pigen
 Smelted hans Bryst, og forbandt utydeligt stræ-
 bende Længsler
 Til et virkeligt Held, som Oldtid soned med
 Nutid.

Dette forkynde din Sommersang, min smilende
Musa!

Under en Steeneegs dæmrende Lov, mens Dug-
gen besprængte
Smaa rødkronede Blomster, og saftige Bærter
og Urter,
Ungkarlskraftig han stod, med de spirende Duun om
sin Hage.

Haaret flagrende, Trøien var kort, gigantiske
Støvler;

Men Kasketten var blegviolet med sølverne
Snorer,

Hentet fra Jenas Marked. Den lette Skramme
paa Kinden

Bandt han sig ridderlig der i en Tvekamp, Bo-
gen i Haanden,

Nibelungernes Digt, hans Bibel, trykte nu
Armen

Fast til ungdommeligtsovmende Bryst; og ventende
Svogren,

Hvilken i nærmeste Kro drak Biiin og Hestene
Band gav,

Sang han i blomstrende Bøgsals Ly sin fyrige
Længsel:

'Ewigskionne Natur, hil dig! Du blusser be-
standig.

Kraftigung, om endog affalmet Menneskelivet
 Sortner som liden forsvindende Blod til Kul under
 Aften.

Skionnere Grene vist strakte sig ei med kølige
 Bladkrands

Kring Kong Didrik af Berns beløftede Tinding;
 Cypressen

Stod ei en rønkere grøn Pyramide, ved Rolands
 Gravsted

Hisset i Roncisvallis, end Granen her over
 Kloften.

O hvi est du dog, skionne Natur, kun vorden et
 Landskab

Uden Qvinder og Mænd? Din Tomhed smerter
 mit Hierte.

Leved vi dog i den salige Tid, da paa vrinskende
 Ganger

Damen rank giennem Stoven red; en gyngende
 Strudsfiær

I den forvovne Hat, og en Falk paa fyldige
 Skulder.

Hørte jeg atter, som da, til Hjortens Stønnen
 et Jagthorn;

Treen i den hvælvede Sal, og tømte med Rids
 dren et Bæger,

Mens Kapellanen af guult Pergament med røde
 Frakturer

Høit Stamsfødrenes lyse Bedrift oplæste: hvad
 heller
 Eventyr af en skion Fantasi om Kæmper og
 Dverge.

Her maa nu jeg usalige Svend mig kiede, til Dø-
 den

Over det flauv Familieliv, maa døie dets Sags-
 ter.

Nei, ærværdige Nest, til dig henstræber min
 Hu kun,

Til mosdækkede Stene med Bedbendranke i Rif-
 ten.

Saa var i Skoven hans Ord; han taug, og
 hurtig besteg han

Postkaret som kører til Frankfurt; fastede
 mut sig

Hen i den bageste Krog. Du hilste ham, ærlige
 Kjøbmand!

Ogsaa Du, velmækkede Studerpranger! og Du, smal-
 livede Kammerjomfru! Han mærked det ikke; men
 luffed

Øinene til, og sov; og drømte sig baaret i Taar-
 net

Paa Elefantens Ryg, i Middelalderen; og Svog-
 ren

Blev ham en Morian, men Pidsken en Fork,
 som stak Elefanten.

Følge ham Stridt for Stridt, det vilde vorde
 for langsomt,
 Lidet Stof kun giver til Digt den polemiske Bee-
 mod;
 Havde, som Don Quixote, for Borg han Kro-
 erne taget,
 Maritorne for Nø, og Bærten selv for en Nids-
 der,
 Meget finge vi da fortalt; men Rudolf begræd
 kun
 Tiden og Rum, og Historiens Gang, og ærgred
 sig jevnligt
 Over det Trivielle, som mødte paa støvede Land-
 vei.

Nær den hellige Rhin nu fører han atter; en
 Indgang
 Perlefarvet med sorte Stakit indbyder ham gæst-
 fri
 Udi en Skov. Alt springer han af. Han taber
 Kasketten
 I sin Iver; betaler hvad end han skylder, til
 Rudfen;
 Nikker paa Hovedet og gaaer, og forsvinder i Bø-
 genes Skygge.

Men ved den perlefarvede Port sig hæved en
 Lyftgaard,

Stor, nybygget, med fortblaae Tegl og mægtige
Ruder.

Huset vendte mod Øst, en blomstrende Park op
grændsed

Til dets Havestuder, som aaben stod; men i
Døren

Sad paa Bænken en Mand, med forstandigt Ans
sigt, og læste

For sin Hustru, og tvende som Roser blomstrens
de Piger.

Disse lyttede taust til hans Stemme, med elsker
lig Andagt;

Hæved iblandt fra Kammen de hvælvede Pander,
med Dine

Blaae som Forgiætmigei, og med Smil de skotted
til Manden.

Men med Elsiehænder opstrøge de stundom og fær
sted

Bruntnedhængede Lok, som ved Bøiningen gled
over Øiet.

Disse gik Rudolf alvorlig forbi, og hilste dem
ikke;

Selve de legende Børn, som i Porten sad og
fornsied

Sig med Blomster og Straae, en nydelig Amor
og Bacchus

Endsed han ei; de hørte jo med til smaalige
 Nutid.

Oldtid vinked hans Hu; han skyndte sig over den
 Lilles

Lokkede Tinding i Porten, og drog hvor Stø-
 ven var dybest.

Her først hviled han sig paa en Stub, hvor utal-
 lige Myrer

Bygged i troffede Bark og ham krøb i Haaret
 og Støvlen,

Mens med pathetiske Flammer igjen han taled, som
 følger:

Vel at Stormens ærværdige Drøn i Bøges
 nes Binger

Hindrer mig i at beundre de sentimentale Tira-
 der;

Vel at den buffede Birk, at den tarbladrynkede
 Ypern

Stiuler mig hin elegante Person, med prægtige
 Cirkel,

Bærdige Titelvignet til en Nytaarsgave for Das-
 mer.

Saa han taled og løfted fortrydelig Øiet, men
 slog det

Brat til Jorden igjen, af en selsom Gysen
 betagen;

H

Thi, saa tyldes det, mørk, som en rynket Kiær-
 ling med Korsklæd
 For, med en Krykkestav i sin Haand, med en Kat
 ved sin Side,
 Stod, gulgusten, med rystende Knæ, Oldtiden
 personlig
 For ham, legemliggiort, en tandløs, hostende
 Qvinde.

Høiærværdige Moder! udbød han, kommer Du
 saadan,
 For med snilde Kontrast at stille det lurvede
 Flinter
 Hst i sit sandeste Lys? O hiertelig da mig vel
 kommen.

Allegorist betyder din Pandes hyppige Ryn-
 ker,
 Mærket som skjuler hin hellige Kraft; med tarve-
 ligt Korsklæd
 Trodser Du Tidens Forsængelighed. Din trogede
 Krykkestof
 Viser hvor lidet Du har at forlade dig paa, for
 at svæve
 Fra din revnede Grav, et Nutid varslende
 Billed.

Ratten er Freias Tegn, saa gustned Germaniens
 Frela.

Men den ærværdige Qvinde ved Krykken hosted
 og svared :
 Narene lære vel Folk tilsidst gaae sagte; . da jeg
 var
 Ung, da løb jeg saa hurtig som Du; men høvite
 Svende
 Spotter ei aldrende Folk, thi Svaghed er Hvers
 mands Herre.
 Da nu Rudolf erfoer, at den rystende Qvinde
 ved Krykken
 Ei var en mythologisk Person, da tænkte han:
 Er hun
 Ikke maaskee da en Her, fra en Muur bag Bus
 sken i Slevem?
 Ofte jeg læste tilforn om lignende trogede Qvin
 der,
 Hvordan de tit bedroge med List ungdommelig Tro:
 skyld.
 Eller er hun maaskee en Røverkone, som lot:
 fer
 Med i den blodige Morderhal; hvor med blinkende
 Knive
 Røverne sidde tilbords, i Forventning, lytte til
 Klokken
 Hvis usynlige Staaltraadstræng over Veien sig
 strækker,

For at forkynde dem Bognenes Løb, og Vandrens
rens Fodtrin ?

Men den ærværdige Qvinde ved Krykken smilede
og svared :

Lyster Dig et Glas Vand, saa kom! der springer
en Kilde

Hist, hvor hin grædende Driil mod Bækken bøier
sit Hoved,

For søgrønne Lof i de flydende Bølger at
dyppe.

Klippen er brat, bevokset med Mus og trevlede
Bedbend;

Men giennem Nabningen springer en sølvklar Straale
med Susen

I en rummelig Muslingeskål. Delphinen af Mar-
mor

Holder den høit paa sin Stiært, og med Skum
fra Muslingens Rifter

Flyder det perlende Vand i utallige Straaler paa
Musset,

Hurtig i Bækken, hvis hvideste Sand Dig viser
i Bølgen

Evømmende Hundesteiler, der smutte forbi mel-
lem Sivet.

Men med Knorterkieppen i Haand gienstvarede
Rudolf:

Har man nu alt i Beslag da taget? Er alt i For-
pagtning?

Selv det uskyldige Vand tør meer ei springe, med
giæstfri

Straale fra Musset i Wandrerens Hat, naar ei
han i Lommen

Griber, for strax at betale Naturens villigste
Gave?

O saa viis mig da flux afsted, til de hellige
Nester

Af en forsvunden Old, hvor Mennesket ei var en
Høker.

Hist paa Bierget i Morgenens Guld jeg skuer
en Ringmuur;

Siig da til Borgruinerens Hal den korteste Wei
mig;

Der tilbringe jeg Timerne vil, blandt hellige Skyg-
ger.

Men den rystende Qvinde ved Krykken smilede og
svarede:

Ikke skulde Du just, min Søn, berømme saa
heftigt

Oldtidsgiæstfriheden, da røved, plyndred og
brændte

Man i Krigen ei blot, men helst naar Freden var
mildest.

Brug nu Forstand, da stufes du ei; men van
 Keligt var det
 Voldsmandsmagten flink at imodstaae. Enildeste
 Hoved
 Trodser ei Kollernes Knusen; ei altid ædlere
 Hierte
 Voer i det bredeste Bryst. Stærk Arm er sielden
 retfærdig.
 Hisset hvor Broen gaer over Bækken, for dum
 et Toldhuus
 Hæved sin Ringmuur. Tolv Rovbrodre bygged
 derinde.
 Ingen Pillegrim nærmed sig did, der ikke til
 Afgive
 Yde dem maatte sin Haand den høire, ja Venet
 det venstre.
 Gengang drog der en Kæmpe forbi, den nordiske
 Wigda;
 Hildebrand, Kong Didrik af Berns Tugtmes
 ster, ham fulgte.
 Da nu de Røvere Helten saae, da raabte den
 Første,
 Grammaleifur: Hift rider en Svend, han eier
 et skiont Skjold,
 Hvilket tiener mig bedst, det skal han yde til
 Afgift.

Skifter saa J mellem Eder hans Vaaben, som J
kan enes!

Herligt glimter hans Sværd, gienmæled Broderen
Studfas,

Være det mit! Men Trælla skreg: Mig lystet
hans Harnisk.

Sigstav kaared hans Hielm. Den Femte sagde:
Saa røver

Jeg hans Hest. Den Siette: saa vil jeg noies
med Riortlen.

Hvad har jeg da tilbage? den Syvende snysed,
ifald ei

Støvlernes haarde Staal? Den Ottende raabte
med Latter:

Jeg afhugger hans Haand! Den Niende noies
med Foden.

See da stredes tilsidst de Tre om Kamperens
Hoved.

Hadde nu Helten ei stærk med Riæthed veiet dem
alle,

Opbrændt Borgen, og Røvernes Støv nedkastet
i Floden,

Megen Waade vist end var skeet i det skulende
Kovslot.

Da nu vor Rudolf mærked, den hostende Qvinde
ved Krykken

Belersfaren og kyndig var i poetiske Frasagn,
 Fatted han Algt for hendes Person. Imens hun
 fortalte
 Vare de kpmne til Bækkens Rand. Hun langed
 en Øse,
 Brunlige Rokusskal, som fast var lænket til Klip-
 pen,
 Giød deraf i det riflede Glas og fyldte til Bred-
 den;
 Rakte ham tiolige Bæger og bad ham Tørsteh at
 slutte.
 Men under Bøgenes Hang af Krat sig hæved
 en Hytte,
 Hyggeligt sammenfløttet af Mus og knudrede
 Grene.
 Hytten gik i en Spids, med Straa takt; krydsens
 de Klemmer
 Fæsted dens Nas, at ei Regn indtrængte sig did,
 eller Blæsten.
 Men i den forreste Bæg var en Lem, hvis aab-
 nede Fiirkant
 Det Indvendige viste. Man saae Straaleiet med
 Bolster
 Underst i Krogen; et Bord af Fyr, vel skuret med
 Aske,
 Snehvidt stod i den anden Kant; paa Bordet en
 Krukke,

Halvglasseret med Seglgarnstag; thi Hanken var
brusten.

Henne paa Væggen han skued af Blik en tarvelig
Lampe.

I den bageste Krog var et Bræt med følgende
Bøger:

Først Den Bedendes Kiæde, dernæst en Billedes
Bibel;

Hørlige Træsnit saae man deri om Kain og
Abel,

Om Kong David ved Harpen, om Jesabel, som ned-
styrtes

Høit fra Vinduet i Hundenes Flok og ynkelig
omkom.

Smolkens Andagt fandtes ved Siden, i brunlige
Lærbind,

Spøttet med rødlig Stærk paa Snittet og heft-
tet med Hager.

Keineke Fos i Quart, og Uglspil laset og trevs-
let;

Vindet havde den mistet forlængst, thi Nicolai
Klemke

Konens Søn, som saa mangen en Søndag giæstede
sin Moder,

Flittig studered deri. Ved Uglspil stod Fortus
natus,

Robert von Ugerkaal, og fleer romantiske Skrif-
ter.

Samtlige Bærker med inderlig Fryd betragted
ung Rudolf,
Wendte til Kildeqvinden sig snelt og raabte: Min
Moder,
Hil Jer! I er en viis, en from, en tarvelig
Qvinde.

Eders Bibliothek kun er lidet, men det er udsøgt,
Klassiske Bærker jeg finder i geistlig og verdslige
Sager.

Hvis I tillader, da bliver jeg glad hos Jer til
i Morgen,
Læser i Eders Fortællinger lidt i Aften paa
Sengen;

Men med Baarsolstraalen i Gry forlader jeg
Leiet,
Hist at besøge Ruinernes Vloek, paa svalende Fjeld-
kant.

Men den rystende Qvinde ved Krykken smilede
og svarede;

Liden Magelighed forvist kun yder min Hytte;
Vil du opholde dig her, dig begiv til herlige Lyst-
gaard,

Som Du ved Skovenes Indgang saae; der finder
du noksom

Al Bequemmelighed; dens Eier er venlig og giæstfri.

Der er Bøger fuldtop i mahognibrunlige Starbe,

Engelsk, Tydsk og Belsk og Franssk, og hvad Du forlanger.

Ogsaa finder du der to deilige Piger, som Roser

Ungdomsfriske; de ville vel bedre forkorte dig Tiden

Bed et rigeligt Maaltid, end jeg bedrøvede Qvinde

Bed Tranlampen, og ved en Skive kummerligt Rugbrød.

Men med Fortunatus i Haand giensvarede Rudolff:

Tænk du Skoven jeg søgt og langtfraliggende Field har,

For at begiære, hvad meest jeg skyer, fordærvens de Luxus?

Her jeg bliver i Nat; hvis hos dig, i en Tegstopt

Riølige Krone blandt Fuglenes Sværm tilbringer jeg Natten.

Efter som nu Qvældqvinden fornam det Rudolffs Beslutning

Var uroffelig, svared hun: Vel, men hielp mig
maa du.

Vag min Hytte vi Teltet har giemt, hvor Nicolai
Klemke

Cover, naarhelt han besøger mig her; thi Hytten,
det seer du,

Nummer kun Een; jeg selv er skrøbelig, skranten
og gammel,

Hofter, som tit du har hørt, og taaler ei farlige
Natluft.

Men med ungdommelig Kraft fremdrog nu Stans
gene Rudolf,

Stødte dem dybt i den mofede Grund, og skilte
dem vel ad.

Derpaa spændte han hurtig sin Telts hvidtblegede
Bægge

Fra hinanden med strammede Snor, og bankede
Pinden

Fast, ved Hammerens Kraft, i den kløverbloms
strende Græstørv.

Men den flagrende Lap for Aabningen hæved han
fløgtig,

Bandt den i Bøgenes Green, og Straa sig hented til
Sengen.

Straaet var tørt og glindsende gult, og knaged
elastisk;

Kildeqvinden besad til Behov et klækkeligt Forraad,
 Heget vel i en jevnglat Stak, som Hæsse bag
 Hytten.

Nu ham ved Hovedgiærdet blev lagt som Vølster
 hans Badsæt.

Saadan, med Fortunatus i Haand, sig smilende
 strakte

Paa Straaleiet vor Helt, med Behag, mens Qvinden
 ham vælted

Huggeblokken til Giærdet og laante ham villig sin
 Lampe,

Fyldte den vel med Tran, slog Ild, men pusted
 forgiæves

Lang Tid, før hun sig fanged en Gnist i fugtis
 ge Trødske.

Derpaa Svovelsikken hun tændt fik, nysende
 ved det;

Thi af en qvælende Damp fremsteg den blaalige
 Flamme.

Men da Lampen var tændt og var sat paa Blok-
 ken hos Rudolf,

Ønskete hun ham god rolige Nat, og bad ham
 forsigtig:

Ei at sumre fra Lyset ind, men slukke det vel
 først.

Nu i den eenlige Telt fornsied med Bogen sig
 Rudolf;

Stred ved Teltens Dør og ham hindred Diet at
lukke,

Som da Brutus blev vaer ved Philippi sin tændende
Daemon.

I Dagbrækningen først han opdaged den knurrende
Hankat,

Freias Lystattribut, som sad for ret at beglue
ham.

Først da Eos i Øst med Rosenfingrene fremsteg,
Krysted ham Søvnens Gud i sin Arm og styrked
hans Kræfter

Men da den brændende Morgensol med vældige
Straaler

Glimted ned giennem dæmrende Bøg, og brændte
paa Rudolfs

Stråhalm; mens i en talrig Flok forhungrede
Fluer

Killed med Sugerøret hans Ansigt, agtende lidt
kun

Armenes Slag: de fløi i en Kreds og satte sig
atter;

Sprang han utaalmodig fra Leiet, arled sin
Badsæk,

Greb sin Stav, sin Kasket, og forlod den tryk-
kende Qualme.

See da viste den gamle Bertinde Gæsten til
 Afsted
 Kædede Fjeldsti; hvilken i steilopstigende Straas-
 ning
 Bragte ham lidt efter lidt fra Dalens Zinobers-
 tage,
 Hvor den kislige Buss omskygged sølverne Flods-
 bugt,
 Til Steenhvælvinger, revnede Fjeld og haarde
 Granitblok,
 Hvor med fordoblet Kraft Solstraalen spillende
 brød sig.

Men hvor en rødbrun Muur af længsthenstulde
 nede Teglsteen
 Hæved sin grønsværkrandsede Bæg med ulige Kans-
 ter,
 Kastende dybt i Dalen sin graa, steenkislige
 Skygge,
 Did han ised med hurtige Skridt, opmærksom bes-
 .tragted
 Hals forvittrede Firkants Hul i høieste Borgs-
 taarn,
 Hvor tilforn med Hatten i Kløver, med Stivels-
 sekrave
 Ridderfrøknen rødrende sad; nu bygged kun Sva-
 len

Ved den møre Gesims; og istedetfor Jomfruens
 Die
 Smilte det Himmelblaa, med Azur fra dristige
 Firkant.

O hvor quæbed det Rudolf her i Skyggen at
 hvile!

Intet han ønsked sig meer, end at see den ærværdige
 Slotshal,
 Løved dog lidt for sig et at forkiøle, naar ind han
 fra Solen
 Pludselig treen, i den kolde salpeterfugtige Fors
 gaard.

Men, som en sørgende Skipper ved Havet efter
 sit Skibbrud

Overvæter sit svare Forliis: ham leved Neptus
 nus

Kun det revnede Noer, hvorpaa han grundende
 hviler;

Øiet betragter med Beemodsblik de fraadende
 Bølger,

Grunt de sluged hans Haab, hans Flid, nu
 spotter et Havblik;

Eigerviis her Ynglingen sad, paa det blødeste
 Floilmus;

Mens Vaarlusten med venlige Pust omvisted
 hans Lokker,

Huldt afbedende Vintrens Harm, som styrtede
Muren.

Her er Stilhed og Ro for min Siæl bag tie-
lige Porphyr
Raabte med Ild Rudolf; og det Høie maa
søge det Høie.

Bygger ei Ørnen helst paa Fjeldsteenkanten sin
Kede,

Medens Røven i gullskjort Sand, med Skæl-
ven og Bøven,

Graver en feig Labyrint for sin Flugt med dobbel-
belte Dørre?

Livet er sunket fra Fjeldet til Dal, og synker
fra Dalen

Atter i Sumpen; et værdigt Kapel for ængstlige
Straadød.

Men som med Velbehag nu Rudolf i smaa
Monologer

Yttrere sin ædlere Sands, afbrudt ved Fuglen og
Blæsten;

See, da tyktes ham høre forvist han bag Rids-
derruinen

Psalmetoner, en Menigheds Røst. Og som en
forundret

Drommer, der sikkert ei veed, om den Lyd der
træffer hans Øre

Virkelig er, eller blot Indbildnings lustrige For-
 ster,
 Gled han ind bag skjulende Muur. — Da hæved
 en Kirke
 Herlig med gothiske Hvælving sit Rum bag selve
 Ruinen,
 Aabnende vidt sin dobbelte Dør. Da skuede Rus-
 dolf
 Kulsort Korset af Ibenholt, og Alterets Voks-
 lys
 Straalte med dæmpede Skin giennem Hvælving-
 gen, lysende lidt kun
 Tavlen's Billedeværk, der i lang Tid savnede Gul-
 det.
 Hvo det nærmere skued, fornsied sig ved at be-
 tragte
 Bibelske Stykker, et heelt Testament, udskaaet
 i Egen
 Med utrættelig Flid. Men beundred Salomons
 Domstol.
 Degnen viste det stolt til mangan Ni mmed,
 og bad ham
 Føle paa Knæet, hvor rigtigt det var, med
 Sener og Muskler.
 Ligerviis det bleggede Noer, paa Jorden, for-
 sølvet,

For at skille det vel, fra det Levende gyldne, hvis
Hoved

Medhang, medens ved buttede Fod Skarprets
teren holdt det.

Kirken selv var liden og fast, med hvælvede
Buer,

Mørkblaae Stolestaderne vare med hvide Lister.

Men paa Bæggen et Billed man saae af den
lidende Jesus,

Tornekronet, med dryppende Blod, samt udtæret
Legem.

Narenes venlige Støv havde dækt det; flittige
Spindværk

End arbeided paa tættere Slør; thi en sygelig
Gysen

Hæver ei Siælen til Gud, men nedslaaer ku-
ende Modet.

Hisset et Orgelværk med nys forselvede Piber,

Syrstens forgyldte Navn i Zinoberskiold med en
Krone,

Samt en Stjerne, som klang og bevæged sig,
naar der var Høitid,

Mildt forskionned den vestlige Kant. Den vældige
Samklang

Hved de skingrende Stemmer, som skreg; og
Tonernes Almagt

Dybt i hvert bedende Bryst giød Andagts hellige
Flamme.

Just som Rudolf i Kirken treen, da hæved en
Olding

Snehvid Tinding, og stæeg paa Prædikestolen; hans
Hænder

Folded han fromt, og løfted sit Blik mod Hellig-
aands Duen,

Under den kunstige Stols nedhængende Himmel.
Da blev der

Tausf overalt. Men vort, med kraftig, Mandig-
heds Stemme

Takked den værdige Gubbe sin Gud, for al den
Belgierning,

Hvilken ved rigelig Høst i Nar Omegnen bevist
var.

Ofte jo — talde den værdige Mand, — fortviv-
lede Mismod

Hæved i Baar sin Klage, naar han, som Skyerne
spænder,

Lillob tærende Tørke; da nedfaldt frugtbare
Byger

3 overflødig Strøm. Nu, heed det, kommer en
Syndflod,

Den fordærver vort Korn. Da sendte Jer Herren
sin Stormvind,

Tørred Jert Land, at Kornet fik Kraft. Da klyn-
 ked J atter:
 Nu nedstyrte de bugnende Straae, hvo reiser
 igien dem?
 Herren har reist Eder dem, J Lidetroende!
 Kneiser
 Gylde ei alt den frugtbare Stat? Arbeidsomme
 Høstkarl
 Binde med Sved i den brændende Sol de væk-
 dige Neger.
 Egnen er glad, og Fiolen til Dands alt Skar-
 ren forsamler.
 Kroen gienlyder af Lyst, i Egnen er jublende
 Brimmel,
 Skulde da Herrens Huus staae tomt? O sjunger
 og beder!
 Takker alle nu Gud! — Da klang den blinkende
 Stierne,
 Skiant i Orglet med sølverne Lyd; da toned de
 dybe
 Piber, de hellige Fløiter, Gedachten og Princis-
 . palen;
 Selv den vilde Mixtur indblandte sin klingrende
 Stemme
 Med Almuens forenede Røst; da takked de Her-
 ren.

Men med knækkende Støvler af Kirken atter
 udsneg sig
 Rudolf; satte sig udenfor Døren paa kislige
 Steenbænk,
 Stirrende vredt i den vilde Natur. "Ha! — raabte
 han heftig —
 Dybt er Mennesket sunken forvist, naar kun han
 i Kirken
 Gaaer, for at takke for Mad, som en Ulskarl
 takker sin Husbond.

Ud af den aabnede dobbelte Dør just smuttede
 en liden
 Eul, spidsnæset, fortrydelig Mand; til Ynglingens
 Yttring
 Lytted han flygtig, fornam at misforstod med
 Præsten
 Taleren var; og i Hast, glad ved at finde sit
 Medhold,
 Latted han hurtig en lugslidt Hat og skreg i
 Diskanten:

Ja min Broder, med rette Du ærgres.
 Al, men hvad hjælper
 Hele Philantrophien, hvad gavner al vor Op-
 lysning?
 Tiden tilbagegaaer, som en Krebs; den Sætning
 er rigtig.

Kunde du Basedov see af din Grav, forklarte
 Voltaire,
 Milekul da græd I forvist; hvo fælder ei Taar
 rer?
 Har ei en latterlig Overtroe, lig skadeligt
 Ufrud,
 Qvælt Oplysningens Blomst? Hvad skal de Fiæles
 bodstreges?
 Aldrig, selv paa Theatret engang, jeg yndede
 Farcer,
 Mindst i Kirken. Hvad skal den Klang, de Vis
 ser og Toner?
 Hvad betyder den Præken, den dumme Gladdren
 til Hjertet?
 Tal til Forstanden med Klem, i logisk Orden!
 Inddeel dit
 Tankesystem, som sig bør, i Paragrapher, met
 thodisk.
 Skulde du feile dog lidt iblandt? Det hændes den
 Bedste!
 Eger intet min Ven, naar du feiler allene meto
 disk.
 Selv har jeg skrevet et smukt Fragment om Hel
 ligedages
 Tal, som os stjaeler den gyldne Tid; om Kir
 kernes Mængde,

Hvilken betager os Nummet. Jeg gjorde det billige

Forslag

Hæve man burde hver Fesdag, reent; kun Een jeg

forundte

Menigheden endnu: det var almindelig Bed-

dag,

Hvorpaa stunges: "Forbarm dig over os fattige

Stympre!"

Ehi paa klog Mands Wiis jeg forudsaae: lidt ef-

ter lidt først

Bænnes til rigtig Diæt Patienten. Kirkerne,

bad jeg,

Bruger til Hospitaler, til Fodselstiftelser, Tugt-

huus.

Ik, men kun lidet hjælper en klog Mands Tale.

Vor Verden

Bliver en sandelig Klods, og Sandsen vil pir-

res. Behager

Dem en Prise Tobak?" — Her afbrød Tænkeren

Talen;

Stakke sin Daase til Rudolf hen, og stak sig en

Ladning

Selv, med et oversandseligt Smil i en sandelig

Næse.

Men gravitetist udtreen af Kirkedøren et Mands

folk;

Kraftig for Troen som jeg. Selv spotter jeg
 Martyrdøden;
 Thi jeg veed dog, I hænge mig ei; det har I
 ei Mod til.
 Men saalænge jeg orker, jeg høit skal brøle: for-
 bandet!
 Ned i den sorteste Pøl Enhver som vover at
 tænke
 Anderledes end jeg. Dog at hvad hjælper min
 Iver?
 Kæreſte Benner, for Naadens Skyld, dog ſeer
 mine Taarer!
 Græde viſt kunde jeg Blod, I Elſkelige, for
 Eder;
 Thi kun bygt Eders Huus I have paa Sandet.
 Det dratter!
 Inden I vide deraf, I paa Næſen ſyltes i Dyn-
 det.
 Men jeg veed det, jeg veed, det virke de fal-
 ſke Profeter,
 Gaareklædte, men dog indvortes rivende Rovdyr,
 Hvilke fordærve mit Folk med gudsfor-gaaen Op-
 lysning;
 Sær Philantropen her, den ſmaa ſpissnæſede Kæl-
 tring!"
 Derpaa Kæppen han løſted, og høit opſvun-
 gen mod Himlen,

Sank den, lig et knusende Lyn, mod Tænkerens
Næse.

Men Oplysningen leed ei sigt; med kradjende
Negler

Styrtes den Overtroen i Haar. De revdes og
sledes,

Hunden og Ratten lig; de sparked i Siden og
banked,

Lig Matrosen og Landsoldaten; lig to Elemen-
ter:

Mørkblaa Vand og den Skarlagens Ild, naar de
stridigen blandes.

Men som BARNET, for hvilket et Speil man
holder, naar fælt det

Brænger sit Ansigt i heftige Skraal: det skammer
sig snarlig,

Aftører Taaren og leer; saa Rudolf, underlig
ryftet,

Misforsøiet med Sværmerens Ord, og Bidne
til Slagsmaal.

Og da den værdige Præst af Kirken treen med
Datter,

Efterat Slaget var endt (selv Fantanismen og
Frækhed

Taalder ei Wisdoms rolige Blik) da hilfed ærbø-
digt

Rudolf sølverne Mand, og nedtog Øiet med
Rødmen
Da uskyldig og blid ham betragted den hulde Klo:
tilde,
Hvilken med Psalmebogen i Haand, i tarveligt
Svergarn,
Med Kornblomsternes Krands i sit Haar, hiem:
fulgte sin Fader.

B o r g e r s a n g .

Bil du være stærk og fri,
 Maa Du Bæret føre.
 Net, at staae sin Konge bi,
 Bør hver Mand tilhøre.
 Fordum vistes Den til Hæl,
 Som var uden Ære;
 Kun den overvundne Træl
 Fik ei Sværd at bære.

Hvo ei da som Kæmpe stod,
 Kaldte man en Slave;
 Gisdet blev hvert Aar med Blod
 Dannerkongens Have;
 Men udyrket Haven laa,
 Stiult bag Skovens Høie;
 Thi naar man skal stedse slaae,
 Kan man ikke pløie.

Kunsten kom i Fredens Favn,
 Fulgt af Snillet's Glæder;
 Og ved bøgomkrandske Havn
 Reiste nu sig Stæder.

Loke veeg og Valdur kom;
 Kirken høit sig reiste,
 Og bag Herthas Helligdom
 Roskilds Taarne kneiste.

Kampen meer ei ærtes blot;
 Thor og Odin grunder,
 Byder ind til deres Slot
 Mimer og Baulunder.

See, da var den danske Mand
 Blot ei Helt i Norden;
 Og den ædle Borgerstand
 Stod ved Isfiorden.

Ei den fri, den danske Mand
 Solgte bort sit Væрге;
 Deler ikke Trællestand
 Med de feige Dvæрге.
 Hamren seer ei ilde ud
 Ved et Sværd, som rammer:
 Har ei Thor, den stolte Gud,
 Baade Sværd og Hammer?

Ærligt stod vi, Rad ved Rad,
Bæbnet, naar det giælte.
Danmark skylder Ærelstad
At det end har Helte.
At ei hele Rigets Navn
Svandt for Trællesforger,
Derfor takkes Kiøbenhavn
Og den danske Borger!

Wil Du være stærk og fri,
Maa du Glavind føre;
Net, at staae sin Konge bi
Bør hver Mand tilhøre.
Fylde nu det blanke Maal,
Hver, med Sværd ved Side:
Den kun drikke Kongens Staal,
Som tør for ham stride.

Colbs Sølobryllup.

Hvor er saa stor, saa reen en Lyst,
 Som Hyttens eget Held?
 Den styrker hver en Bondes Bryst,
 I Dalen og paa Field.
 Vel fremmed Fryd behager fort,
 Dog den maa snart forgaae,
 Men aldrig iler Bløden bort,
 Som boer i Ardens Braa.

Skiondt Flora længst i flygtig Dands
 Forlod den kolde Mark,
 End blomstret Skovens Egekrands
 For Hyttens Patiark;
 For Abraham i Oldingskraft,
 En Krands af Egens Lag!
 Og havde Skoven Blomster havt,
 De var ei valgt i Dag.

Ei Fader blot for Vættten her,
Med Høstens Sølvhaar;
Men virksom Fader for Enhver,
Som gavne Du formaaer.
Dig sømmer Egen! Egens Blad
Din Jøse klæder bedst;
Mens dine Børn i glade Rad
Belsigne denne Fæst.

Sid længe stærk iblandt os her,
Du Statens sieldne Mand!
Du Hierte, som har Kunsten kjær,
Og selv den øve kan!
Du Husbond for en trofast Viv,
Du Fader for en Slægt!
Belsign dem Gud, styrk deres Liv
Med hellig Baretægt!

Martin Luther.

Paa Reformationens Jubelmorgen.

Hvad bebuder i Dagbrækningens Morgenfjær
 Med tidtgientagne Drøn-hisset fra Fæstningens
 Bold Kartoven? Er nær atter en fiendtlig Magt,
 Sendt at kæmpe mod Axelstad?

Drog en drabelig Helt, glad ved sit Seierstog,
 Laurbærkrandsset, besprængt nys af de Slagnes Blod,
 Stolt fra Leiren? og lod Rualdet fra Svælgenes
 Ildmund: Held Undertrykkeren?

Nei, nei! Kampen er endt, sølverbevinget Fred
 Høit, med himmelblaae Fjær, moderligrugende
 Svæver over vort Land. Rimende Klokkelyd
 Tyder glædelig Høitidsfærd.

Martin Luther, din Dag! stor som en Verdenshelt;
 Ei ved Sværdenes Magt, eller ved Slagnes Blod,
 Men ved Kraften, som Gud høit over Klostrets Muur
 Indgiød dybt i dit Kæmpebryst.

Ei dig Timur sin Pii, ei Alexander dig
 Hielm gav; Attila dig stod ei med Horder bi;
 Svag, i Nag du ei bandt Folket; men Frihedshelt,
 Lænken brød ved din Fakkell du!

Thi den Himmelskes Gud skændige Munkelift
 Fræk fordreied; hans Ord; 'Elsker hinanden tro,
 Elsker Sandhed og Gud, lever i Kiærlighed!
 Meer husvaled ei Christnes Barm.

Kold, vanvittig og bleg, drukken af sværmerst Ruus,
 Martyrhelten sig bød frem for det slebne Staal;
 Sank, og troede sig brændt luttret til Helgen alt
 I den grusomme Pinselsild.

Frækhed fulgte paa skuml Fordom; og Borgia
 Kaptet galen i Rom med en Caligula;
 Slog til hedenske Dirck Nøglen, ham Petrus gav,
 Nabned Rædslernes Kobberport.

Hvo traf Dragen? Jeg seer freidig i Baalets Ild
 Bunden fast til sin Pæl Martins Johannes, af!
 Røgen quæler din Røst, styrker dit Heltetmod,
 Huss, din Tillid til Frelseren.

Thi, almægtige Drot! aldrig din Miskundheds
 Blik forlader den Slægt, som du af Støvet drog.
 Silden finder et Stær, hvor der er Sikkerhed
 For den uhyre Kæmpehval.

Afgudstempleet i Rom hæved sin Hvælving alt,
 Var paa grundlagte Kors hedenske Pantheon,
 Tømte Skatten. Da Gud Leo med Blindhed slog,
 Og han svog sin Forsigtighed.

See, med jernbundne Skrin sendte sin Tiener han,
 Afladshøkeren kom, planted forvovne Kors,
 Haaned Troen paa Gud, skændte hans Bedehuus
 Solgte Lasterne Salighed.

Da, ved Gruben . . . . Thi bleg blandt Folianterne
 Sad Erasmus, en lærd Skriftklog, som vidste hvad
 Ret var; voved det ei; ræd som et Egern han
 Knækked Skallen af Kiærnerne;

Lytted, skult i sit Lov. Men over Gruben stod
 Martin Luther du hist, fattige Biergmandsdreng!
 Med at betle dit Brød frygtfom begyndte du,
 Sang i Rappen for Hvermands Dør.

Mens din Fader opdrog Sølvet af Biergets Dyb,
 Drogst du ædlere Guld, luttret for Mennesket;
 Derfor lyder idag festlig Kartovens Dron,
 Derfor festlige Klokketlang.

Baalat trued; men du fik i din Tillid sang:
 'En fast Borg er mig Gud! Bar der en Dæmleflot,
 Stor, utallig som hist Teglsteen paa Tagene,
 Dog jeg kommer og trodser dem!'

Wartburgs Kæmpe du vandt! Frelserens Guddomsord
 Lyder atter saa reent, fromt for hans Menighed,
 Som for Peder, Andrees, Thomas, Philippus, og
 Brødres Lyst Bebedæerne.

Dig, Melancton, og ham, Fredrik den Vise, som
 Høit paa Borgen dig fik giemt som Edelsteen,
 Hvor ved Lampen du tro tolkede Skriftens Ord,
 For hver Broder i Dalene;

Hutten, Zwingli, Calvin, Gustav og hver en Helt,
 Som med Wiisdom og Kraft atter har Falken tændt
 I Guds Kirke, hvorved klarligt vi Jesum see:
 Eder Taarer og Takkefest!

H o r a t s.

Muser har Glæden, Druen kjær,
 Lystighed boer i Rankers Skygge.
 Evoc Bacchus! du er os nær,
 I dit Ly vor Hytte vi bygge.
 Kryster nu Druer!
 Evan forstærker Ungdoms Luer,
 Venlighed aabner Siæl og Sind,
 I vort Bryst strømmer Venkabet ind,
 Naar med sit Blik han i Hierterne skuer.

Venus er sød, som Blomst i Mai,
 Men hun som hin kan ei forbinde;
 Elskeren gaaer sin eensomme Vei,
 For at finde sin Siæls Veninde.
 Skinsyge Glæde!
 Ene da lad Forelskte træde,
 Venus kun lider To og To;
 Men i Selskab er Evan kun fro,
 Og blandt Venner han tager sit Sæde.

Her hersker ingen Nidkiærhed,
 Skinsygen ei sin Fakkell tænder,
 Skiondt nu den Ild, som gjør Ynglingen heed,
 I os alle Forsamlede brænder.

Bachus forbinder.

Hil dig da Gud med Purpurkinder!
 Aldrig hos dig var Barmen trang,
 Du os Hjertet opflammer til Sang,
 I din Munterhed Sorgen forsvinder.

Flaccus, du ædle Druens Ven!
 Aldrig du dig fra Mindet fierner;
 Rhin og Bordeaux nu os skænker igien,
 Hvad dig Massiker gav og Falerner.
 Sønlig Pligter!

Hil dig vor Ungdoms elskte Digter,
 Glade din Staal vi drikke nu;
 Du begeistred saa tidlig vor Hu,
 Og sin Lærer ei Ynglingen svigter.

Hist, hvor dit Bad i Tibur staaer,
 Ranken sig end i Gruset slynger;
 Murene smuldnes Aar for Aar,
 Men din Ære kun Tiden forynger.
 Glemmer ham ikke!

Flaccus har lært os elske, drikke,
 Kraftig han sang til Venkabs Priis;
 Han var god, han var lystig og viis.
 Tømmer Staaalen med funklende Blikke!

Bachus og Cupido.

Nu svinger høit og lad Luerne brænde!
 I et Lag af begejstretunge Svende
 Kan ei undværes Viser og Sang;
 I et Samqvem af Musernes Sønner
 Ved sin Cither Erato forskionner
 Vor Fest, med Blomster og med Klang.

Og det er smukt, at den Driftige, den Unge
 Som ei kiender til Sorgerne saa tunge,
 Sig forlyster ved bredden Vord.
 Men naar Gratier Dugen ubbrede,
 Naar Apollo selv Festen kan berede,
 Først da sig hæver Glædens Chor.

Saa lad Silen paa sit Væsel kun svingle,
 Lad med Bugen og Halsen ham kun dingle,
 Lad ham skraale saa dumt og frø!
 Vi os hæve paa Purpurdruens Dunster,
 I Forening med Kiærlighed og Kunster,
 Olymp! til Dig, hvor Guder boe.

Kun Kanibalen hujer i Skove,
 Og ved Kruset Philisterne kun sove,
 Sligt et Lag er Glædens Spot.
 Vi vil smile med Bægeret i Haanden,
 Og med Nanden vi tale vil til Nanden.
 Vor Sang, stig til Olympens Drot!

Saa lad da frit nu Bacchus os tilsmile,
 Og Cupido, som skyder sine Pile,
 Lad ham komme, hvis han har Lyst.
 Vi forskandser os tiækt for hans Due,
 Bag dit Løb, du livsalige Druer;
 Med Trods vi stille frem vort Bryst.

Hvad mon han traf i Festens lyse Halle?
 Thi som jeg mærker saa sukke vi jo alle!
 Stiuler hver et hemmeligt Saar?
 Hvorfor funkler derhenne dit Øie?
 Hvorfor synker da dit fra det Høie?
 Frisk Mod i Ungdoms favre Baar!

Thi han som kryster de purpurøde Druer,
 Og hun som fisker med de sneehvide Duer,
 Det er Guder som dyrkes maae.
 Flætter Roser om Bægeret til Nanden!
 Lad den ene forstærke den anden,
 Vort Mod skal Hjertet Lykken spaae.

O Fader Evan, du som Druen kryster,
Tal et godt Ord imellem til din Søster,
For hver ærlig og trofast Gut,
At hun, før tilbagevender Aaret,
Sine Lilier lægger ham paa Saaret.
Nu Skaal for hver en elsket Slut!

Hans Hegers Jubeldag.

Skion Baaren er, med sine Knupper,
 Sin Kiærlighed, sin Rosenduft;
 Men Høsten og med sine Stubber,
 Sin lune Middag, klare Luft;
 Ei hersker Febrer; sund og rolig
 Er Himlen, Løftet i en Bolig;
 Staaer Skoven ei af Blomster fuld,
 Den spætter dog sit Blad med Guld;
 Paa Træet hænger Frugt i Klynger,
 I sidste Solskin Fuglen synger.

Hvor skönt at ældes! Livet kalder
 Til dette Maal, ærværdigsmukt!
 Mangt Blomster ned af Træet falder,
 Faa vorde Frugt, faa moden Frugt.
 Og mangen Frugt i Frostens isner,
 Den skrumpes uden Smag, og visner;
 Og Sielendhed, at see en Mand
 I Oldingskraft, med Ild, Forstand,
 Som ikke Verden Ryggen vender,
 Men Livet i sin Væ erkiender.

En saadan Gubbes Dag jeg signer,
 Blid som en Mand, som Yngling varm.
 Han sig i Ungdomskraften ligner,
 Med stærken Haand, besicælet Varm.
 Halvhundred Aar han sad i Sale,
 Hvor Lasten skialv for Themis Tale;
 Han sidder end, med hyiden Lok,
 Som Fader i en Sønneslok.
 De hædred ham med Ønsker, Bønner:
 Syng ogsaa Skiald, iblandt hans Sønner!

Du rige Siæl! hvis Bid og Tanker
 Steds yttred sig i sindrigt Værk!
 Dit Anlæg kiender ingen Skranke,
 Din Lyst gjør dig til Proven stærk.
 Kan jeg de Færdigheder nævne,
 Hvortil Naturen gav dig Evne?
 Du elsker hver en Gienstand skien,
 Dig alle Muser kalde Søn.
 Du saae dem ved din Bugge dandse;
 Dit Solvhaar pynte de med Krandsse.

Dit Huus forfaldt; da strax et andet,
 Indretted du med Smag, Forstand;
 Og da det sank for Fædrelandet,
 Du bar dit Tab som Dannemand.

Som Gartner dyrked du din Have,
 Hver Aar gav Flora bedste Gave.
 Cheruben dig af Eden drev,
 Dog ei ulykkelig du blev:
 Du veeg de vrede Bombers Flamme,
 Og sad tilfreds i snevre Kammer.

Hvad Been, Træ, Malm, hvad Pap kan yde,
 Det viiste Du med fløgtig Haand.
 Og Strængens Toner lod du lyde,
 Og rørte mangel følsom Aand.
 Nu seeb du Glar, for i det Fierne
 At see den evigskionne Stierne.
 Dit Hierte steg ved Himlens Pragt,
 Du saae din Gud i Høitidsdragt.
 Det gav dig Haab, og Trøst i Nøden.
 Ei fromme Olding frygter Døden.

Som Blomster i din fielde Have,
 Du dyrked Sprog, og Du dem veed.
 Du elskte Tankens skionne Gave,
 En Frugt af viis Forskiøllighed.
 I fremmed Tungemaal at tænke,
 Var dig en Lyst i lette Lænke.
 Da blev dig Digtetekunsten kjær,
 Musiken skiankte den sit Skær.

Du drømte dig bag Laurens Kroner,
Og Tasso laante fulde Toner.

Baulundur med den sølvgraa Finding,
Med stærken Arm, med kloge Blik,
Dit Liv var dig en Seievinding,
Thi hvad du stræbte, fuldt du fik.
Ei Hovmod, Rigdom var din Tanke,
Du vilde Ar paa Veien sanke,
Uddanne Hjertet, din Forstand.
Du blev en Ven, en Fader, Mand;
Din Kreds dig elsker, hver dig statter,
I Børnebørn du grønnes atter!

Galeotti og Schall.

En sydlig Genius, som Kunsten følte,
 Drev Skiæbnen op til Nordens fjerne Strand,
 Og dog et halvt Aarhundred ikke kiste
 Den Gld, han bragte fra sit Fædreland.

Ukiendt med Sprog, han glemte halv sit eget,
 Men Mandens Nafn bedst er Siælens Tolk,
 Og Galeotti vidste: der er meget,
 Som rører Hierterne, blandt alle Folk.

Dog, for at male, trængte han til Toner,
 Som yttre Heltemod og Kiærlighed;
 Da fandt han under Siællands Bøgekroner
 En indfødt Mand, som Sligt at tolke veed.

Og huldt forbandt med Nordens Beemodsfukke
 Sig friske Lislighed fra Arnos Stad.
 Da tonte det, som Nattergalens Klukke,
 Naar Jafir vifter i et Bøgeblad.

Stiftamtmand F. Moltke.

En Ungersvend med Sands
 For hver en Livets Færd,
 Som vikler Daphnes Krands
 I Themis blanke Sværd,
 Oprømt i Taagers Dunst,
 Og stærk i Skæbnens Lyn,
 Med Videnskab og Kunst —
 Det er et sjældent Syn.

Dog mere sjelden vist
 Den Olding er at see,
 Som vikler Rosens Qvist
 I sine Lokkers Sne,

Hvis gamle Hierte slaaer
 Endnu med samme Mod,
 Som for halvhundred Aar,
 Med fyrigt Ungdomsblod.

En Gubbe, from og vils,
 Som paa Guds Godhed troer,

Som gjer til Paradis
 Den Hauge, hvor han boer;
 Som ei affondret staaer,
 Med rynketstumle Bryn,
 Men elsker sine Kaar, —
 Det er et sieldent Syn.

Men mere sielden Den,
 Den Romer i sin Skov,
 Som gaaer fra Raadet hen
 Igien til Mark og Plov;
 Som Herens Virak draa,
 Som deelte Verdens Rang,
 Og viis dog foretraa
 Skovfuglens fromme Sang.

Virk mangt et Aar igien,
 Med driftigt Manddomsværk,
 Du Evalds unge Ben,
 Du Nutids Gubbe stærk!
 Lær os, saa let som Du,
 At bære Aldren tung;
 Og lær os, graae endnu,
 Med Ild at være ung.

Thorvaldsen.

Herr Thorvald drog over salten Hav,
 Til Romaland Snekken mon stande,
 Der satte de ham ved den Marmorgrav,
 Saa drog de ad brusende Bände.

De vidste han eied et Memme snildt,
 Til Kunsten med Lethed at lære,
 De tænkte: den gode yffe Pilt
 Skal gjøre sit Fædreland Ære.

End findes Kamper vel hobeviis,
 Som tiene Gud Thor, den Herre,
 Men til at virke Baulundurs Priis
 Med Klogten, findes der færre.

Thi toge de ham, som han gif og stod,
 Og satte ham paa den Snekke.
 Nu stod han bedrøvet, det unge Blod,
 Og græd bag Myrternes Hække.

Han søgte forgæves den danske Bøg,
 Og Taaren ham Piet mon væde;
 Han tænkte kun midt i den sydlige Spøg
 Paa Nordens alvorlige Glæde.

Op Thorvald, Taaren af Piet vist,
 Benyt dine Timer saa fage,
 Sku atter dybt i Naturen frist,
 Og vend saa med Laurbær tilbage!

Men ud han vandred af Byens Port
 Og monne de Taarer afstørre;
 Thi var end Nordboens Nemme stort,
 Saa var dog Hjertet ham større.

Nu Fristen var endt, og han stod ved Strand,
 Da monne ham Uro fortære;
 Thi elsked han høit sit Fædreland,
 Saa elsked han ogsaa sin Ære.

En Aften han stirred med Haand under Kind,
Mens Gubben fortalte den Sage
Om Jason, der hentede det gyldne Skind,
Og vendte saa tapper tilbage.

Da reiste sig Thorvald af Veemodsdunst,
Og Flammen i Øiet ham brændte:
'Det gyldne Skind er den gyldne Kunst,
Og Jason skal atter det hente!'

Og hurtigt reiste sig Helten tiæt,
Og Helten under hans Hænder,
Og Billedet stod, til Canovas Skræl,
Som vel Heimskringla nu kiender.

Thi neppe forstod hun din høie Natur,
Før Fama dit Rygte bebuder,
At, Thorvald, dit lille Brædeskuur
Stod fuldt af Grækernes Guder.

Din Krands er vundet! Som trofast Ven
Du vender nu atter tilbage,
At hilse det elskte Land igien,
Som skued din Barndoms Dage;

Dg smiler i Venkabs Helligdom,
Hvor vi dig Takken frembære.
Ei Alexander til Babel kom
Med større Hæder og Ære.

Tak Thorvald, Tak for den Krands, du vandt!
Dens Blade jo dele vi alle;
Baulundur atter sit Bærksted fandt,
Dg henrykt smiler Balhalle.

Den gamle Præst.

Vil du være stærk og fri,
 Lev dit Liv med Ære!
 Vil du staae Naturen bi,
 Sølvhaar du bære!
 Nyd din Lykke, spar din Kraft,
 Seent da Lovet gules.
 Oldingseeg er fuld af Saft,
 Unglingspilen hules.

Stærk en Gubbe blandt os her
 Nu om Læren minder,
 Endnu Rosens friske Skær
 Blusser paa hans Kinder;
 Lokken, som en Lilievand
 Snoer sig om sin Stubbe.
 Herligt, som den yngste Mand,
 Smiler du, vor Gubbe!

Høit nu til hans Jubelfest
 Flamme Glædens Kierte!
 Thi halvhundred Aar som Præst
 Hørte han hvert Hierte:
 Stod i Luthers sorte Kiol,
 I den fromme Brimmel,
 Viste, fra sin Prækestol,
 Salighedens Himmel.

Mangen Yngling døbt du har,
 Som er her tilstæde;
 Mangen Pige, dyrebar,
 Bied du til Glæde;
 Mangen Ven, paa Jesu Bud,
 Frøstet du i Døden.
 Han er lykkelig hos Gud
 Nu i Morgenrøden.

Lønge pandsre kraftig Bark
 Dig din Bul, du Stærke!
 Du er Egnens Patriark,
 Dette maa du mærke.
 Patriarker holde dem,
 Eiderne dem signe,
 Om de just Methusalem
 Fuldt ei efterligne.

Halve Sekels Sølvfest
Vi som Sølvet hædre;
Men den næste blier dog bedst,
Guldets er dog bedre.
Nyd da disse Fremtids Aar
Med din fromme Qvinde,
Som en Yngling i sin Baar,
Med sin Elskerinde.

Anders Sandse Orsted.

Da hans Venner havde ladet ham male.

Du Jordens og Himmelens Datter,
 Hvem Chaos i Dybet nedtvang,
 Til mægtig du hæved dig atter,
 O Themis, dig lyde vor Sang!
 Dit Bink, til Held,
 Deukalion løb paa Parnasset:
 Af Jordens Been
 Steeg atter da Mennesket frem.
 Hædrer, med perlende Draaber i Glasset,
 Retfærdsgudinden i Musernes Hiem!

Prometheus, hvad Fremtiden siger,
 Kun lærte, da du stod ham bi;
 Selv Aarstidens himmelske Piger
 Froe kalde dig Moder, som vi.
 Thi Livets Krands
 Med Gratier stedse du binde!

En Rose mild

Indslyng du i Strænghedens Tiørn;
Medens i Skyggen Parcerne spinde,
Venlige Moders alvorlige Børn.

Dog, evige Themis! ei mægter
Du stedse, hvad stedse du bær:
Tit rase Titaniske Slægter,
Og hæрге paa Jorden, som før.
Din Datter før

Til Himlen fra Lasten forfærdet,
Astræas Røst

Med Taarer fra Skyerne led.

Da dine Søner, væbnet med Sværdet,
Daarlighed tvang til hvad Kiærlighed bød.

Ei Mars kun har Helte, som lønnes
Af Brødres beundrende Røst,
Og Lauren ei ene kun grønnes
For Funken i Skialdenes Bryst:
Astræas Søn!

I Egelsø Lauren Du vinde;

Med Wiisdoms Kraft

Forener Huldosalighed Du.

Wordende Slægt i dit Billed skal finde

Gienfkin af Straalen som qvæger os nu.

Vor Broder! indviet dig være
Nu Skaalen med Druernes Blod;
Dig Ingen misunder Din Ære,
Thi du er saa sielden, som god.
Dit Billed høit
I Hallen bekrandsset skal hænge,
Dog helst, vor Ven,
Dit levende Billed vi see:
Smil da iblandt os, kraftig og længe,
Alderen krandsse din Tinding med Sne!

Da Kongen atter var kærst.

Bredelig brandguul, gold; som i en Ørken,
 Sviende Græsset, hærgede kun Tørken;
 Længer ei Hertha Dannerstoven frandsed;
 Kilderne standsed.

Sørgelig sludfuld ind sig hylled Egnen
 Skummelt i Taager, daglig fulgte Regnen,
 Tillod ei Solen, listig i sin Lue,
 Rosen at flue.

Fredrik Din Hertha i sin Feberhede
 Berled med Mismod, Taarer og med Brede;
 Væxter i Dalen hendes Haand ei planted,
 Medens Du skranted.

Men, da Du atter smiler os imøde
Frisk og husvalet, hendes Kinder gløde.
Fredrik Din Herthas Frugtbarhed har tolfet
Glæden for Folket.

Duggen i Skoven nu de Krandsse bader,
Bedbend og Eeg til Fædrelandets Fader!
Sundhedsgudindens Hænder dem har flættet,
Dig dem forjættet.

Silbigt de pryde Dine Lokker lyse!
Lang Tid ei Folket, ei Naturen gysse.
Kraftig som Olding, Dine Sønner prise
Fredrik den Vise!

Fødselsdagen efter.

For Fredrik Fædrelandets Ven
 Nu juble Nord!
 Hans Fæst os hilser skion igien,
 Hver ærlig Danske feire den!
 Vor Drot, vor Fader og vor Ven,
 Hør Glædens Chor!
 Den Fryd Dig tyde Toners Brag,
 Som Læben tolker altfor svag
 Med Ord.

Kort os vor Sol formørket var
 Af Sorgens Sky;
 Men Straalen skinner atter klar,
 Belgjørende som dyrebar;
 Sit Sæde Glæden atter har
 I Fredens Ly;
 Thi karst, med kraftigt Manddomsblik,
 For Danmark smiler Frederik
 Paa ny.

Lev endnu stærk halohundred Aar,
Du Danfkes Trost!
Til Sølvet om Dit lyse Haar
Sin Oldings: Kongekrone faaer;
Stiænk os Din Sommer, som Din Vaar,
Stiænk os din Høst!
Stiænk os Din Winter, reen som Sne; ;
Paa den skal Himlens Stierner see
Med Lyst.

Selkirk i Robinsonshulen.

Her er jeg atter hjemme,
 I hellig Eensomhed,
 Og henrykt kan forglemme
 Alt hvad jeg nylig leed.
 Jeg efter Mennesker higer;
 Nu boe de mig saa nær,
 Og Aftenstjernen blinker
 I Hytten med sit Skær.

Saa hiertelig mig forlængtes
 Alt efter en Menneskerøst,
 Forladt og plat allene
 Hist, uden Haab og Trøst.
 Min Ungdoms Kræfter svunde,
 Mig Klippen blev altfor steil,
 Mig Øren sank af Hænde,
 Og Øinene søge mig feil;

Da kom i Randen hisset
 Den brune Ven, til Trøst;
 Med hans trofaste Hjerte
 Forsvandt min Sorg og Brøst.
 Hvad havde jeg meer at vente,
 Jeg Gubbe, Nødens Rov?
 Med hvide Seil kom Skibet
 Og antrede ved min Skov.

Dg Længselen drev mig vældigt
 At se mit Fædreland,
 Dg mig vinkte med Svanebarmen
 Storseilet hist fra Strand;
 Dg Flaget flagede kærligt:
 Da vilde jeg der ei døe,
 Besteg det gyngende Dække,
 Af, og forlod min Øe.

Forlod de fremmede Steder,
 Skiondt huusvant længst til dem,
 Dg stod som Fremmed atter
 Midt i mit eget Hiem.
 Da blødte mig Hjertet saare,
 Da havde jeg intet Hegn,
 Dg stod som Lear paa Heden,
 I Nattens Storm og Regn.

Nu vender Glæden tilbage,
 Her finder jeg alt igjen:
 Mit Bord, min Bibel, min Hylde,
 Min Lsibænk, og min Ben.
 Med Mennesker kan jeg tale,
 Forglemme hvad før jeg leed,
 Og vederqvæge mit Hjerte
 Ved hellig Eensomhed.

Jeg kan tilbage mig drømme
 Ved Hens Klippebrud,
 Min Nabo stundum besøge,
 I Løndom bede til Gud.
 O Tak den ædle Belgjører,
 Som sig en Trøst mig gav,
 Han vil og Seltikt skænke
 Sin smalbestedne Grav.

Paa Kirkegaarden sove
 Skal trætte Vandringsmand;
 I Christensjord begravet,
 Ei hist i vilden Sand.
 Og i den Steen skal stande,
 Som lægges over mit Leer:
 'Han lærte Mennesker elske,
 Og var ei ene meer.'

Pebersvenden og Egtemanden.

Bryllupsang.

Det vise Børselsraad, min Ven,
 Vi hørte tit gjentage:
 Døe ei som gammel Pebersvend,
 Men tag betids en Mage;
 Thi uden Biv og uden Børn,
 Du bliver en gnaven vranten Biørn;
 Og uden Roser staaer din Tiørn,
 Og uden Lys din Stage.

Hvo giver villig ei sit Ja
 Til sig en Lov om Kone?
 Dog Benner: *nulla regula*
Sine exceptione.
 Der var engang en Dannemand,
 Med Bittighed og stor Forstand,
 Men aldrig blev, ved ham i Brand,
 Lenore Magdelone.

Dog har vi Debersvenden kjær,
Erindt vil han Benner finde;
Ehi, uden ham, sad ikke her
Vor Hjort med samt sin Qvinde.
Kun Fædrelandet var hans Bly;
Det offred han sit hele Liv,
Sit Arbeid og sin Tidsfordriv.
Ehi leve Holbergs Minde!

Men dig nu, før din Sorsfart,
Vor gode Hjort, vi ære!
Hvad Debersvend har sammenspart,
Vor Egtemand fortære.
Vor Lector, gaa i Holbergs Spor!
At atter Sors staaer i Flor,
Og at en Sæd i ædel Jord
Kan gyldne Frugter bære.

Poesiens Nytte.

Et Læredigt.

Dg trænger da Kunsten end virkelig til
 For Virkeligheden med Kraft at forsvares?
 Mon ikke dens Magt i de liflige Spil
 Stadfæstes for Verden, og klart aabenbares?
 Skal Tænkeren, Ludimagisteren lig,
 I Skolen kun stave begyndende Fibel?
 Naar komme vi da til at læse vor Bibel?
 Naar nyde vi Fred, paa forsvarende Krig?

Dg vanskeligt er det for sølende Bryst,
 For Siæle som fløi paa Indbildningens Vinge,
 At slippe den fri, den begejstrede Lyst,
 Og lade til Arbeid i Støvet sig tvinge.
 Thi Pegasus, skøndt han af Sener er stærk,
 Sik ikke de mægtige Vinger forgiæves:
 Han gaacr ei for Ploven, i Sky vil han hæves:
 Og lystrer ei Tømmen til smaalige Vært.

Og Fuglen, som svinger i Lunden saa sødt,
 Blier let til en latterlig Straaler i Buret;
 Og Nanden, som tit os frivillig har mødt,
 Ei lader sig kalde, som Træl, efter Uhret.
 Og Sommerfuglvingen, med Ultramarin,
 Med Purpur og Guld, med den fagre Glæde,
 La'er ei sig befamle som Krammerens Klæde,
 Dertil er dens Silke for stær og for fin.

Og dog kan de Skionne med yndige Emil
 Mod Pøbelens Plumshed ei Forsvar undvære.
 Og derfor Apollo, med sigtende Pii,
 Maa spænde sin Bue til Musernes Ære.
 Den lurende Python, med blodige Tørst,
 Som skæler, med Braaden mod Systrene hvæsset,
 Maa bide med sprættende Lemmer i Græsset,
 Da lyder fra Delphi Drakelet først.

Men muntre, men frie, uden Had, uden Nag,
 Som Siæle der hæved af Hvirvlen sig længe,
 Vi, Elskte, vil samles saa mangen en Dag,
 Og henrykte lytte til Harpernes Strænge.
 Thi ikke for Eder behøver jeg kold,
 Med kummerlig Tyden mit Værk at begynde;
 Jeg veed at I trofaste Skialdsfabet ynde,
 Som Herkules yndte vulkaniske Skiold.

Ja, Venner! et Skiold er den findrige Kunst.
 Indgravet i Guldet staaer store Bedrifter,
 Som hæver os over Forgangenheds Dunst,
 Og taler til Fremtid med lysende Skrifter.
 Et Skiold, som sig vugger paa Eidernes Hav,
 Et Værn, som i Modgang viielden forliste,
 En Plade med Tak paa den Blegnedes Kiste,
 En Mindesteen over den Elskedes Grav.

Og følger en spørgende sød Poesie
 Ei Mennesket steds, hvor i Livet han vanker;
 Naar Glæden og Taaren gjør Hierterne frie,
 Naar Ordet udtrykker de dybeste Tanker?
 Nærværelsen selv er kunielden ret smuk;
 En Gnier! Riedsommelighed er hans Broder;
 Men Haabet hans Datter, Erindring hans Moder,
 Formilde den Brantne med Smil og med Suk.

Og fulgtes vi ei giennem Skvaernes Krat,
 Som oftest gaacr over de taagede Moser,
 Hvor Solen sig skjuler i Skverne brat,
 Hvor hyppige Torne har enkelte Roser;
 Og fulgte Begejstringens Fakler os ei
 Til Kunstfantasiernes brogede Telte,
 Hvad var da vor Jord, med de herlige Helte?
 Hvor var da vel Glæden paa Eidernes Bei?

Betragter dog Barmen i Uthylbens Aar!
 Hvad er det, som saligt den Lille henrykker?
 Mon Alfes og Fees om Buggen ei staaer,
 Og omfabe Smaating til kostbare Smykker?
 En Kiæp vorder Ganger, en Stol bliver Slot,
 Til Ginistan vider sig snevreste Stue;
 Og Lampen med høi og forunderlig Lue
 Med Straalen forgylder et sørgeligt Graat.

Hvad farver, som Rosen, o Skionne din Kind,
 Naar Barmen sig hvælver saa hvid som en Lilie?
 Hvad mildner, du Yngling dit trodsige Sind,
 Hvad luttret din Siæl, og hvad bøier din Villie?
 Mon Blomsten fremstaaer af et timeligt Frø?
 Nei Amor bag Busken din Rolighed fanger.
 Og hvo er din Ven? Den begejstrede Sanger,
 Som tolker din Ømhed, og smelter din Mø.

"Men Manddommens Aar skal ei vies til Leeg.
 En Husten skal ærbar kun Børnene røgte.
 Ei Blomster bør findes paa Bøg eller Eeg,
 Vor Middag bør haane hvad Morgenen søgte."
 Og er da vel Frugten af Olden og Bog
 En Næring for Mænd? Og hvad kaldes at virke?
 Bør Huset ei staae hos den høiere Kirke?
 Besidder man Wiisdom, om end man er klog?

Hvad virker i Verden den flittige Mand,
 Som kiender ei Siælen, ei Mennesket kiender?
 Som føle Naturen var aldrig istand,
 Med udyrket Hiærne, med haardføre Hænder?
 En Daglønner blot, som forretter sit Gavn
 Er Skabningens Herre tilfreds med at være?
 Hvad er da hans Fortrin, og hvad er hans Ære?
 Hvad skaffer ham Tak, hvad bevarer hans Navn?

Han kiende maa Sagas indviende Skrift,
 Gudinden, som over Bedrifterne vaager;
 Men halv dog udsløttet er store Bedrift,
 Og Gierningens Aarsager hylles i Taager.
 Hvad viser os Hiertets forborgneste Hiul?
 Hvad lærer os Lidenkskabskrateret kiende?
 Hvad kan vor Begeistring for Dyden antænde,
 Hvad afhyller Lasternes glimrende Skjul?

Melpomene kun, en guddommelig Dolk,
 Den høie, den store, den herlige Qvinde!
 Melpomene kun, med sin tragiske Dolk,
 Ei Digterens ene, men Heltens Gudinde.
 Hun vandrer med Klio den natlige Sti;
 Hun stiger hvor Klio det aldrig forsøgte,
 Dplyser de dybeste Ting med sin Løgte,
 Og kun hendes Rædsel gjør Siælene frie.

"Men Helte, men virkende Mænd for et Land
 Kan hver dog ei være! Fornødenhedsforger
 Har frembragt en stor en vindskibelig Stand,
 Og agter Du ikke den stræbsomme Borger?"
 O inderlig har jeg den Virksomme kiær!
 Men Borgeren fører jo Sværd ved sit Belte;
 Staaer Faren for Døren, er Borgerne Helte;
 Og Freden bør føle sig Borger Enhver.

Og kan han i Fred ei opmuntre sin Flid,
 Ei mores om Aften paa Møien om Dagen?
 Selv er han en Kunstner ved Haandværkets Tid,
 Bør Kunsten ei dyrke Forstanden og Smagen?
 Huld læger Thalia dit Sind, naar hun leer;
 Du føler, skøndt skøbelig, dog dig fornøiet,
 Opdager selv hemmelig Biælken i Piet,
 Og spotter ei Skiæven i Broderens meer.

Og Hustruen, trænger da Hustruen ei
 Til Kunstens idylliske Blomster at bryde?
 Hvor øde blev Dagenes mæisomme Bei,
 Hvis aldrig hun skulde Begeistringer nyde.
 Er Fødselsdagsglæden, er hellige Juul
 Ei Fester, som trænge til sødt at forskionnes?
 Du ønsker et Træ, som om Vinteren grønnes,
 Med Æbler af Guld under Grenenes Skiul?

Jeg kiender, o Moder, saa deiligt et Træ:
 Ei Grænen, som voxer bag Sneen i Hæve;
 Det blomstrer saa nær ved Parnasset i Læ,
 Det skænker ei ene til Julen sin Gave;
 Det yder dig Frugter af herligste Kraft,
 Din Stue bag Volden til Stov det omskaber,
 Det aldrig sin Grønhed og Æblerne taber,
 Thi Roden fra Helikon suger sin Saft.

"Men Gubben nedboiet af Svaghed Naar
 For ham dog Gudinden ei Æblerne kryster?"
 O høit over Graven Urania staaer,
 Og styrker den Fod, som af Trætheden ryster.
 Hun kaster en Funke fra Stierne ned,
 Mod Graven, hvis bældende Mulm ham forskrækker,
 Med Evighedsblomster ham Randen bedækker,
 Og planter Kiærminderne trindt om dens Bred.

Saa nytter da Digtningens salige Kunst,
 Og skulde vel Sungen fremdeles bevise,
 At ikke den Jdræt er Drøm eller Dunst,
 Som tillaver Siælen sin kraftigste Spise?
 Hvor hæderlig er en vindskibelig Haand,
 Og Randen foræbles naar Legemet styrkes;
 Men Afguder itkun af Hedninger dyrkes,
 Og Stoffet bør aldrig tilbedes som Mand.

Saa lader da tit i selskabelig Kreds
 Gudinderne glæde, Gudinderne saare;
 Den vittige Latter gjør Siælen tilfreds,
 Og aldrig ydmyger den hellige Taare.
 Dens Bæld er Beundring for Stort og for Smukt,
 Naar Tanken og Følelsen Sagerne dyrke.
 Ei græder af Svaghed den saftige Styrke,
 Ei præsser man Most af forraadnede Frugt.

Lad længenok tørt det indskrumpede Bær,
 Som Nattefrost hårder, som drømmer om Kræfter,
 Indbilde sig selv at det mandeligt er,
 Fordi det for Indtrykket aldrig gav efter;
 Lad længenok Dumhed som Munterhed slyer,
 Indbilde sig selv hun er Erbarheds Datter.
 Kun Mennesker røres til Graad eller Latter,
 Naar loe eller græd vel det søvnige Dyr?

Var Grækenland vorden hvad Grækenland blev,
 Hvis Wiisdom ei kunde paa Gratier stole?
 Aspasia selv vel ei Bærkerne skrev,
 Men Wiisdommen gif dog hos Skionhed i Stole.
 Provence! hvad modned din blomstrende Tid,
 Din Ynde, som kappedes selv med Naturen?
 Til Damernes Ære sang høit Trubaduren,
 Og Smilet belønnede Kunstnerens Tid.

Selv Ludvig dit Hof, der saa glimrende tit
 Blev hyltet af alle som Digternes Tempel,
 Skændt ofte for slavisk og ofte for frit,
 Det Mængden forførte ved Glitterekempel:
 Det Gode, det Smukke, som Billigheds Blik
 Lig enkelte Roser i Udkrudtet finder,
 Kun ved din Forening af Mænd og af Qvinder,
 Kun af en selskabelig Cirkel udgik.

Og sad ei, o Nord, i din dæmrende Hal
 De Kæmper og Koner saamangen en Aften,
 Og lytted til Qvad af den svingende Skiald,
 Som priste med Kiærlighed, Trostkaab og Kraften?
 Og sidder i Norrig og Island endnu
 Ei landlige Flokke ved Tranlampeflammen,
 Og høre den morsomme Saga tilsammen,
 Og føle sig henrykt af Oldtidens Hu?

For hvem da, I Muser! bestemtes Jer Lyst?
 For Mennesker! Bæsnør som føle, som tænke;
 For Skaberens Billed, med levende Bryst,
 Hvis Kiækhed afkaster den tyngende Lænke.
 O toner bestandig i Harper og Luur,
 Og udvider Timernes smaalige Fængsel,
 I Himmelske! stiller vor himmelske Længsel,
 Forener vort Hierte med Gud og Natur!

Til Morgensolen.

Tak, du himmelske Lys, som atter straalet
 Paa min Bog, min Haand, og paa min Kind!
 Glæden drikker jeg nu af dine Staalet,
 Thi du fylder med Mod og Kraft mit Sind.

Naar du længe bag sorten Sky dig skjuler,
 Nedslaaes Kræfterne, Dunsten stiger af Hav.
 Taagejetten staaer frem af sine Huler,
 Hele Jorden er lig en fugtig Grav.

Jetten af sortgraat Vand et Fængsel hvælver,
 Trækvind suser igiennem Murenes Rift;
 Ruet i Lænker bleg Naturen skjælver,
 Glemmer sit Haab, Erindring, sin Bedrift.

Skilt fra Glæderne gaaer den bedrøvede Sanger,
 Søger en Gienstand, søger i Vintren Vaar,
 Finder den ei, og som en jordisk Sanger
 Pegasus mat med sunkne Vinger staaer.

Men naar Phobus Apol du atter luer,
Briſter trykkende Fængſelhvælving brat;
Orion og Himmelvognen jeg ſkuer,
Atter i Glænds fra mørkblaa Midienat.

Og den ſmilende Morgen favner Muren;
Som indklemte ſaa tungt min Følelſe nys.
Phobus elſker med Sværmeri Naturen,
Stærker den hele Skabning Brudgomſkys.

Lær, o himmeſke Fader, min Aand at vaage,
Lær der frydes ved Alt hvad ſtort er og ſmukt;
Da ſkal ingen jordiff Laage
Stærke Siælens hellige Wingeflugt.

Tristan til Isalde.

Efter en gammel fransk Vise.

Jeg digted før ved Harpens Klang,
 Og Kiærlighed gav Kraft min Sang;
 Nu stænker kun min Kunst den Trøst,
 At tolke Smerten i mit Bryst.

O Elskov, søde Fantasie!
 Ero vandred jeg din Blomstersti.
 Du, som al Verden Livet gav,
 Hvi bøier du mig mod min Grav?

I Dødens Stund jeg beder nu,
 Isalde, søde Fiende du!
 Du, som dog eengang var mig huld,
 Forglem mig ei i sorten Muld.

Naar ned de sænke mine Been,
 Man læse skal paa Gravens Steen:
 Ei nogen Veilers Hierte slog
 Som Tristans; dog ham Døden tog!

Du Ridderkabets ædle Pragt,
O Lancelot, hvis Heltemagt
Med Høviskhed sig steds forbandt,
Du agter ei min Bøn for Tant:

Mit Harnisk arve du, mit Sværd,
Men udi Krig, i Ridderfærd,
Lov mig, steds under Sværdets Blink,
At agte min Isaldes Bink.

O Gud mit Liv staaer i din Haand,
Skiaæk Lise nu den Trættes Aand!
For anden Ild mig hist bevar,
End den, jeg for min Dame har.

Maanen i Tusmørke.

Forgyldet Aftenstiernen straalere
 Kun saare kort;
 Den ikke Natteluftens taalere,
 Thi gaaer den bort;
 Den følger Solens varme Lue,
 Med Velbehag,
 Og blinker blot paa Himlens Bue
 Ved høilys Dag.

Men Venus, med de hvide Hænder,
 Ei lider Sol;
 Sin Duft hun først i Mørket sender,
 Som Natviol.
 Da kommer Maanen med det svage,
 Det milde Skin,
 Og funkler, uden at opdage,
 I Busken ind.

Og tro den lyser Kiærligheden
Paa skjulte Bei;
Men Maanen altid var beskedent,
Den fladdrer ei.
Og skiondt vel Bækkens Mund om Tingen
Beständig gaaer,
Saa taler den et Sprog, som ingen
Af os forstaaer.

Og derfor kan de unge Kiære
Dem frit betroer;
Dem roves ikke deres Ære
Og deres No.
Kun Maanen vidner elskovsdrukten:
De smilte nys;
Og Kilden tolker deres Sukken,
Og deres Kys.

Undskyldning.

At byde Folk til Afsamblee,
 Hvor al Beværtningen er Thee,
 Geraader Værten ei til Hæder;
 Sær i en saadan Hovedstad,
 Der meest udmærker sig ved Mad,
 Fremfor de andre Hovedstæder.

Men først en halv Miils Wei at gaae,
 Før man en Koppe Thee kan faae,
 Det kalder jeg April at løbe;
 Da for den slidte Støvlesaal,
 Før man har naaet det fulde Maal,
 Man kunde flere Kopper købe.

Men Muser! gaae en halv Miils Wei,
 Og dog beværtet engang ei
 Med-flaue Thee, hvortil man bydes;
 Ei finde Værten selv engang,
 Men standse, hvor hans Kiøle hang —
 Derover strax maa Staven brydes.

Ja, kiære Børn, Fornemmelsen
Lid af Forglemmelsen;
Jeg glemte veent at I var buden.
Forglemmer ei, jeg er Poet!
Saa galt har man vel tiere seet;
I har jo selv en Rem af Huden!

Vel pleier jeg, paa Siælen frist,
Just ei at være digterist
I de profaiske Bedrifter;
Dog kan det undertiden skee,
Saa gif det nu med denne Thee,
Og ærligt jeg min Svaghed skrifter.

Saa kommer ellers naar I vil!
Min Dør er aldrig lukket til
For Ynglinger med Mand og Memme.
Drik Thee, hvori alt Fløden flød,
Kom Sukker i, spis Hvedebrød,
Og vær Jer ad, som I var hjemme!

Æ s t e n.

Til en Veninde.

Den Æske som idag Dig skænkes, Hulde,
 Her af en Digtervis og en Poet,
 En liden Sang med Kette følge skulde.
 Let sagt, men ei saa hurtig skeet.
 Vel jeg forstaaer af Malm at smedde Porte
 Til Melpomenes Kirkegaard,
 Men det er drevet Jern, og det er sorte
 Ertshellebarder, som i Sprinklet staaer.
 Af Guld at danne nydelige Spænder,
 Og blanke Smykker til en Lilevand,
 Vil det jeg prøve — skælve mine Hænder,
 Og jeg faaer ingenting istand.

Om Æsker, har jeg flittig med Aurora
 Smorges søgt, i græsk Mythologie;
 Da fandt jeg Een, som brugtes af Pandora,
 Men der var alle Jordens Plager i.

Vel hørte jeg: man bør ei længer klage,
 Thi Plagerne fløi længst fra Æfken hen,
 Paa Bunden ikkun Haabet blev tilbage; —
 Dog troer jeg neppe det kan være den.

Nu estersaae jeg nordisk Gudelære;
 Thi skøndt den Torkel Baden har forbudt,
 Jeg vover end at holde den i Ære;
 Der mødte med sin Æfke mig en Slut.
 Det Fylla var, den høie Friggas Tærne,
 Et yndigt Varn, med Guld om Løkken fin;
 Jeg laante Æfken, hun den rakte gierne,
 Og henrykt saae jeg nu, den ligte min.

Mens Heltene forlyste sig ved Øllet,
 I høie Valhal over Himlens Sky,
 Af Æfken Frigga tager Fingerbøllet,
 Traadvindsel, Sax, og sætter sig at sje.
 Og dertil er det just at dette Glemme
 Du kunde bruge, hvis Du selv det vil;
 Vi haabe, Du vil ei vort Venskab glemme,
 Naar Æfken stundum lukkes op og til.

Røveren, Lygteemanden og Bonden.

Røveren.

Beiviser, hör dog! Plager Fanden dig?

Er det den rette Bei at vise mig?

Har derfor jeg dig givet Drifkepenge?

Lygteemanden.

Fortryd ei paa, det varer noget længe;

Nu er vi snart ved Maalet, fiære Mand.

Røveren.

Du fører mig jo giennem Mosevand.

Lygteemanden.

Giv kun lidt Tid, her intet er at frygte

Røveren.

Her er saa mørkt. Hvor er du med din Lygte?

Lygteemanden.

Her!

Røveren.

Hvor?

Lygteemanden.

Her! Her!

Røveren.

Snart hist, snart atter her?

Du tykkes mig paa eengang fiern og nær.

Lygtemanden.

Det kommer Jer saa for! Det er ei andet
End Lygtens Skin, som speiler sig i Vandet.

Røveren.

Jeg synker ned!

Lygtemanden.

Kom kun?

Røveren.

Jeg synker ned.

Lygtemanden.

Hvor J er tung! Ifald maaskee J veed,
J bærer Noget, som Jer kunde lette,
Da skynd Jer Klare, skil Jer af med dette.

Røveren.

Jeg har en Flaske, den ei tynge kan.

Lygtemanden.

Tom Flaske flyder altid let paa Vand.

Røveren.

Min Pibe!

Lygtemanden.

Kan J ikke nok begribe,
At Ild og Vand ei enes i en Pibe?

Røver en.

Min Pengepung.

Lygte mand en.

Ja saa! En Pengepung?

Not muligt at den trykker Jer for tung.

Røver en.

Man ei i Bandet saa letsindig kaster
For ingenting et hundred gode Piaaster.

Lygte mand en.

For ingenting? Er Livet ingenting?

Røver en.

Saa hi, og gior dog ei saa vilde Spring!
Jeg frygter for du mig i Dyndet dræber.

Lygte mand en.

Ufald ved mindste Stiærv en Draabe klæber
Af et uskyldigt, et uhævnnet Blod,
Da synker J. Men hvad? J har jo Mod.
J siger jo at J har aldrig skælvet.

Røver en.

Hvor synter jeg. For Diævlen tael!

Lygte mand en.

Eil Helved.

Røver en.

Der ligger den.

Lygte mand en.

Og er det alt, hvad J
Berøved Folk, paa natligskumle Sti?

Røveren.

Troer du, jeg er en Røver?

Lygte manden.

Seg kan se

Dit blege Ansigt, ved min blege Lue.

Du som har aldrig, havt Medlidenhed,

Naar du med Dolken stødte Brødre ned,

Troer du jeg skulde føle den for dig?

Røveren.

Præf ikke nu, men kom at hielp mig.

Hvad Brødre? Saabe! Jeg har ingen Broder.

Lygte manden.

Saa synk igien til alles fælles Moder,

Og lad dig fødes om!

Røveren.

Jeg Døden seer!

Lygte manden.

I denne Skov skal du ei myrde meer.

(Røveren synker, Lygte manden forsvinder.)

Bonden (gaaer forbi).

Jeg kom mig dog igien; det var ei stort,

Det stærke Slag har mig fortunlet giort.

Jeg fattes intet. Hist jeg Lyset skimter,

Allt i min Hytte det fra Vindvet glimter.

Vor Moer og Børnene nu vente faer.

I Stakler! Himlen ham bevaret har.

Dg dog har han en grusom Skiæbne fristet:
 Han har sin Eiendom for evig mistet
 Mit Slid, mit Slæb, mit Haab, min lille Skat!
 Nu staaer jeg uden Redning plet forladt.
 Jeg bringer Livet med, og Hiertesorgen;
 Thi Brød? jeg har ei Brød til Jer i Morgen.
 (gaaer videre frem)

Her siver Mosen — vogt dig dog for den!
 Som Dværge hoppe svovlblaae Lygtemænd.
 Hvad ligger her paa Veien? Den er tung.
 Ved Gud det er min egen Pengepung!
 Han har den atter tabt den grumme Røver.
 O Gud jeg har igien hvad jeg behøver!
 Jeg vender til mit Arnested med Lyst;
 Og trykker Børn og Hustru til mit Bryst.
 (gaaer).

Lygtemændene (kommer tilbage).

Hop, hop, hop!
 Af Mosens giærende Krop
 Nærer sig Alfene i Nat;
 Viste Bonden sin Skat,
 Viste hans Røver sin Død,
 Dybt i Sivenes Skød.
 Hør hvilken Fryd i Hytten de har!
 Omfavne Husbond og Faer.
 Børnene de smaae
 I bare Skiorter, uden Buxer paa,

Wil til sengs end ei gaae.
Jeg gaaer ei heller til Sengs
Men til Bængs.
Først naar i Østen det flammer,
Søger jeg Sovestammer.
See nu spise de søden Brød,
Takke Gud for den sundne Nød.
Lysen i Vinduet staaer,
Hid sine Flammer staaer.
Nu de en Takkepsalme græde,
De grove Stemmer og spæde.
Jeg er en Hednind og dog maa jeg græde!

Ei Naturen er stedse saa kold,
Som den Mennekket skælder;
Mangen ærlig retfærdig Trold
Pidsker Lasten med Nælder.

Den hvide og blaa Viol.

I Baarens varme Sol
Stod hvid hos blaa Viol.
Vi, Søster, sang den Hvide,
Vil ei om Rangen stride;
Dog viser jeg mig meer
Beskeden, som du seer.
Skiondt du vil ydmyg lade,
Har du blaarsøde Blade;
Jeg her i kislige Luft,
Forsmaaer hver broget Larve;
Jeg lefler ei med Farve,
Og heller ei med Duft.

Nu sang den Anden blidt,
Du maa dig Fortrin give;
Dog troer jeg: man kan drive
Beskedenhed for vidt.

L i l i e n.

En sværmerst Lilie stod
 Hovmodig paa sin Stængel,
 Og drømte sig en Engel,
 Med Rosen ved sin Fod.
 En Vandrer gik forbi,
 Bød Rosen paa sin Sti,
 Men gik for hin tilside;
 Han ei den kunde lide.

Hvorledes, raabte Lilien,
 Saa slet misbruge Billien?
 For dristighøie Flugt
 Du daarlig foretrækker
 Et Blus i lave Hækker?
 For himmelsøde Lugt?

Din Lugt er qualm, din Himmel
 Gjør ør og hovedsvimmel,
 Giensvared hin: din Top
 Hovmodig stræber op.
 Foragter Jordens Egne,
 Og drømmer med sit Skær
 Sig Himlen mere nær.
 Er Gud ei allevegne?

Ynglingen og Rosen.

Ynglingen.

Du var langt mere skøn og huld,
 Hvis ei du var af Torne fuld;
 Da kunde man dig bedre bryde.

Rosen.

Du dadler Syden, som en Lyde.
 Min Strængthed vogter mig for Naa,
 Hvor ei min Skønhed kan forsvare.

Ynglingen.

Men Torn har ingen Tulipan.

Rosen.

En Tulipan har ingen Fare.

Skorpionen.

En Skorpion, som var forsigtig ikke,
Paa Gulvet rased før den vilde stikke.
Den blev opdaget, den blev gæstet slemt,
Og knust i Apothekerkrucken giemt.

Thi Skorpioners Bid bag Laurens Kroner
Man læger bedst med knuste Skorpioner.

L ø v e u n g e n .

En Bonde fløbte sig en Løveunge;
Og mens den lille var, i Stuen hver en Stund
Behandlede han den som en Hund,
Og lod den slikke Foden med sin Tunge.
Men da den større blev, og han den vilde binde,
Den kunde sig ei i sin Trældom finde.
Han pryglte den, den utaalmodig blev,
Og Eiermanden sønderrev.

Forhaan ei dumme Jeppe med sin Kofte!
Saa dumt det var, endnu det hændes ofte.

Den Druknedes Redning.

En Ødeland, som prægtigt svømme kunde,
Fortvivlet styrted sig til Havets Bunde
Og fandt et Skrin i Søen, proppet fuld
Med Diamanter og med Guld.

Han redded sig og Pengekrinet atter,
Hans bitter Graad forvandlede sig til Latter;
Han leved flot igien med freidigt Mod,
Indtil han atter druknesfærdig stod.

Nu sprang han ud i samme glade Tanker:
Paa Bunden fik ham fat et rustent Anker.
Det var ei Haabets! Sidstegang han sank.
Man Krukken drog af Vandet uden Hank.

Æselet og Hyrdinden.

Et Æsel tygged Tidsler, Hyrdinden flatted Roser;
Af Dyret maatte Pigen da døie mange Skoser:
'Hvad nytte dine Blomster, naar man dem ei kan spise?'

Hvor ofte maae vi høre den gamle Æsel: Vise?

R e g n b u e n .

So Menneſker Regnbuen ſaae.
 Den Ene monne henrykt ſtaa
 Og nød det ſkionne Dieblit;
 Den Anden med en Poſe gik,
 At plukke ſig deraf et Stykke,
 Til Næring for ſin Fremtids Lykke.
 Af lutter Iver glemte han
 At ſee den brogetſkionne Rand,
 Som funkled over Markens Nr.
 Han alt ei vilde nyde ſtrar',
 Men gienime lidt til Huſbehov.
 (Ufald han bare maa ſaae Lov!)

Han ileb over Stof og Steen,
 Og brugte hurtig ſine Been;
 Og da han ud i Moſen kom,
 Og efter Glandsen ſaae ſig om,
 Da var den bleven ganſke tynd,
 Han ſelv til Beltet ſtod i Dynd.

Tænk ei paa Froſten naar det tser!
 Mens Græsſet voxer, Koen daer.
 Grib din Fortuna hvor hun ſtaer!
 I Natten har hun ingen Haar.

Velkomst til Prinds Christian
paa Sorgenfri.

D Prinds! hvem vi saa længe
Har savnet nu i Herthadal,
Modtag, ved Harpens Strænge,
Din Velkomst i din egen Sal!
    Bidt, med din ædle Fyrstinde, til Stæder,
    Floder, og Bierge med Skove, du drog;
Og overalt med Hæder
Man Skioldungen modtog.

Og naar en Krands dig vaktet
Af fremmed Haand, du høie Par!
Saa stolt en Flamme vaktet,
Paa hver en Kyst, hvor Danske var.
    Herlig, som Eiegod, monne du drage,
    Fester beredtes i Dal og paa Strand;
Men Christian kom tilbage,
Og lever for sit Land.

Hvor herlig er en Reise!
 Og Levetid den glemmes ei:
 Ei Alperne som kneise,
 For Blomster i en evig Mai;
     Frankernes Hurtighed, Lydskernes Demme,
     Romernes Kunster og Oldtidens Muur;
 Og Bretlands Folkestemme,
 Og Schweizernes Natur.

Men ingen Glands og Glæder
 Kan trøste ret af Hiertensgrund,
 Naar stille Hiemvee græder
 Og længes til sin Ungdomslund.
     Glad med den yndigste Biv vil du mindes
     Herlige Vandring i sød Sympathie;
 Men kun i Hiemmet findes
 Det ægte Sorgenfri!

Studenternes Sang til Hans Høihed,
i samme Anledning.

Velkommen i Din Ungdomslund,
Bed Lyst og Jubellyd!
Vi hædre her Din Fødselslund,
Du, alle Danskes Fryd!
Vor Glædesang udbryd!
Ham atter bragte Østresaltets Bove.

I lang Tid han os vel forlod,
Og yndig var hans Bei;
Men hvor han gik og hvor han stod,
Han glemte Danmark ei;
Ei Floras Rosenmai
Han elskte meer end, Freja, dine Stove.

Vor Christian paa Drottens Wiis
Du Verdens Ære nød;
Dog ei med Hjertes, Aands Forliis
Du Afkefrugter brød.
Hvor Wiisdoms Kilde stød,
Der, ædle Vandrer, læsted Du Din Tunge.

At kiende Verden har Du lært,
At fatte Stort og Skjont;
Og hvad Du kiender, er Dig kjær;
Og med et Ewiggrønt
Det har Din Lok belønt.
Du! elsket nu af Gamle som af Unge.

Vel høstet Du i Syden Fryd;
Dog Livets bedste Skat
En jordisk Skjønhed, himmelsk Dyd,
Drog med fra Nordens Nat;
Den har Dig ei forladt,
Som Engel, Carolina Dig belønner.

Nu, danske Broderflokk, istem
Et høit: Velkommen vær!
Fra gamle Rom, Apollos Hiem
De drog til Herthas Træer.
Og de har Muser kjær;
Thi juble dem imøde Musasønner!

Fædrelands = Sang.

'Ille terrarum mihi præter omnes
 Augulus ridet.'

Hor.

Der er et yndigt Land,
 Det staaer med brede Bøge
 Nær salten Østerstrand;
 Det bugter sig i Bakke, Dal,
 Det hedder gamle Danmark,
 Og det er Freias Gal.

Der sad i fordums Tid
 De harniskklædte Kæmper,
 Udhvilede fra Strid;
 Saa drog de frem til Fienders Neen,
 Nu hvile deres Bøne
 Bag Høiens Bautasteen.

Det Land endnu er skönt,
 Thi blaa sig Søen belter,
 Og Løvet staaer saa grønt;
 Og ædle Qvinder, skionne Møer,
 Og Mænd og raske Svende
 Beboe de Danstes Øer.

Bort Sprog er stærkt og blødt,
 Bor Tro er reen og luttret
 Og Modet er ei dødt.
 Og hver en Dansk er lige fri,
 Hver lyder tro sin Konge,
 Men Trældom er forbi.

Et venligt Syd i Nord
 Er, grønne Danarige,
 Din arbejdte Jord.
 Og Snekken gaaer sin stolte Bei.
 Hvor Ploug og Rislen furer,
 Der svigter Haabet ei.

Bort Dannebrog er smukt,
 Det vifter hen ad Havet
 Med Flagets røde Bugt.
 Og stedse bar sin Farve hvid
 Dit hellige Kors i Blodet,
 O Dannebrog, i Strid.

Karst er den Danskes Aand,
 Den hader Forboms Lænker,
 Og Sværmeriets Vaand.
 For Venskab aaben, kold for Spot,
 Slaaer ærlig Jydes Hierte,
 For Pige, Land og Drot.

Jeg bytter Danmark ei,
 For Ruslands Vinterørkner,
 For Sydens Blomstermai.
 Ei Pest og Slanges kiende vi,
 Ei Vesterlandets Tungvind,
 Ei Østens Kaseri.

Vor Tid ei staaer i Dunst,
 Den hævet har sin Stemme
 For Videnskab og Kunst.
 Ei Bragis og ei Nimers Haab
 Har vakt i lige Strækning
 Et bedre Fremtids Haab.

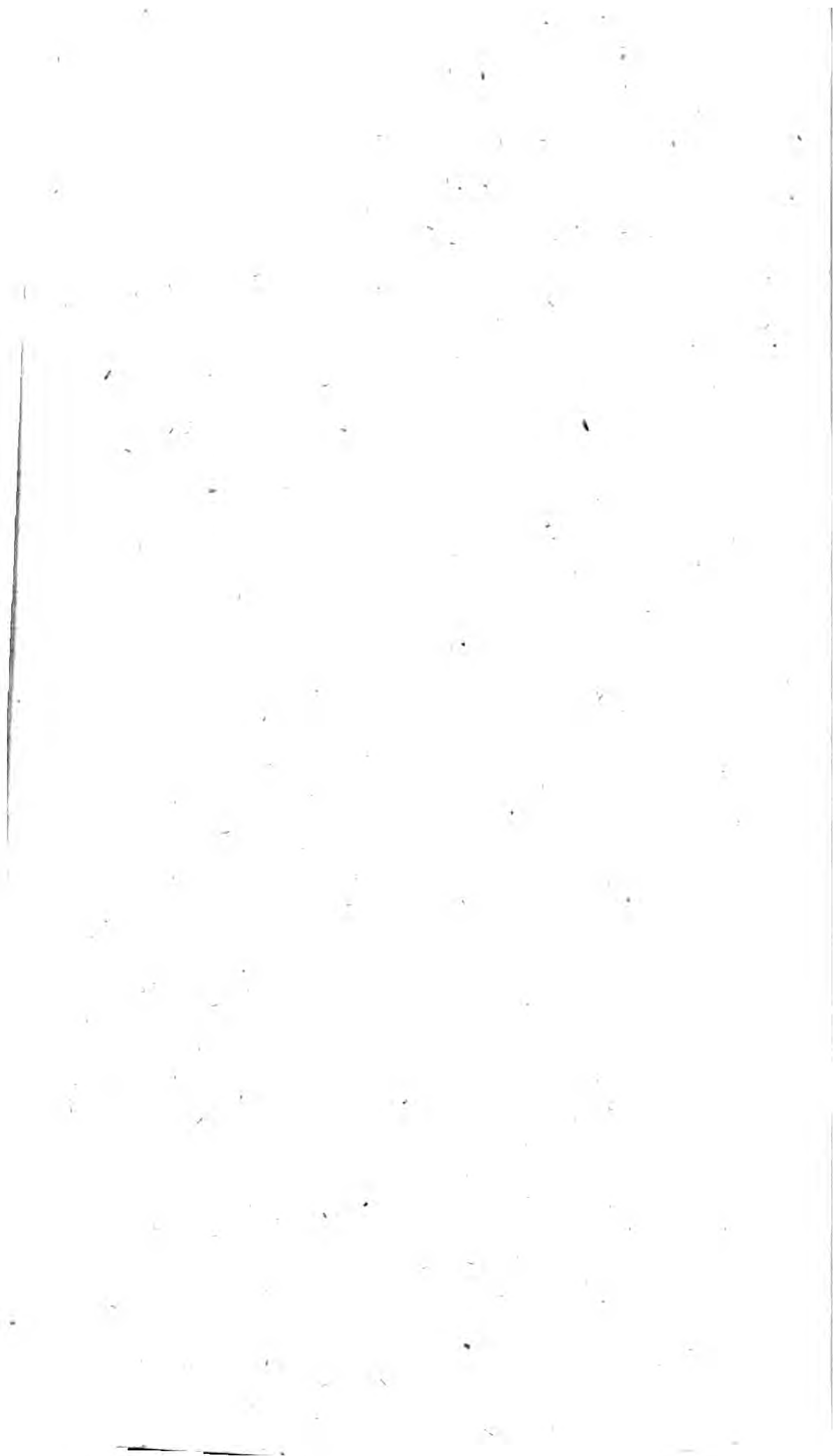
Ei stor, vor Fødestavn,
 Dog hæver sig blandt Stæder
 Dit stolte Kiøbenhavn.
 Til bedre By ei Havet kom,
 Ja ingen Flod i Dalen,
 Fra Trondhiem og til Rom!

Med hellig Baretægt
 Bevare du, Alfader!
 Vor gamle Kongeslægt.
 Kong Fredrik ligner Fredegod;
 Hvor er en bedre Fyrste,
 Af bedre Helteblod?

Hil Drot og Fædreland!
Hil hver en Danneborger,
Som virker hvad han kan.
Bort gamle Danmark skal bestaae,
Saalænge Bøgen speiler
Sin Top i Vølgen blaa.

Min Kirkegaard.

Paa min Moders Grav.

Da hun nylig var jordet.

Det er forbi!

Jorden ruger paa dit Bryst i Gravens Siemne.
 De ile hver til sit, som fulgte dig;
 Kun Kirkeklokken lyder sørgelig,
 Og dæver lydende min kvalte Stemme.

Det er forbi!

Koldt som Leret er dit varme Hierte.
 Det slog for mig med sømme Moderflag.
 D aldrig glemmer jeg den skumle Dag,
 Da skielvende det brast i Dødens Smerte.

Du var mig huld!

Saae kun kiende mig paa denne mørke Klode:
 Du elskte mig, og reves fra min Favn,
 Nu staaer jeg knust ved Mindet om mit Savn,
 Jeg seer dig aldrig meer, du Siegode!

U a

Paa haarden Siel
 Stivt og blegt dit kolde Legem hviler.
 O Moder! end i Døden var du blid!
 Du salig laa som Himlens Engel hvid,
 Jeg seer dig end paa Baaren hvor du smiler.

Jeg trykker end
 Hæde Kys paa disse kolde Arme,
 Som sank i sidste Kamp saa kraftløse ned.
 O de har baaret mig i Barndoms Kraftløshed,
 Og favnet mig med Moderømheds Varme!

Jeg stirrer end
 Modløs paa dit lukte brystne Die.
 Det smiler aldrig til din elskte Yngling meer,
 Det nedsank koldt og mørkt, som Gravens Leer,
 For ei igjen at straale til den Høie.

Det er forbi!
 Klokken tier, Jorden ei dig savner.
 Sov sødt! Den Siel jeg fik i Arv fra dig,
 Dit Moderbillede skal vise mig,
 Indtil i Himlen jeg dig atter favner.

H a n s H e g e r.

En Olding bæres hen
 Paa sorten Baare.
 Hvi ønskes han igien,
 Hvi fældes Laare?
 Har han ei naaet en sielden Livets Alder?
 Og er det ei en Trøst,
 Naar modne Frugt i Høst
 Fra Træet falder?

O det er Trøsten ei
 Som os forlader;
 Men Ven paa Livets Bei
 Var han, og Fader;
 Vi mindes kun de skønne Dieblkke,
 Han lyste paa vor Sti,
 Og græde nu fordi
 Han lyser ikke.

Ja held den Datter, Søn,
 Som har en Gubbe.
 Saa flynger Urten grøn
 Sig om sin Stubbe.
 Han sidder viis, en Høusgud i vor Bolig,
 Og Børnekredsen staaer,
 Udviklet Aar for Aar,
 Om ham fortrolig.

Han smiler ung igien
 Til sine Spæde,
 Og han er Børnets Ven,
 Den Ældres Glæde;
 Med Ærefrygt hans Afsyn de betragte.
 De seer i ham en Gud;
 Hvert Ord er dem et Bud,
 Som de bør agte.

I sorte Kapper nu
 De Smaa hentræde,
 Og ane Dødens Gru
 Og bange græde.
 Forundring med Bedrøvelse dem ryster;
 Hvor Bestefaer gik hen?
 De spørge tit igien.
 Men Svaret trøster.

Saa lad da salig Trøst
 Nu ogsaa møde
 Det datterlige Bryst;
 Lad det ei bløde!
 Høst, elskte Søstre! favner I ham atter.
 Han seer fra Himmerig
 Dig sørge ved sit Liig,
 Trofaste Datter!

Men du, som trøste vil,
 Dit Indre rystes!
 Maaskee du trænger til
 Nu selv at trøstes?
 I mørken Braa dit Bemodssøie stirrer,
 Og Harpen i dit Skød
 Kun ved den Edles Død
 Saa sagte dirrer.

O Gud han var min Ven —
 Nu Dødens Bytte!
 Forgives tyer jeg hen
 Nu til hans Hytte.
 Vi sees i Himlen efter Livets Torden;
 Men ei som kærlig Mand
 Han leder ved sin Haand
 Mig meer paa Jorden.

Hvor tit med salig Lyst
Sad vi tilsammen!
I Begges aabne Bryst
Var Venfælsflammen;
Thi Aldren ei adskilte vore Straaler:
Kunst, Kiærlighed, forbandt,
Og seent i Høsten fandt
Jeg Martsvioler.

O du, som elskte mig,
Hør Skialdens Stemme!
Nei, aldrig kan han dig,
Dit Minde glemme.
Og aldrig ham dit Bennesmil forlader;
Det styrke skal min Hu,
Og lære mig, som du
At vorde Fader!

Charlotte Schimmelman.

Bleg Du hviler paa Baar, trindt Laushed
 hersker og Sorgen,
 Hallen, høitidelig tom, hvælver kun over dit
 Liig.

Læben er lukket, som nys med den yndige Stemme
 sig aabned,
 Piet os viser ei meer liflige Glimt af din
 Siæk.

Ei forsamler Du nu, ved en Altarflamme for
 Muser,
 Wiisdoms sinbrige Mænd, Kunstner og Skiald
 i Din Kreds.

Benlige Qvinder og yndige Møer ei meer Du i
 Qvælden

Benter; Din Kundskab og Smag banner ei Ung-
 dommen meer.

Hulde, din Trolddom svandt! Tit forekom soni
 et Fæstot
 Mig med sit Gitter, sin Port, ædle Charlotte
 din Gaard.
 Der fandt Dannebarden et Hiem, og Kunsten
 Beskytter;
 Hverdagslivet sig ei voved ad Sprinkelet
 ind.
 Blomster Du elsked, men ei blot Roser og blaae
 Hyacinther:
 Langtmeer, Hjertet forstod Skionhedens ædelste
 Blomst.
 Atter Mæceniske Hal stod frem af sunkne
 Ruiner,
 Tivoli dækte den ei længer for Solen med
 Gruus.
 Al men nu sidder en Alf med en omvendt Fakkell
 i Hallen,
 Sørgeligt lyder hans Røst: Venner, Charlotte
 gif bort!
 Græd, vor Schimmelmänn kun, og lad Taa-
 rerne lette dit Hjerte!
 Græmme kun maa du dig ei. Hisset I samles
 igien.
 Ofte jo svæved med Ossians Aand din Tanke
 paa Heden,

Naar Fuldmaanen i Dunst ildnede Vølgernes
Bly.
Nattergalen da slog i en sortgrøn Hvalving paa
Solyst,
Medens; din Kilde begræd sværmerse Emilias
Død.
Nu omfavner! Emilia glad den kære Char:
lotte:
Dobbelt da risle dit Bæld, medens i Stil:
hed du gaaer,
Tænker paa Glæden, du nød, med de kærelige
Qvinder i Livet,
Mindes dem daglig saa fromt, favner dem hieset
hos Gud.

Ole Hieronimus Mynster.

Utter foer en Genius fra Norden,
 Sled sig løs fra sine Baand;
 Utter faldt en Edelsteen til Jorden.
 Sielent var hans Hjerter som hans Land.
 Harpen vilde gierne tone,
 Skialden offre dig en Sang;
 Ak, men ak, Cypressens Krone
 Dæmper Strængens sagte Klang.

Du, som ofte horte Skialdens Stemme,
 Skulde han ei siunge her?
 Skulde han saa snart forglemme
 Den, som altid var ham nær?
 Nei, ved mine Strænge vil jeg sukke.
 Sangen skænke Hjertet Trøst!
 Skovens Bemodsfanger kan kun klukke,
 Men til Siælen trænger dog dens Røst.

Mynster! sank dit store Øie
 Med det muntre Godhedsblik?
 Maatte det sig brustent høre?
 Smagte du saa tidlig Dødens Drik?
 Af Apol! hvi vilde du ei skaane
 Ham, som alle dine Gaver fik?
 Følesløs din Søster med sin Naane
 Stirrer nu med Taareblik.

Phobus! Lægekunsten du ham skænkte,
 Stærke Straaler af din Handeglands;
 Lyren du om Drengens Skulder hængte,
 Vis ham vorden var en Digterfrands;
 Men han skued Brødres Smerte,
 Fandt beskeden sig i Lyrens Tab,
 Og det ømme, vennefulde Hjerte
 Vendte sig til Æskulap.

Og Hvormangen har han vederqvæget,
 Revet ud af Gravens halve Skjød,
 Som nu dybt og inderlig bevæget
 Græder ved den Elstes Død!
 Ind i Kredsen ikke meer han træder,
 Hvor der vorder tænkt og spøgt,
 Og forstærker Venkabs Glæder
 Med sin Wittighed og Kløgt.

I hans Huus er alting øde!
 Øde — Gud men tomt? Alk nei!
 Biv og Børn i Sørgedragt vi møde:
 "Fader — af vor Fader er der ei!"
 Tie min Harpe! du skal ikke klinge,
 Trøster ei med Haabet, som du bør;
 Mismod støtter Modets Vinge,
 Syller Harpen i et Sørgesør.

Men jeg vil igiennem Mulmet stirre,
 Stierne atter paa sin Himmel see;
 Smerten skal mig ei forvirre,
 Blomsten spirer frem bag Sne.
 Ja, Elysium, fra dine Lunde
 Sender Trøst han til de Rikere ned.
 Stands min Taare! Kan du da misunde
 Engelen sin Salighed?

Michael Rosing.

Hist paa Norges fjerne Klipper,
 Der hvor Hertha Jorden slipper,
 Og hvor Is og Vintersnee
 Er den længste Tid at see;
 Men hvor intet Kraften dæmper
 I de sunde Dalens Kæmper,
 Hvor de stolt i Badmel gaac,
 Der min Rosing Lysset saae.

Fra den sørgelige Grube,
 Som udvender sorten Strube,
 Nøraas, fra dit Kobberfeld,
 Mellem stærke Kildevæld,
 Ilte Drengen for at skue
 Trondhiems høie Kirkebue.
 Tidlig fængsled Etionheds Baand
 Rosings unge Kunstneraand.

Psalmer sang han der saa ofte,
 Klungen lød i Høielofte,
 Og Sanct Olafs Helgengrav
 Heltefølelser ham gav;
 Lød ham sine Syner ane,
 Og til Melpomenes Fane
 Svor han i Naturens Favn,
 Før han kiendte hendes Navn.

Med til Arelstad han ilede.
 I Thalias Tempel smilede
 Kiærlighed med Rosenkind,
 Vinkte ham i Hallen ind.
 Melpomene, for at binde
 Helten, kom som Elskerinde.
 Da blev Kunsten kjær hans Bryst,
 Og han var de Danstes Lyst.

Hvem har ei hans Gld opluet?
 Hvo har ham som Helten skuet,
 Og ei følte varmt og snelt:
 Ja, ved Gud, der staaer en Helt!
 Peter Czar og Geert den Store,
 Erik, midt i Krigerchore,
 Hotheer og den ædle Knud,
 Sletter ikke Mindet ud.

Men, som Fjeldet trindt nedglider,
 Havde Rosing mange Sider:
 Een med Heltens Pandser brat,
 Een med Blomster og med Krat.
 Han som Elsker Hjertet rørte,
 Han som Tænker Masken førte:
 Almaviva spogte fræk,
 Marinelli diævleliæk.

Som nu Kunstneren fra Himlen
 Jlden tog til Folkevrimlen,
 Lig Prometheus i sin Dal,
 Leed han og Prometheus Qual:
 Smeddet fast til Klippens Stene
 Sad han svag, forladt og ene;
 Og paa Heltens øde Sti
 Svæved Sorgen kun forbi.

Længe sad Du dybt nedbøiet,
 Men med Evalds Ild i Øiet;
 Engelen din Smerte saac
 Høit fra Himlen i det Blaa;
 Dødens Engel, Trøstens Bringer
 Løste Lænken, gav dig Vinger.
 Hil dig, du er atter fri,
 Og din Prøvetid forbi.

Men taknemligt paa hans Afse
Lægger nu den skionne Maske,
Med den dragne Heltedoff;
Ehi han hædrede sit Folk!
Og ved Midnat, stor og ene,
Staaer den stille Mespomene,
Føler Bemods dybe Lyst,
Trykker Haanden mod sit Bryst.

Emilie Henriette Kirstein, fød Cramer.

Atter nu en Grav? Knap jeg forlader
 Hin, bestrøet med Blomster og med Sand,
 Der indhyller dig, min anden Fader!
 Før jeg atter staaer ved Gravens Rand.
 Hvo er giemt i Hvælvingen derinde?
 Mønstret for sit Køn, en tro Veninde.

Nævn ei hendes Dyder, Famas Tunge!
 Den Beskedne handler du imod.
 Elsket af den Gamle som den Unge,
 Var det hende nok at være god;
 Duggens Perler lig i heden Sommer,
 Der forfriske, førend Dagen kommer.

Næste Aar vil vi paa Graven sætte
 Martsviolens blaa beskedne Duff;
 Men ei Stedmoersblomsten, Henriette,
 Klæde skal din Høi med bredden Busk:
 Mere moderligt, i Vel og Smerte,
 Af end dit, slog intet Moderhierte.

Derfor aldrig glemmes skal dit Minde,
 Skiondt dit Stov vi dække nu med Jord.
 Hvo sad saa beskeden, ganske Qvinde,
 Huslig ved det lille Arbeidsbord?
 Og dog i din Aand erkjendtes atter
 Kirsteins Hustru, Eramers ædle Datter.

Stille Hauge, hvor hun daglig vandred,
 Lig hin Moder i Luises Sang,
 Som med Vintren har dit Syn forandret;
 Taagen ruger i den visne Gang;
 Ryst din Taare ned! Den Gode bygger
 Aldrig meer i dine Sommerskygger.

Hvad? Den Barm, saa høi, saa ufortrøden
 Barm for alt det Gode Siælen saae,
 Dette Hjerte hærdet er af Døden,
 At det meer ei kunde fiærligt slaae?
 Elste! slipper ikke Haabets Anker!
 Hift det slaaer, hvor Jesu Hjerte banker.

Thomas Thaarup.

Hvo hviler her i friske Grav,
 Paa stille Landsbykirkegaard?
 Forladt den gamle Wandringstav
 Nu støvet i hans Kammer staaer.

Ehi, uden Viv og uden Børn,
 Bor Gubbe hen ad Veien tom,
 Og ene til den faste Tiørn
 Han støttede sin Alderdom.

Var han en Bønde? Bønder bar
 Hans Kiste til hans Hvilested;
 Dog smilte Dagen sølvblaakar,
 Og Egnens Piger fulgte med.

Jeg saae ham fiernt fra Stadens Støi,
 I Skoven, hvor han gierne gif;
 Hans Pande hvælved sig saa høi,
 Og mandigt var hans Tankeblif.

Og Sølvlokken snoete sig,
 Skiondt han en Hader var af Pragt,
 Omkring hans Tinding kongelig,
 Som Kronen om en Jffe lagt.

Et ædelt Bed i grove Bark!
 Ei Bonde, skiondt han selv det skrev;
 Kornblomsten vorte paa hans Mark,
 Biolen i hans Overdrev.

Glet var hans Høst ved Leens Klang,
 Han kræved ei Pomonas Skat,
 Naar Lærken i hans Fælled sang,
 Og Stiernen blinked i hans Nat.

Men stolt og rørt hans Stemme led,
 Du ædle Bondestand, for dig,
 Da Fredrik Trælletænken brød,
 Og Borgerstøtten reiste sig.

Skönt bandt en hedenfaren Skiald
 Udødeligheds Krands af Siv,
 Da Høimod trodsed Stormens Giald,
 Og frelste Brødres dyre Liv;

Og medens Fiskerleiet staaer
 Paa Dannerkyst ved Havets Tang,
 Og mens en Baad i Bølgen gaaer,
 Forglemmes ikke Ewalds Sang.

Men heller ei forglemmes din,
 O Thaarup, aldrig skal den døe,
 Saalænge Luft, ved Leens Hvin,
 Saaer Kryder af det friske He.

Og aldrig folder Danmarks Flag
 Fra Skibet ud sit Purpurhang,
 At Dansten mindes jo den Dag,
 Da Du til Flagets Ære sang.

Tag Harpen ned af Hyttens Gøm,
 Hæng den i Kirken, som en Skat;
 Lad Toner, som en hellig Drøm,
 Tjiennembræve den hver Nat!

Thi, skøndt kun slet og ret af Eeg,
Han stemte den for Gud og Dyd,
Og vorte den til Strengelig,
At den fik Davidsharpelyd.

Nu er han med sin Schulz hos Gud:
Fra Himlen lyder Begges Røst,
Naar Andagtshymnen bryder ud,
Og styrker Haabet i vort Bryst.

Frederike von der Maase.

Dverstridt du har, Veninde!
 Bennen stirrer ved dit Minde
 Tausvemodig paa din Grav.
 Sneens Vinterslilier sige:
 Du er salig, fromme Pige!
 Himlen tog, hvad den os gav.

Sælsom var din Gang i Livet!
 Skionhed blev din Ungdom givet,
 Dog du ingen Rose brød.
 Nær en Dronning var dit Sæde,
 Kummer mørkned dog din Glæde,
 Malurt i dit Bæger flød.

Men, saalidt som Hovmod, mægted
 Sorg, en Siæl med Gud beslægtet
 At hersøve Yndets Magt.
 Paa dit Kammer over Muren
 I dit Vindue stod Naturen
 Huldt i Hyacintens Dragt.

Kunsten elskte du, dens Glæder,
 Ridderfrøknens vene Sæder
 Du med Eensfold sødt forbandt.
 Og med himmelsk Søstervarme
 Fromt husvæled du den Arme,
 Som i dig sin Tilflugt fandt.

Spændte Skæbnen tungt dit Hierte,
 See da lindred du din Smerte,
 Ved at søge Trost hos Gud.
 Ingen Tvivl i mørke Blitke!
 Engle tog vor Frederike,
 Bragte hende til sin Gud.

Sels vor gode Dronning græder,
 Eensom hun i Hallen træder,
 Kort hun under Bøgen gaaer.
 Store Tab for en Fyrstinde:
 En hengiven tro Veninde,
 Fra de første Ungdomsaar.

Klage tie! Paa Englevinger
 Frederike ned sig svinger,
 Hun er ikke langt herfra.
 Tidt i Vaar, naar Blomster bæve,
 Arm i Arm to Skygger svæve:
 Hist hun fandt Amalia!

71,22425

